DAN MORAND

TEATRU

SEMĂNĂTORUL – Editura online
Editura online – mai 2011

DAN MORAND

TEATRU

SEMĂNĂTORUL – Editura online
Editura online – mai 2011

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DAN, MORAND
TEATRU

Coperta: Pieter Bruegel cel Bătrân - *Jocuri de copii*

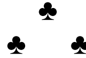
MAŞINA TIMPULUI

− Piesă de teatru în 3 acte −

(acțiunea se desfăşoară pe durata unei vieți de om înainte şi după anul 1940)

„Nu dor nici luptele pierdute,
nici rănile din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute,
care să lupte nu mai vor.”
(Radu Gyr − Îndemn la luptă)

PERSONAJE
JOKERUL
ÎNVĂȚĂTORUL
ANUȚA
OARA
SILVAN
MORARUL
VETA
RUDI
KATI
CHRISTIAN
MARTIN
HELGA
PĂRINTELE STAREȚ
OLĂLĂU
FELIX
IURI
LIANA
ROLURI EPISODICE
SOLDATUL SOVIETIC
POLITRUCUL COJOCARU
DOI SOLDAȚI din trupele de securitate
BASARAB
COMANDANTUL LAGĂRULUI
TOBOȘARUL
PORTAVOCEA (se poate interpreta de toboșar)
ACTIVISTUL
MEDICUL
COPILA, o poate interpreta apoi pe PUSELLA
VRĂJITOAREA
DOAMNA INDIFERENTĂ
ȘTABUL
MAICA ZENOBIA
POLIȚISTELE COMUNITARE
BRIGADIERI
ÎMBOGĂȚITUL

ACTUL I – RĂZBOI ŞI OCUPAŢIE

SCENA 1

(*O cancelarie imperială cu un birou modificat constructiv pentru a funcţiona ca maşină a timpului.*)

JOKERUL *(apare îmbrăcat arlechin)*: Am amnezie. Şi nu ştiu cât o să mă ţină! Mă apucă toamna şi mă lasă primăvară! Sunt de-a dreptul îngrozit! Dacă se întâmplă ceva şi-l trec cu vederea? Uneori sunt plătit ca să tac sau ca să spun ceea ce nu există! Şi se găsesc destui nebuni care să mă credă! Nu protestaţi, nebunilor! Sunteţi prea mulţi şi vă vindeţi prea ieftin unora care cu puterea banului pot cumpăra memoria individuală, care apoi devine colectivă şi în viitor istorie. A mea e intoxicată de propagandă! (*Recită, trist plin de resentimente*)

„Implor istoria s-o dăm o leacă înapoi,
Hârtia reciclată să fie, iar, decrete
Am proslăvit doar ternul, din palme-am bătut noi
Pentru creduli şi slabi am fost un crud erete!"

(*Pauză de respiro*) Daţi-mi o cheie! Cine are o cheie?! Dar cine să n-aibă o cheie! Ce mai invenţie cheia! Pe care toţi o avem. Cheia de la hogeagul nostru, unde savurăm ceva odihnă sau, mi-e atât de greu, ceva aproape imposibil de zis, nu pot să mai cred, (*răspicat, dar intim*) câte ceva fe-ri-ci-re! Sau de la bolidul luxos, care în goană toarce pe şosea! În urmă blestemele celor stropiţi cu mocirlă! Dar eu vreau o altă cheie, un pass-partout pentru maşina mea. Salve soldatule!

SOLDATUL: Dazvidania tavarişci[1]!

JOKERUL: Am fost inamici, apoi aliaţi şi iată-te acum ocupant! Tu ai milioane de arme gata să ameninţe, gata să aresteze şi la nesupunere gata să tragă, ca să ucidă. Toţi cei ca tine au ordine precise de la comandanţi. Şi de fapt nici nu eşti un soldat obişnuit, când pozezi în musafir binevoitor. Care se serveşte singur. Cum se face de porţi atâtea ceasuri?

SOLDATUL: Haziaica esti[2]?

---

[1] Bună ziua tovarăşe (rusă)

[2] Femeie este (rusă)

(*Soldatul face un gest ireverențios prin trecerea degetului mijlociu de la o mână prin cercul format de policar cu degetele de la mâna cealaltă.)*
JOKERUL: Aa! Haziaica? (*râde deşănțat*) Nema haziaica! Ce doreşti, numai carne macră femeiască sau platou cu carne caldă şi garnitură de suflet rece?
SOLDATUL: Îhî! (*schimbă mimica şi devine mult mai serios*) Ordinele trebuie duse la îndeplinire la timp, în mod complet şi mie nu-mi place să le întârzii, pentru că pot fi pedepsit de superiori! Ceasul principal este reglat după turnul Kremlinului, iar celelalte două după puterile aliate. Şi crede-mă, pentru mine este destul de greu să le mențin pe toate trei în funcțiune.
JOKERUL: Măria ta, soldate, în a cărui puşcă stă la pândă moartea, îngăduie unui învins să-ți ceară cheia pe care o ții dosită în raniță!
SOLDATUL: Toți ar trebui să avem dreptul, în felul în care fiecare concepe viața la una sau mai multe opțiuni, cu excepția învinşilor! Legea cauză − efect: când ai pierdut plăteşti tot războiul! Îți dau cheia pentru că şi tu ai dreptul de a iubi, a urî, a crede ceea ce vrei sau a acționa după cum poți şi sper că vei avea buna cuviință de a-ți însuşi consecințele! Toate consecințele! În final, fii sigur că nu voi pregeta, la momentul oportun, să-ți fac cunoştință cu Katiuşa!
(*Bate cu duioşie patul armei, pocneşte flegmatic din călcâie, întoarce spatele şi pleacă fluierând. Jokerul porneşte maşina timpului şi dispare. Spotul reflectorului se opreşte pe o gospodărie montană.)*

SCENA 2

(*Interiorul unei case țărăneşti, din lemn din NV-ul României, zona Maramureş − Oaş. O masă, scaune, un pat dublu cu cergă, un blidar cu ceramică smălțuită.)*
ÎNVĂȚĂTORUL: Nimeni de aici nu ştie ce-i aia războiul, în afară de ăia care au fost pe front! Şi cât am aşteptat fără să mai cred că mă reîntorc.
ANUȚA: Şi eu tremuram toată când sosea poşta în sat. Şi după aia numai ce vedeam pe una sau alta în haine cernite, semn că bărbatu sau copilu-său au căzut pe front. Nu mi-a fost deloc uşor să trăiesc zi de zi cu teama în suflet că zaci pe undeva fără viață şi eu niciodată nu te voi mai drăgosti!
ÎNVĂȚĂTORUL: ANUȚA, numai dragul de tine şi iubirea de copii, să-i văd cum vor creşte, m-au mai ținut în viață! Să vin din Caucaz până în Tatra, mai mult de jumătate din drum pe jos, nu-i la îndemâna oricărui turist!
ANUȚA: Nu vrei să mânci sau să bei ceva?

ÎNVĂȚĂTORUL: Numai să mă uit la tine! Știi, poza aia a ta, fată dragă, de la ultima sâmbră, am purtat-o cu mine tot războiul şi nimeni nu s-o atins de ea, nici măcar glonțul. O singură dată, când au torpilat sovieticii vasul cu răniți a prins ceva apă, deşi era bine învelită în staniolul cu tutun.
ANUȚA: Pătre, tu nu fumai, când ai plecat pe front!?
ÎNVĂȚĂTORUL: Nervii îmi bâzâie ca bondarii: păzeşte, cercetează, atacă, retrage-te, contraatacă, fugi, să scape cine poate! La urmă vaietele răniților şi tăcerea morților, lor nu le mai trebuiau țigări şi mai trăgeam şi noi o pipă ca să-i veghem, că rudele nu aveau habar unde zac şi numai noi eram pe aproape.
ANUȚA: Demult nu mai sunt fată şi de-aia îmi acopăr capul ca femeile. Deşi-s numai o femeie, fără multă şcoală, da' mi-e tare teamă să nu te fi bolânzât?!
ÎNVĂȚĂTORUL: Bolând ió, nu voi fi niciodată! Numai că nu mai îmi găsesc rostul şi asta m-a făcut mai zănatic!
ANUȚA: Nu râde Pătre, am auzit de unii care şi-o tras un glonț în cap! Ba că femeia o dispărut şi gospodăria era de izbelişte, ba că ... te miri din ce cauză?
ÎNVĂȚĂTORUL: Știi că vreau să-ți mulțumesc cum ai îngrijit de casă, grajduri şi livadă. Numai să mă aşez puțin c-o să ies pe locuri. Nu ştiu dacă o să-mi pot face clasă aici, la noi, sau trebuie să merg la oraş, la inspectorat ca să mă cer într-o comună apropiată!
ANUȚA: Nu cred să fie cazul! Fata lu' Stănilă, care a predat în locul tău, se mărită şi pleacă din sat după drăguț!
ÎNVĂȚĂTORUL: Nici nu ştii ce somn bun am tras aici în odaie cu tine alături. Nu ți se auzea respirația, dormeai uşor, ca o veveriță. Și pe geam cetinile molidului şuierând în vânt, ce acopereau şi ştrafau stele mari cât pumnul, rânjite deasupra stâncilor Detunatei.
ANUȚA: Îți tihneşte acasă, bărbate?!
ÎNVĂȚĂTORUL: Să dormi printre cei dragi fără armă pe genunchi şi fără surescitarea că oricând inamicii pot ataca! Nici nu ştii ce bine poate fi, ca în sânul lui Avram!
ANUȚA: Să vorbim în şoaptă, să nu trezim coconii. Și războiul s-a sfârşit de acum cu totul, nu mai plecați nici cu nemții, nici cu ruşii?
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu ştiu pentru alții cum a fost, dar divizia mea s-a stins în Crimeea împreună cu friții; cu bolşevicii am luat-o spre Vest, am trecut de munții Tatra şi după o lună ne-au trimis acasă unde la comisariatul din Cluj am predat armele la demobilizare. Din partea mea războiul s-a încheiat şi tare sunt fericit că mai există colțul ăsta minunat de țară, ca un petic de rai. Numai să putem lucra şi să avem ce mânca!

ANUȚA: Vrei să iei şi băiatul cu tine la lucru?
ÎNVĂȚĂTORUL: Ies numai să dau o raită. Înham pe Murgu şi Şarga şi pun în căruța lungă câteva unelte de lucrat la pădure. Iau şi ceva de îmbucat pe drum da' vin înapoi înainte de lăsarea serii. Vină să te strâng în brațe ANUȚA şi dă-mi buzele gurii de crețar!
ANUȚA: (*îşi duce palma ruşinată la gură*) Ce mai bărbat şi Pătru ăsta, zdravăn ca un urs şi cu suflet glumeț de pui!?
(*Învățătorul porneşte trăgând hățurile şi opreşte căruțul lung pe o obcină a muntelui.*)
ÎNVĂȚĂTORUL (*ceremonios*): Salut fraților, cu mic şi mare, purtători de cetine pe crengi, în ale căror verde viața sevei nu se usucă niciodată! Pădure de copaci ce stați neclintit de drepți, strajă pe prăvălişuri de munte chiar deasupra prăpăstiilor nesățioase, dați-mi voie să vă salut, acum când vă regăsesc şi să-mi cer iertare. Am fost plecat fără voia mea şi după cum mă prezint sunt o biată ființă omenească, care poate trăi numai aşa cum alții o învață! În religia mea sunt scrise cele 10 porunci, dar alții le-au încălcat cotropind hotarele şi vitregind oamenii neamului meu şi până la urmă n-a mai fost cale, comandanții noştri au ordonat să le încalc şi eu. De, uneltirile Diavolului sunt mai tari decât Sfântul Duh! Voi, nemişcați m-ați aşteptat şi trebuie să vă promit că nu o să tai lemn mai mult decât m-au învățat bunii mei strămoşi să fac cele de trebuință în gospodărie. Şi dacă mi se mărită fata, că femeile din sat zic că i-o venit sorocul şi are un drăguț, atunci o să aleg doi, trei uncheşi pe care o să-i pun jos cu fratele meu Pavele şi feciorul meu Silvan, ca să nu se lovească în cădere de stâncile ăstea, să se zdrelească şi să putrezească fără nici un rost. Ca piatră de fundație o să iau lespezi din şisturile de la Detunata. Iertați-mă, dacă trebuie să vă părăsesc, căci burnița asta rece mă anunță că se apropie înserarea. Iacă, caii mei, Murgu şi Şarga au început să fornăie.

SCENA 3

(*Moara de apă a lui Pavele. Mioara se uită la zbaturile rotite de apa care vine printr-un jghiab din râu, iar Christian încarcă sacii cu făină în căruță.)*
OARA (*în costum de oşancă*): „Înflorit-a, înflorit-a ruguțu" ...
CHRISTI (*în haine de lucru*): S-a întors şi tatăl tău din război întreg cum a plecat. Al meu şchioapătă de un picior, îl doare de la iarna rusească şi m-a trims pe mine la moară. Ai vorbit cu ai tăi, că ne luăm? Ai mei nu au nimic împotrivă, dacă noi vrem şi ne iubim!

(*Oara cântă în continuare, dar în răstimpuri îi mai trimite ochiade săgalnice.*)
CHRISTI: De ce nu răspunzi? Nu aşa ne-o fost vorba?
(*Oara râde şi dă să treacă podețul dinspre moară spre căruță. Christi îi aține calea. Fata îi dă cu tifla şi-i zice ...)*
OARA: Măi, mutule!
CHRISTI: Ió-ți ştiu graiul, dar tu nu mi-l ştii!
OARA: Bee-ee! Prinde-mă dacă poți!
(*Christi o prinde la mijlocul podețului, o strânge în brațe să se lipească de el şi-i fură un sărut.)*
OARA: Ai noroc că mi-ai căzut cu tronc, altfel nu mă dădeam pe tine.
CHRISTI: Îmi trimit tatăl desară la birt, ai grijă să vină şi învățătorul ca să poată sta de vorbă!
OARA: Numai să nu bea prea mult şi să se ia la harță!
CHRISTI: Rudi nu se are cu băutul. Ia şi bea o gură de apă din clop!
(*Fata ia şi-l stropeşte cu căuşul palmelor.)*

SCENA 4

(*Birtul lui Martin. Muşterii sunt două treimi bărbați, dar şi o treime femei, ceea ce dovedeşte dârzenia femeilor din nord, care încalecă, cosesc şi adună fânul alături de bărbați, deci au drept să bea în rând cu ei la crâşmă.*)
ÎNVĂȚĂTORUL: Dă tu un rând de horincă, măi frate! Doi bărbați ați rămas acasă, tu, primarul şi cu popa Omotă. Ați avut grijă cum trebuie ca muierile noastre să nu se prostească! Da' la pădure şi pe păşuni v-ați dus ca să lucrați?
MORARUL: Am îngrijit moara să meargă tot timpul ca să avem făină pentru pâine şi uruială la animale. La fân au ieşit muierile voastre cu tineretul, care nu a fost apt de recrutare. Să-ți amintesc cum a ascuns popa tinerii la schit când sovieticii cu politrucii basarabeni au venit să facă noi recrutări pentru frontul de vest?!
ÎNVĂȚĂTORUL: Călca-l-ar de front de vest! Pe noi ne puneau roşii să luptăm tot în prima linie, apoi se urcau în camioane şi ne lăsau pe jos. Buni aliați, ei stăpâni şi noi slugi proaste! Uite că tocmai a intrat Rudi.
MORARUL: Păzeau spatele, ca să vă împuşte dacă vă retrăgeați prea mult sau dacă ați fi luat-o la fugă!
ÎNVĂȚĂTORUL: Fără doar şi poate! Mai ales în munții Tatra ne-am întâlnit cu inamicii în tranşee! Nu despre asta e vorba, că de luptat luptam, dar eram prea slab echipați şi slab aprovizionați! La români armata e o

afacere cu evaporare de fonduri! Mergeam la comandamentul armatei să raportăm ce ne mai trebuie şi ofiţerii de „aţă[3]“ aprobau cum că ştiu tot pe de rost, dar de primit la trupe nu primeam nimic. Tot timpul transportul era pe drum. Şi tot pe drum a rămas ...
MORARUL: Acum trei ani am ridicat un ţarc de vite şi un abator ca să aibă lumea carne în casă. Anuţa ta m-a împins să le fac: „că femeile îs mai bisericoase ca bărbaţii şi nu se-îndură să ia sufletul unui dobitoc“. Ió i-am tăiat doi viţei între sărbători, dar mai mult de lucru-i înainte de Crăciun şi de Paşti. A fost greu pe front, măi, frate?!
ÎNVĂŢĂTORUL: Greu a fost peste tot, dar mai aleas, frate Pavele, groaznic de urât! Să îngropi mereu la camarazi, dacă le mai găseai trupul, că uneori războiul îi ciopărţea de tot! S-apoi, hai, iarăşi vesel la luptă, u-iu-iu pe dealul sur! Trist nu aveai cum fii, c-aşa-i firea noastră: „Dumnezeu dă, Dumnezeu ia“, trăgeam ca deşucheaţii. „Mă tu o s-o mierleşti prăpădindu-te de râs“ mi-a zis odată un lent, cu care m-am împrietenit, că vezi bine Dumnezău l-a răbdat mai mult pe pământ!
MORARUL: Până la urmă a putut scăpa?!
ÎNVĂŢĂTORUL: Cine, frate?!
MORARUL: Lentul ăla cu prăpădul de râs!
ÎNVĂŢĂTORUL: N-a mai avut cum râde că s-a muiat bine de tot în apă! Slabă speranţă să mai fie în viaţă! L-am lăsat pe un vas sanitar, torpilat în largul Sevastopolului. Datcu, aşa-i zice, era un băiat tare de chefuri şi cânta ca un drac la mandolină! Prin Tulcin încingeam chefuri la barişele primarului şi o ţineam de seară până la nămiezii zilei următoare. Of, de-ar fi aicea în birtu ăsta s-ar încinge cheful în câteva minute. (*îşi şterge cu dosul mâinii câteva lacrimi de la colţul ochilor*)
MARTIN: Un rând de monopol pentru toţi care s-au întors de pe ultimul front acasă! Pune sirop de zmeură înuntru că viaţa în război a fost prea de tot amară! Helga, dă mai tare aparatu ăsta c-am prins Vocea Americii, să poată s-o asculte toată lumea!
MORARUL: Până de curând ascultai numai Berlinul, chiar dacă nu toţi pricepeam germana. Asta trebuie să ţi-o spun în calitate de primar şi ar fi trebuit să ţii cont că majoritatea locuitorilor din sat vorbesc numai româna!
MARTIN: Femeile voastre nu veneau atunci singure la birt, înăuntru erai numai tu şi cu popa, care o rupe bine pe nemţeşte. Crede-mă şi dacă ascultam Bucureştiul tot aia o spuneau, numai că pe româneşte!
MORARUL: Minciuni despre victorie am tot crezut până ce bolşevicii au bătut la uşă! În Sighet s-a încartiruit armata a patra ucrainiană.

---

[3] denumire peiorativă pentru intendenţă

ÎNVĂȚĂTORUL: Vezi să nu ajungă tăria numai la țipțării[4] tăi, la masa cărora Helga deja a servit, deşi ei au venit cei de pe urmă!
MARTIN: Şi cei de pe urmă vor fi cei dintâi!
RUDI: Peter, chiar dacă suntem zipseri[5] am fost colonizați de peste patru sute de ani aici. Ne ocupăm, ca şi oşenii, cu lemnu' din pădure şi niciodată n-am furat cât îi negru sub unghie din ce-i al vostru şi hotarele dintre bunurile noastre sunt bine trasate de pe timpul imperiului!
HELGA: Primul țoi îi pe gratis pentru toți, dar dacă mai vreți de băut trebuie să-şi plătească fiecare.
RUDI: Hai, să junghiem un batal şi să-l punem la grătar, măi, Martine!
MARTIN: Am unul de vreo patruzeci de kile, dar dacă se strâng douăzeci de comenzi îi tai gâtul jos, fac focul şi-l pui pe jăratec!
ÎNVĂȚĂTORUL: Bună idee, o putem ține toată sara în chef! Trimit după femei şi copii. Rudi, fă cumva să vină şi ai tăi, că tot avem o vorbă! Hai, pleacă, măi Olă, după ele şi bagă de seamă Anuța să-mi aducă şi cetera!
(*Martin caută de schimbă postul la radio şi în birt răsună muzică de dans americană. Uşa se deschide brusc şi intră un ofițer cu chipiu sovietic înarmat cu un pistol în toc, însoțit de doi soldați cu puşti automate.)*
COJOCARU: Sunt ofițer politic în divizia Tudor Vladimirescu, formată prin recrutări din cadrul prizonierilor şi voluntarilor, întreprinse de Armata Roşie de eliberare. Tovarăşe primar, vă ordon ca prin muncă voluntară a sătenilor să tăiați pădurile de pe malurile Vasărului, să le încărcați în căruțe şi să le mânați spre Sovromul din Sighet. De acolo trenul le va transporta ca despăgubiri de război în glorioasa patrie a sovietelor.
MORARUL: Da' bine, cum dai tu buzna cu soldații aici în birt peste noi? Aici avem chef, sunt în timpul liber şi nu discut chestii administrative! Vino mâine dimineața la primărie să îmi arăți ordinul!
COJOCARU: Primăria nu mai există, a fost transformată în post de miliție populară. Până la sosierea milițienilor, vor rămâne de pază soldații ăştia din trupele de securitate, pe care trebuie să-i cazați şi să-i hrăniți.
MORARUL: Şi pentru asta trebuie ordin scris de la administrația română şi interne. Noi, locuitorii satului, nu ți-am cerut nici milițieni, nici soldații şi nici nu avem nevoie, căci putem să ne păzim singuri. Aşa că, în fața locuitorilor prezenți în acest birt, vă cer să plecați frumos acasă, precum ați venit căci aici nu sunteți doriți şi să nu ne mai dați nicio poruncă pe viitor.
(*Politrucul se duce la radio şi schimbă postul cu România Liberă, care prelua traduse în direct multe dintre emisiunile de la radio Moscova*.)

---

[4] o minoritate de etnie germană din Maramureş şi Bucovina
[5] țipțăr (germană)

COJOCARU: Habar nu aveți pe ce lume trăiți! Postul de pază se înființează pentru a ocroti bogățiile țării, care sunt bun al întregului popor de furtişagurile localnicilor! Împotrivirea asta vă va costa foarte scump căci mulți vor fi etichetați ca reacționari şi duşmani ai poporului!
ÎNVĂȚĂTORUL: Am luptat peste cinci ani pe frontul de vest, apoi peste un an pe frontul de est şi abia acum m-am aşezat şi eu acasă! De ce?! Ca să aflu că nu mai e aşa cum a fost din moşi strămoşi, că vine un căpitan tânăr, ce-şi zice ofițer politic, ca să schimbe legile.
COJOCARU: Am ordine precise de la comandamentul sovietic! România a fost eliberată de glorioasa armată roşie de sub jugul nazist şi trebuie să plătească despăgubiri de război! Toate elementele reacționare care au luptat împotriva Uniunii Sovietice trebuie identificate şi obligate să participe la marea muncă de reconstrucție a țării sovietelor!
ÎNVĂȚĂTORUL: Lasă-ne cu limbajul tău declamativ de cancelarie imperială şi cu pretențiile trufaşe de învingător! Aici suntem numai țărani paşnici şi nu băga dihoria printre noi! Dacă ai de gând să fii român de-al nostru, fii bine venit, dacă nu, i-ați paznicii şi valea, până nu ne stârneşti mânia!
COJOCARU: Arestați-l pe instigatorul ăsta! (*face semn soldaților şi duce mâna la pistol să-l scoată din teacă. De soldați se apropie țipțării care-şi trag toporiştile din spate, de la cingători, iar Pătru pune o mână pe tocul pistolului şi cu alta scoate din cizmă un cuțit pe care-l lipeşte de beregata ofițerului.*)
ÎNVĂȚĂTORUL: Predați armele la noi, să nu vă vină gândul să faceți vreun pocinog până la plecarea din sat! Scoate repede centura, măi, politrucule! Rudi, luați AKM-urile soldaților. La instrucție, ai noştri, ne-au dat numai porcării de ZB-uri şi cu ălea am trecut, la ordinul lui Antonescu, Prutul, până ce am deprins ce-i aia un soldat. Un individ înarmat mai bine decât inamicul pe care trebuie să-l ucidă primul, ca să nu fie el ucis! Aşa-i Rudi?!
RUDI: Jawohl[6]! Când va muri penultimul soldat nu mai are cine lupta şi cel care rămâne în viață este învingătorul. Cum superioritatea numerică este a inamicului, noi trebuie să avem arme precise şi să ne mişcăm repede, ca să ucidem cât mai mulți!
COJOCARU: O să regretați amarnic că i-ai stârnit pe nătângii ăştia, cu toți o să regretați, că v-ați pus cu trupele de eliberare. Ideologia noastră, socialistă, ne învață că numai noi putem fi învingători! Şi ştiți de ce? Pentru că este superioară tuturora! Mâine vom veni cu transportoare blindate,

---
[6] desigur (germană)

poate chiar cu un tanc! O companie înarmată cu muniție de război în încărcătoare. Vom aresta pe duşmani şi-i vom trimite sub escortă în lagăre. Pe cei care vor fugi îi vom mitralia, animalele le vom rechiziționa şi pe femei le vom da trupei! Să nu uit de copii, pe ei îi vom reeduca, desigur!
MORARUL: Zău, halal superioritate umană! De ce trebuie să mai batjocoriți şi femeile?!
COJOCARU: Toți trebuie să ştie de frică pentru a vă îngenunchia de tot! Numai aşa putem înăbuşi rebeliunea voastră din faşă. Comunismul se bazează pe ideologia clasei muncitoare în strânsă alianță cu țărănimea cooperatoare!
ÎNVĂȚĂTORUL: Pentru frica asta, de care nu mai pot, ia o arvună de la un fost camarad de front!
(*Îi dă politrucului o palmă, care-l îndoaie. De afară se aud chiote vesele şi apare Olălău cu femeile oşene şi tinerii, apoi țipțării.)*
ANUȚA: Bărbate, ce te-a apucat să-l plezneşti pe ofițerul ăsta tânăr?!
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu-i ofițer, i-o canalie de politruc! A intrat înarmat să schimbe administrația satului şi să fure drepturile sătenilor. (*către Olălău*) Vezi cu ce-au venit din Sighet până în sat?
COJOCARU: Călare am venit!
ÎNVĂȚĂTORUL: De unde ați luati caii, de la armata voastră?
OLĂLĂU: Domnule lent, caii au pe crupe danga stavei din satul de vale!
COJOCARU: Au fost rechiziționați!
MORARUL: Îi dău trei cai de la noi şi înapoiem pe ăştia la satul vecin să nu ne facem potcă. Mâine în zori trimitem o poteră pe hotar să vedem ce cai mai lipsesc din stavă!
ÎNVĂȚĂTORUL (*către Olălău*): Condu-i până la apa cumpănită şi de acolo lasă-i să dea pinteni singuri! Aveți grijă, dacă ordonanța mea nu se întoarce la timpul sorocit, vă prind ió din urmă şi tare m-aş teme de bunul Dumnezău, să nu fie ultimul vostru drum! (*cei patru îmbrăcați în haine militare părăsesc scena*) Mari luptători contra unor civili paşnici!
RUDI: Mai avem timp să gătăm casa coconilor vara ăsta? Am scândura pusă la uscat de patru ani!
ÎNVĂȚĂTORUL: Şezi aici cu Kati să ne tihnească batalul!
KATI: Să nu apuce să se întoarcă imediat şi să ne prindă pe toți în birt!?
MARTIN: Ne ia ca din oală!
ÎNVĂȚĂTORUL: (*cu voce plină de entuziasm, fără a le da importanță*) Hai, coconilor dragi, să mâncați şi voi! Burta, fraților mi-o pun eu la cale, dar nu ştiu ce-o să mă fac cu somnul?! În război nici eu, nici caii, n-am putut dormi aproape de loc! Numai în picioare, cu automatul atârnat de gât! Am venit în țara mea, la locul unde domneşte de veacuri obştea mea de

oşan şi acum apar politrucii să mă ia la hăituit. Să-mi las patul meu şi să dorm pe hotarele unor coclauri?! Crunt destin pentru un om, care ține neapărat să-şi păstreze libertatea! Ia şi bea şi tu muiere că te-ai învârtoşat de muncă ca un bărbat!
ANUȚA: Nó, hai! (*Ciocneşte dețul de al soțului.*) Tare mi-i teamă că nu ne mai scăpăm de ei. Of, Pătrule, Pătrule!
KATI: Of, Rudi, Rudi!
RUDI: Nachbarschaft[7]!
(*Țipțării se aşează toți pe o laviță lungă şi cântă legănându-se un lied german. Învățătorul aruncă stiletul de marinar, care se înfige în scândurile podele, aprinde țoiul de turț alături şi începe a țâpuri!*)
ÎNVĂȚĂTORUL: „Bine-mi taie cuțâtu'" …
MORARUL: „Că l-am ascuțât amu'!"
MARTIN: Trăzni-i-ar sfreanțul, să-i trăznească! Când eram gata să zicem că războiul ăsta s-a încheiat de tot!
ÎNVĂȚĂTORUL: Să-ți zic numai câte ceva despre chef şi război: de război nu prea are nimeni chef, dar dintr-un chef poate să iasă uneori război!

SCENA 5

(*Societatea femeilor moroşene în satul Stânişoara de Jos şi la schitul din apropiere.*)
ANUȚA: Stânişoara, satu' ăsta din vale, cu case văruite în alb, curate ca lumina zilei, cu oamenii ăştia cu plete blonde şi ochi albaştri ca cerul de sus, ia-i de unde nu-s! Țipenie de om! Zii, unde s-o putut duce cu toți, tu soro?
VETA: Să-mi ia Dumnezeu lumina ochilor, de am habar! Se spune că s-au pus rău cu Domnul. Am auzit ceva că i-ar fi chemat popa Omotă, să lucreze două zile să facă lemne de foc pentru gătit şi pe iarnă pentru schit şi ei au amânat ca să se strângă! Dacă ştiau ce pățesc nu se mai opăceau! Şi mă gândesc cu mare frică că popa i-o legat cu-o făcătură şi un înger mai rău de-al domnului i-a adunat sus, pe munte, şi acum cară cu toți şi încarcă la lemne în căruțe!
ANUȚA: Îngeru ăsta al tău, Veto, pare a fi mai mult drac! Nu putea avea milă de coconii plăpânzi şi de bătrânii neputincioşi? Nu avea de ce-i aburca pe munte, că acolo nu-s buni de lucru! S-apoi am văzut porțile într-un loc lăsate deschise, ca şi cum ar fi fost goniți de draci, şi vaca legată în grajd

[7] vecinătate (germană)

mugind a foame de-o trebuit să-i dau ió un braț de fân. În şură nu cotcodăcea nicio găină, niciun pui ...
VETA: De-mi vâr deştele în ochi şi tot nu mă dumiresc mai mult. O dispărut precum cloca de pe ouă, dar cu ouă cu tot, de parc-ar fi dat dihorul, dar fără să dea nicio alarmă, că n-o avut timp nici să cârâie! Da', tot după mintea mea proastă, de pe urmă, zic că popa nu are voie de la bunul Dumnezău a face vrăji!
ANUȚA: În alt capăt de sat, porțile închise şi vacile plimbându-se şi mugind pe uliță ca oamenii bolânzi, fără nici-o treabă! Şi gâştele încă pe râu, la vale, cercând aripile până la noi, ca un nour de pene!
VETA: Bine c-ai tunat în casa cumătrului şi-am luat din hambar două mâini de ştiuleți de i-am răzuit până am făcut boane pentru orătănii!
ANUȚA: Fată dragă, da' faine gâşte au ăştia din vale! La noi pe stâncăria de sus nu stau gomoloațele ăstea faine, care gâgăie mereu! Să nu uit să mă rog de cumnatul meu pe la năpârlit să mă facă şi pe mine cu ceva pene pentru două perini, că mi se mărită fata!
VETA: Mie nu-mi place cum fac, dar mai să mă topesc când le mângâi puful. ANUȚA, n-ai cum să uiți, fata mumii, că şi mie-mi trebuie de-o perină şi rogu-te dacă-ți va prisosi să mă procopseşti!
ANUȚA: Cânii ăştia vagabonți mă sperie cum s-au adunat în haită pe stradă şi se dau la cai, mai rău decât lupii!
VETA: I-o slobozât, că n-o mai avut ce le da de mâncare! Intrăm să ne rugăm la biserica din schit?!
ANUȚA: Sau cine le da de mâncare! Să vedem ce-o ştii staretul, că uite ne iese în întâmpinare!
VETA: Numai să vrea să ne zică adevărul?! Că dacă-i făcătura lui ne va îmbrobodi cu vreo rugăciune bolborosită, apoi ne binecuvântă şi ne va trimite acasă!
ANUȚA: Doamne ajută părinte!
PREOTUL: Fie numele domnului în veci lăudat!
VETA: Părinte dragă, ce caută copila asta din Vale la voi şi de ce ține coşarca asta cu paie de mânere sus, în care piuie puii.
PREOTUL: E singura, care s-a putut răzleți de grup! Am auzit câteva pocnete de armă, ştii că-n liniştea asta de la noi totul răsună, apoi țipete de oameni şi multe vaiete!
COPILA: Treieram grâul la batoză când au venit soldații că ne iau toți sacii că nu ne-am plătit cotele! Da' tatu zice din ce mai mâncăm, din ce mai facem pită, dacă n-avem grâu să-l ducem la moară. Soldații cu sacii-n spinare spre camion, tatu şi încă doi cu furcile pe ei, că întorceau la paie; atunci ăla cu steaua roşie pe chipiu a scos pistolu şi cu încă doi au slobozit

armele. Tatu şi-o dat duhu în brațele mămucăi, ăia doi se zvîrcoleau, dar soldații tot nu i-au lăsat nici pe ceilalți din sat, că le-au luat urmele!
PREOTUL: Tot satul a fost adunat cu mic cu mare de soldați înarmați. Până la prânz i-au strâns pe toți şi i-au pornit drept spre Sighet, pe unii pe jos, pe alții în căruțe, fiecare cum a putut!
VETA: Şi v-o adus lemne de foc pentru iarnă?!
PREOTUL: N-a mai fost timp, că nimeni nu ştia că îi ia şi nici de ce i-au dus!
COPILA(*cu ură*): Ştiu bine de ce i-au dus legați! Pentru că n-au vrut să se înscrie în întovărăşire! De peste trei luni tot veneau la noi activişti de la oraş să ne convingă să facem întovărăşirea. Stânişorenii că nu şi nu! Odată s-a enervat unul, tovarăşu' Lenghel, şi ne-a amenințat! „De ce nu dați cotele, bă chiaburilor! Pe care s-au împotrivit i-au împuşcat. Au luat zece saci cu grâu de fiecare gospodărie şi câte o vacă! Unde nu aveau vacă, puneau mâna pe cal! Apoi ne-au adunat cu mic cu mare, pe morți i-au încărcat într-o drezină şi duşi au fost!
ANUȚA: Hai, tu cocoană, cu noi sus la munte să-i spunem primarului să bată toba să afle toată suflarea ce urgie s-a abătut pe satu vostru!
(*Personajele dispar*.)

SCENA 6

(Stânişoara de Sus)
TOBOŞARUL: Mâne după-masă! la orele cinci punct! este chemată! toată lumea cu mic cu mare! la moară! de față cu primarul! comunicări importante! lipsa nu se admite!
MORARUL: Azi dimineață am fost la Sighet şi-am predat armele pe care le-am ridicat ieri de la ăia trei! La primărie nu am mai dat peste baciul Făgețan. Comandamentul ruşilor l-a înlocuit cu unul Oseciuc, ucrainian, care cică ştie limba noastră, dar vorbeşte de parcă ar rupe cocoloşi în dinți! Şi scuipând cocoloşii, după ce m-a anunțat că satele nu mai au primărie, mi-a comunicat că Sighetu şi satele dimprejur pe o arie de cel puțin cincizeci de kilometri pătrați aparțin de Ucraina Sovietică!
VETA: Ce samavolnicie! La radio comisia aliată n-a zis nimic că le dă voie ruşilor să schimbe granițele noastre după cum vreau!
ANUȚA: Dacă oastea aliată e numai a lor, că din ceilalți n-am văzut nicio cizmă, să nu zic uniformă pe-aici!
MORARUL: S-au încartiruit la garnizoană, drept în mijlocul Sighetului!? Piața era plină cu mulțimi de oameni, când au transmis comunicatul: soldați chercheliți, care-l aclamau, mă dumiresc acum, că le-au dat băutură pe

gratis! Civilii în trecere îi ocărau, mai mult pe fugă şi numai bărbaţi că imediat îi înghesuiau soldaţii la îmbrâncit cu patul armnelor! Pe femei le luau cu fustele pe sus!
ÎNVĂŢĂTORUL: Măi, frate, ió nu mă pot dumiri câtă minciună şi înşelătorie am putut înghiţi şi în războiul ăsta! Întâi propaganda nazistă contra bolşevicilor, apoi propaganda sovietică contra naziştilor şi acuma propaganda ocupanţilor contra localnicilor! Adică m-au lăsat la vatră şi numai ce m-am întors la rosturile mele acasă şi vin peste mine musafirii ăştia în ciubote şi jubarcă, cu epoleţi şi pieptul zornăind de decoraţii şi nu mă lasă să duc o viaţă normală! Nu mai pot să stau cu nevasta, nu mai pot să-mi cresc coconii, nu mai pot preda din toamnă la şcoala sătească.
ANUŢA şi VETA: (*chicotesc în colţurile năframelor*) Poţi, măi Pătre, să dai la dobitoace şi să mergi la pădure la doborât copaci!
ÎNVĂŢĂTORUL: Ca vânător de munte n-aş trece şi calul meu în rândul dobitoacelor!
VETA: Atunci nici vaca că are ochii ăia languroşi şi-i atât de cuminte, când o mulg să dea lapte la coconi!
ÎNVĂŢĂTORUL: Îmi vine să sudui şi nu mai pot că nu ştiu pe cine. Parcă mi s-a gătat saliva din gură! Dar nu-i văd pe Olălău şi pe Toader. N-au fost şi ei cu tine la oraş?
MORARUL: Au fost, dar i-au reţinut ruşii pentru siguranţă. Pe Olălău îl ştia politrucul tânăr de când i-aţi dezarmat la birt, iar Toader a făcut prostia de-a scuipa pe jos atunci când l-au ridicat pe Olălău!
ÎNVĂŢĂTORUL: I-auziţi, măi oameni buni, că acum avem şi prizoniri. Tocmai ca-n război! Mie-mi vine aşa de uşor să închinăm oraşu' cu boltele şi negustorii lui. Ducă-se în plata Domnului!
ANUŢA: De unde mai cumperi sare şi boane la copii? Nu putem să le facem pe toate, că nu avem fabrici aici, sus pe munte!
RUDI: Dar nici să ne luptăm cu-o armată nu putem! Chiar dacă îi punem pe fugă vor veni apoi alţii!
MORARUL: Dar ţara asta, a noastră, cum de nu mai are nici-o conducere?! Trimitem o zapiscă în capitală că poate nu ştiu ca să-i avertizăm şi le cerem să lămurească treburile cu reprezentanţii sovieticilor!
ÎNVĂŢĂTORUL: După cum am văzut pe frontul de est, ăştia ştiu când şi cum să bată cu pumnul în masă! Şi-ai noştri se supun!
RUDI: Ăia de la oraş acum nu se pot descurca singuri. Şi cu birocraţia de la noi, până se duce, se fac şedinţe, se discută şi vine scrisoarea de răspuns va fi prea târziu. Pe linia frontului viteza contează! Blitzkrigul nu l-a inventat Hitler, l-a preluat de la Napoleon!
MARTIN: Dar n-a avut destulă minte ca să evite greşelile lui Bonaparte!

ÎNVĂȚĂTORUL: Să-i întrebăm pe oameni, dacă vin cu noi, cu mâinile goale, ca să eliberăm Sighetu?
MORARUL: Da', măi moroşenilor, n-avem ce face, mergem numai cu mâinile goale ca să cerem eliberarea oamenilor noştri şi revenirea la administrația românească!
MOROŞENII (*în grup*): Dacă tu, Pavele, te pui în fruntea noastră ca primar, noi te urmăm şi te apărăm, să zici ce ai şi ce e de zis!
MORARUL: Cu Dumnezău înainte!
ANUȚA şi VETA (*din spate în surdină*): Vai de noi, dacă vine armata şi ne vânează ca pe animale că n-am dat cotele sau nu ne înscriem în întovărăşire?! Vai de noi şi de coconii noştri!
ÎNVĂȚĂTORUL (*jovial*): Explozia te loveşte şi dacă stai ascuns şi dacă o iei la fugă. Să facem o grupă de cercetaşi, s-o trimitem pe teren să identifice unde au dispărut sătenii din vale şi animalele lor!?
RUDI (*serios, dar foarte nelămurit)*: Măi, Peter, când mă chemi să facem casă la tinerii ăştia ai noştri, lui Chrisitan şi Oara, că vara asta trebuie să-i cununăm? Mă întreb sara şi-i zic şi lui Kati, dar nu ştie nici ea la ce biserică să-i ducem, că la a noastră nu vin moroşenii şi la a voastră cu turla aia țuguiată din lemn şi şindrilă deasupra nu intră zipserii!
ÎNVĂȚĂTORUL: Of, Rudi, Rudi, cum ştii tu să le întorci de pe-o față pe alta, ca să lămureşti mai bine lucrurile! Numai să ne lase duşmanii ăştia noi, să facem casă şi să mergem la biserică. „Raiu-i sus, noi suntem jos, şi vom merge pe din dos!“ Cum apar acuma duşmanii prin țară, zău lui Dumnezău.
RUDI: Ca ciupercile după ploaie! Şi-s din alea otrăvitoare, de nu poți face nici măcar o tocană!

SCENA 7

(*Pe hotarul satului Stânişoara de Sus femeile şi fetele adună de pe o pajişte de munte flori de câmp din care împletesc cununițe. Feciorii țipțărilor montează un pom cu o roată de căruță deasupra de care leagă panglici pentru sărbătoarea copacului.)*
OARA: „Coroniță flori de mai, la drăguț te dau în dar, să îi stai pe inimioară, când nu mă vede să-l doară!“
ANUȚA: Fată, ha, după ce cobori din livadă, tu rămâi cu ai noştri sau te duci la pomul țipțărilor!
OARA: Mămucă, toți suntem înțeleşi să mergem să jucăm la pom şi după aia facem un foc în vadul morii până târziu în noapte! Mă dați după Christi?

ANUȚA: Aşa o şi fost înțelesu! Numai că de când au urcat bărbații cu animalele sus la munte nu ştiu cum putem să ne mai adunăm ca s-o facem! Să mai aşteptați ceva!
OARA: De aşteptat aştept, că ce poate face o fată, numai să nu intrăm în postul Crăciunului! Da tații noştri rămân acolo sus şi nu mai coboară?!
ANUȚA: Vin ei din când în când, dar nu pot să ne anunțe, că-i pârăsc cozile de topor, care s-au pripăşit în satu de jos.
CHRISTI (*o ia de mână pe fată*): Haide să mergem că ne aşteaptă la serbare!
OARA: Şi-mi dai mie cununa de brad, din vârf?
CHRISTI: De doi ani tot tu o ai! Doar mă cunoşti, că sunt cel mai voinic fecior din sat!
(*La stâlp, cei dimprejur chiuiesc, de fiecare dată când un fecior se lasă păgubaş si alunecă pe buşteanul lustruit. Christi prinde cununa şi şi-o pune pe cap. Apoi se îndreaptă spre Oara, îngenunchiază cu stângul şi îi întinde cununa pe care fata o primeşte cu amândouă brațele şi-o pune pe cap. Fanfara intonează un vals şi ei dansează sprințar.)*
CHRISTI: Am primit un bilet de la Rudi. Sunt bine şi oamenii şi animalele, dar nimeni nu ştie unde s-au putut ascunde pe munte. Tot mereu ne iau politrucii la întrebări, dar zău nici chiar eu nu am habar!
OARA: Peste tot lumea vorbeşte că trebuie să vină americanii! Poate chiar au şi venit, s-au întâlnit cu luptătorii noştri şi au făcut un camuflaj de nu-l poate rupe nimeni de aici de jos!
CHRISTI: Tatăl tău, Pătru, e un om aşa de ciudat, de crezi că nici nu-i din lumea noastră. L-ai văzut vreodată plângând cu adevărat?
OARA: Când tăia cu brişca la ceapă să mai stingă slana!
CHRISTI: Auzi c-o luat cetera şi zongora pe munte! Clevetitorii zic că-i într-o ureche! Rudi zicea că pe front, după ce-şi plângea un vechi camarad, se strecura ca un şarpe şi trăgea cu atomatul şi arunca la grenade mai ceva ca un drac! Sătenii ca Olălău zic că s-a înțeles cu duhurile pădurii de le cântă noaptea din ceteră, ca să-l păzească de duşmani! Nu-ți pare ciudat că n-au vrut să ia cu ei niciun câine?!
OARA: Ştiu că Pătru-i un om tare bun, sau dacă s-o schimbat, atunci numai o fost! Dar de fost a fost sigur, dar, pe unde a umblat şi luptat, a îndurat prea multe de poate s-a săturat! Nu ți-ar chinui un animal, dar mite un om?
CHRISTI: Şi cu toate astea, dacă va fi vânat de securişti va trebui să-i omoare ca să scape şi noi şi poate chiar el vom cunoaşte suferința. Deseori când mă trezesc noaptea şi aud câinele lătrând la vreo sălbătăciune, aş fi gata să fug la munte să lupt alături de bărbații satului, dar habar n-am unde să-i găsesc.

OARA: Oamenii, pe la târguri, spun că s-au ridicat mai multe sate la luptă! Dar tu mă ai pe mine şi nu ai ce căta sus la munte. Asta nu e lupta ta!
CHRISTI: Rudi zice că românii, ajunşi la putere acum, vând pe nemții băştinaşi ruşilor să-i ducă în lagăre de muncă forțată!
OARA: Aşa ceva nu ar fi în stare niciun om să facă! Pătru nu l-ar da pe Rudi, cum nici Rudi nu l-ar da pe Pătru!
CHRISTI: Dar ei se cunosc de mici, aşa cum ştiu şi muntele ăsta ca-n palmă. Poate pentru alții, soldații reprezintă numai nişte numere matricole! Dar, Oara, vreau ca tu să ştii că oricâte fete au numere matricole la evidența populației, mie nu îmi trebuie alta şi eu nu mă las cu niciun chip de tine. De plec în Germania te iau cu mine, de-o fi în America te duc peste ocean!
OARA: Nu crezi c-ar fi bine dacă am putea rămâne în ținutul moroşenilor?!
CHRISTI: Cum să nu, aicea unde ne-au adus pe lume părinții şi ne-au asigurat rostul nostru! Dar, uneori, după ce propagandă ascult la radio, după ce fărădelegi văd prin jur şi ce visez, că ar fi bine, noaptea, mă tem că nu se mai poate.
OARA: Oriunde vom fi, numai noi doi nedespărțiți! Ca brazii îngemănați, ca stâncile ălea două de la Pliscu Corbului!
(*Se prind în brațe şi rămân cu trupurile strâns lipite, cu fețele înroşite de pălălăile focului de tabără.*)

SCENA 8

(*Dotare tehnică a trupelor de vânători de munte ale Wehrmacht*[8]*-ului peste care este trasă o prelată de camuflaj la baza unui perete de granit în care se deschide gura unei peşteri mascată de cetina unor crengi de brad. Un soldat cu matricola de fier la gât stă călare pe o motocicletă enduro. Alături, în fundal, ridicată pe-un plai, se întrezăreşte o stână a moroşenilor.)*
FELIX: (*salută milităreşte*) Gebirgsjäger[9] Felix Kops!
RUDI: Băi, blondule, cu tine ce-i pe-aici pe coclauri de munte? Şterge-ți bine ochelarii, că ți s-au aburit lentilele de frig! Vrei să tragi o țigară?
FELIX: Sunt echipat cu manta, mănuşi şi cizme. Şi mâncare berechet, desigur conserve. Raportez cu mâhnire că pâinea s-a mucezit de la umezeală! Un izvor curge în fundul peşterii, unde îmi vine greu să aprind o dată pe zi focul pentru a băga ceva cald în burtă! De aproape o lună am numai răcituri la masă!

---

[8] Armata germană (germană)
[9] Vânător de munte (germană)

ÎNVĂȚĂTORUL: Dacă coborai în sat sau, batăr, la o stână pe versantul opus găseai mămăligă şi jântiță la ciobani!
FELIX: Nu pot lăsa depozitul de armament fără întreținere şi pază! Aici e postul meu şi nu pot admite să fiu deferit curții marțiale!
RUDI: Aflã atunci că războiul s-a sfârşit !
FELIX: De cât timp s-a sfârşit? Am cel mai bun ceas, marcă germană! Să vă arăt cum indică secunda, minutul, ora, ziua şi luna, dar până la urmă cu toate că l-am ferit să nu-l atingă nimic în luptă, nici măcar o aşchie de metal nu i-a zgâriat geamul, umezeala de pe munte i-a venit de hac!
ÎNVĂȚĂTORUL: De mult de tot s-a terminat, că am luptat iarna trecută şi în munții Tatra, dar fără niciun folos, că tot învinşi am rămas! Drept să-ți spun mi-e o scârbă îngrozitoare de ce-a putut face războiul ăsta din mine şi tot mereu simt o furnicătură în deştele mâinilor, semn că-i gata să înceapă iară!
FELIX: Şi cine a câştigat războiul ăsta?
ÎNVĂȚĂTORUL: Ăilalți, nu ai noştri! De fapt cine-ar putea câştiga într-un război în care toți au ceva de pierdut?! Numai mahării de dictatori şi serviciile lor secrete, pline de tot felul de scârbe, câştigă ceva tot timpul. Hitler al vostru şi-a luat zilele şi s-a asigurat de stima unor fanatici, de fapt, greața am vrut să zic a celor mai mulți!
RUDI: Pe front ăia din Gestapo[10] sau NKVD[11] nu-şi arată scăfârlia în bătaia glonțului, dar după ce venim civili la vatră şi depunem armele ne caută să ne schingiuiască pentru un motiv sau altul. Puritatea unei ideologii e practicată pentru megalomania unui dictator! Să țineți minte ceva: numai ca să înfrângă mândria din oameni şi să bage în locul ei frica !
FELIX: Omul nu a fost născut să fie sclav. Tatăl meu a fost ceasornicar liber şi câştiga destul ca să hrănească acasă patru guri! Nu importă ce îți zice: în armată, în partidul național-socialist, cât timp îi urăşti pe subalterni şi-i terorizezi, şi-i lingi în dos pe şefi şi te apleci în fața lor eşti bun că le faci folosul! Mie nu mi-e frică de nimic! Am ordin să lupt până la ultimul glonț aşa că nu mă predau! În ultima instanță cine sunteți voi?
ÎNVĂȚĂTORUL: Suntem unitatea nordică din Mişcarea Națională de Rezistență!
FELIX: N-am auzit de aşa ceva! Românii au fost aliați cu nemții şi apoi cu ruşii! Voi cu cine vă luptați?
RUDI: Cu trupele speciale ale securității române instruite de NKVD, pentru că vreau să ne ia totul şi să ne impună comunismul! Şi cu toți care vin

[10] Poliția secretă (germană)
[11] Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne (rusă)

înarmați prin sate ca să ne poruncească și să ne amenințe să ne schimbăm viața de zi cu zi!
(*Învățătorul atârnă zongora de o creangă de copac.*)
FELIX: Şi eu zdrăngăn la chitară! Nu am luat-o cu mine că o ciuruiau gloanțele, dar mama avea lacrimi în ochi când am cântat la absolvirea liceului pe scena teatrului din Dresden. Acum nu mă pot întoarce acasă că am rămas fără benzină şi cai nu mai sunt: la unii le-am dat drumul şi pe alții mai leneşi i-am mâncat! Oricum, motocicleta asta va fi de colecție şi nu vreau să o las captură de război! Dacă este pace şi nu sunt demobilizat pot fi făcut prizonier!
ÎNVĂȚĂTORUL: Haiducii nu iau prizonieri!
FELIX: Sunt şi puşcaş lunetist! În carnetul de front am patruzeci şi cinci de inamici scoşi din luptă şi dacă îmi ordonați sunt gata să fac o cifră rotundă, dar nu prea mare, ce-ați zice de cincizeci!? Dar, dacă mă prind ceilalți, o să mă execute imediat, drept criminal de război. Cu toate că eu am executat numai ordinele superiorilor! Nu pot înțelege bine, poate capul ăsta s-a prostit, de când poartă o cască de fier, ca să nu fie găurit de vreun glonț, pentru ce şi cu cine vă luptați?
RUDI: După întrebările puse nu te pot considera un prost sadea! Prostul deplin e numai ăla care nu întreabă, căci crede că ştie totul! Până la şaişpe ani nimeni nu putea să-mi scoată, vorba din gură. De aceea, oamenii de pe ulița mea, îmi ziceau Mutu' lu' Fabritius! Acum numai să văd un tânăr ca tine, să tot ai cu puțin peste anii lu' Christi, şi mi se umezesc ochii şi gura îmi umblă ca flaşneta!
ÎNVĂȚĂTORUL: Numai să nu fii cu serviciile secrete, vreun turnător la Gestapo uitat de pripas!?
FELIX: Mă jur pe ce-am mai sfânt, pe toată breasla ceasornicarilor din Dresden, deoarece, ca băiat mai mare, moşteneam rangul de staroste şi atelierul lui papa Leon, că îmi plac maşinăriile complicate şi oamenii simpli! Când văd pe unul îmbufnat, cu ochii jucăuşi ca jderul, care nu zice nimica, dar te tot întreabă şi apoi face o figură superioară, pot să mă jur că nu i-aşi mirosi nădragii după ce l-aş pune în prima linie de front! Şi dacă nu miros curat tot acolo l-aş trimite zi de zi, ca să scape lumea de astfel de tipi! Nu mi-au plăcut niciodată ăia din Gestapo! Şi nici ăia din NKVD nu sunt mai breji, că pe unde-am colindat cu războiul am auzit numai poveşti, boacăne despre ei! Aici, unii executați după ce şi-au săpat singuri groapa, dincolo alții înecați cu pietre de picioare, c-au fost prea bogați, femei siluite, dintre care unele de ruşine şi-au luat zilele, copii orfani murind de foame şi frig! Toate putorile ăstea de servicii secrete, care s-au legat de

oameni i-au căutat pe cei mai slabi, căci niciodată n-au avut curajul să stea față în față cu un luptător adevărat!
IURI: Şi-aici, pe munte, nu vor veni politrucii, ci numai pifanii, tineri cu caşul la gură, pe care-i vor îndopa cu ideologie şi în final vor conchide că luptă pentru binele poporului, să apere cuceririle revoluționare. Iar duşmanii vor fi nişte bandiți, în cârca noastră vor pune cele mai oribile crime, pe care tocmai bolşevicii întocmai ca şi naziştii le înfăptuiesc zi de zi! Dacă aş trezi la viață nălucile celor asasinați de CEKA[12] şi NKVD din ordinul lui Stalin şi le-am înarma, cu ura din piepturile lor, oastea ar fi atât de mare că ar putea zdrobi orice armată a lumii.
ÎNVĂȚĂTORUL: Olălău, dă fuga pe poteca lu' Bran, peste creastă şi vezi dacă ciobanii or adunat oile în strungă. Ió zic să-i lăsăm să adune şi să mulgă şi vacile. Îi destul de cald ca să poată animalele dormi afară şi acolo au şi haita de câini, care le va păzi de sălbătăciuni. Ia de la ei, de la stână, o şa mocănească şi pune-o pe Murgu, după care lasă-le trei cai şi mână alți cinci la peştera ascunsă. Dacă ne caută pifanii securiştilor, avem nevoie de cai să ne deplasăm repede şi să cărăm armamentul uşor prin pădure!
OLĂLĂU: Nu mai sunt ordonanța ta, Pătre!
ÎNVĂȚĂTORUL: Ordonanță am avut numai în Crimeea, nu şi în Tatra, iar ultima iarnă, oricum, nu ai mai muncit pentru mine.
FELIX: Am şi telefoane de campanie şi două stații de radio. Şi ce plan operativ aveți în acest război?
ÎNVĂȚĂTORUL: Niciunul! Nu am primit ordine operative de la Mişcarea Națională de Rezistență! Ne instruim, ne hrănim, ținem legătura cu sătenii prin ciobani şi aşteptăm paraşutiştii americani! Apoi atacăm să recucerim tot teritoriul țării şi să-i dăm afară pe ocupanți cu slugile lor!
RUDI: Nu o să tragem niciun glonț în pifani, chiar dacă poartă peltițele albastre ale securității!
FELIX: Un război trebuie dus eminamente ofensiv. Dacă ne descoperă bârlogul vom sfârşi ca fugari, tot mereu cu ranițele în spate!
IURI: Prizonierul german are dreptate!
ÎNVĂȚĂTORUL: Trupele inamice nu au cum să se împrăştie prin pădure. Coasta-i prea abruptă, mulți şi-ar rupe gâtul. Acolo, la piciorul stâncii, se desparte drumul de căruțe spre noi şi spre vest şi mai sus, pe plai, mai este o ramificație dintre care unul de picior, mai puțin bătut, se înfundă pe nişte fânețe, înainte de peşteră! Cred că dacă-i luăm în primire de la prima bifurcație de jos nu au cum să ne repereze poziția!

---

[12] Prima denumire a poliției secrete sovietice (rusă)

OLĂLĂU: (*apare în galopul calului*) Ciobanii spun că a urcat Veta la munte ca să-i prevină că în satul de jos au sosit unități înarmate, cam cât o companie.
RUDI: Să facem un post de observație pentru Felix, la furca bradului dublu şi tragem un cablu de telefon pentru a comunica cu postul de comandă
ÎNVĂȚĂTORUL: Jos, Iuri şi Olălău, să planteze mine de infanterie şi puneți peste drum un brad culcat cu vârful spre grohotişul din vale, ca moroşenii să ştie pe unde să dea ocol.

SCENA 9

(*Trupele de securitate pornesc în căutarea partizanilor din munți. Învățătorul şi Felix îşi tot pasează chitara, iar Iuri şi Rudi îi privesc.)*
ÎNVĂȚĂTORUL: Am redevenit omul cavernelor. Nu pot dormi noaptea, mă vizitează prietenii, cu care am chefuit şi duşmanii, cărora le-am chemat moartea fără a-i jeli!
FELIX: Dacă ai ştii cât de puțin i-am cunoscut pe toți cei patruzeci şi cinci?! Vedeam o siluetă de partea cealaltă a liniei frontului şi pasiunea de trăgător de elită mă făcea să-l țintesc prin lunetă şi pac! Odată ofensiva ne-a mânat până la uşa cazematei, unde, stupoare, am recunoscut detaliul din lunetă: Acolo l-am scos din luptă pe-un rusnac! Rămas în poziția în care a căzut, din buzunarul de la piept dezbumbat ieşea marginea zimțată a unei poze, găurită de glonțul meu chiar pe chipul unei femei ce ținea un copil cârlionțat în brațe. Tot timpul m-am întrebat dacă era frumoasă sau urâtă şi nu mi-am putut răspunde, dar tânără, fără doar şi poate, că şi ofițerul avea piele netedă şi-o mustăcioară, puțin cănită de tutun, numai tenul cam palid de la sângele pierdut! Glonțul ăla, trimis de mine, a ucis o inimă, care bătea şi iubea! Iar eu, Felix, lunetist de elită, acum ucigaş în contemplare, am rupt o iubire, am destrămat o familie.
ÎNVĂȚĂTORUL: Să cântăm ceva de sufletul morților, ca să-şi găsească odihna veşnică!
(*Ia cetera, Felix zongora şi cântă: „Ş-aşa-mi vine câteodată/ Ş-aşa-mi vine câteodată/ Să dau cu cuțâtu'n cheatră/ Din cheatră sa iasă foc/ Dacă-n viață n-am noroc/ Măï dorule … Şi-aşa-mi vine câte-un gând/ Să plec prin păduri cântând/ Măï dorule!..." Olălău se şterge cu cămaşa de umbra de lacrimi de la ochi.)*
OLĂLĂU: Dacă n-au fost să aibă, la morți chiar nu le mai trebuie niciun noroc în viață!

ÎNVĂȚĂTORUL (*către Felix*): Ia husa de căprioară de la arma mea de vânătoare, să camuflezi țeava şi luneta, nu cumva să te zărească după reflexie!
(*În liniştea nopții se culcă şi dorm cu toții. Crăparea zorilor.)*
ÎNVĂȚĂTORUL: Soarele se înalță deasupra crestelor şi alungă negura din văi. Şi nouraşii se aprind din alb-fumuriu în roz-liliachiu!
RUDI: Da, taie negura fuioare, fuioare şi o mână tot mai înspre vale!
ÎNVĂȚĂTORUL: Olălău şi Rudi, plecați la minat drumul şi anunțați ciobanii noştri să-l ocolească. Luați apoi poziții de tragere în puietul de pini, mai sus, pe laterală. Eu mă urc cu Iuri pe pinten şi-i vom toca din față.
FELIX (*la telefon*): Aici Cetina! Au ajuns la serpentina dintre stânci. În față îi ghidează doi ciobani! Minele explodează, cinci sar în aer: doi zac inerți, sfârtecați, trei se zvârcolesc! Un politruc cu stea roşie pe chipiu scoate pistolul! L-a abțiguit sub clop. Fi-i-ar steaua roşie de noroc! L-am abțiguit subg chipiu! În cine să mai țintesc?! Pifanii se împrăştie pe câmp, pac- paf, doi brotaci nu vor mai sări prin iarbă! Alții se întorc, fug în dezordine! Terminat.
OLĂLĂU: Trage Rudi, eu tremur culcat pe armă. Crăp pleoapele cu frică, de ce pot să văd. Unii şchioapă ca nişte berze, apoi se răstoarnă caraghios întinzând brațele ca aripi inutile. De ce nu mai ştiu băiețanii ăştia să meargă!? Acum cad în patru labe, se zvârcolesc, muşcă stânca.
IURI: Petre, cum tragi de sus, văd gloanțele tale că ară pământul. Arma ta e precum lama discului, toacă terenul în brazde mici şi după ele nu se mai chinuie niciunul. Se moaie ca păliți în moalele capului. Să strig ura?
ÎNVĂȚĂTORUL: Ura cui sau pentru ce? Uite mi s-a încălzit Beretta de la foc automat. Iuri lansează racheta de semnalizare, ca să încetăm focul! (*la telefon*) Aici Laricea. Când îşi adună răniții şi morții? Cetina, răspunde!
FELIX (*la telefon*): Aici Cetina! Aştia nu au serviciu sanitar, căci nu văd niciun brancardier. Apare un camion şi pe cei scoşi din luptă îi cară câte doi soldați până acolo. Câțiva trag cu furie foc automat în boscheții de pe marginea drumului.
ÎNVĂȚĂTORUL: Ca să avem şi noi răniții noştri, răni care se vor cicatriza mai greu!
(*Apar Olălău cu Rudi călare având la oblâncul şeii burdufuri cu brânză.)*
OLĂLĂU: Am trecut pe la ciobani ca să avem de mâncare.
RUDI: Nu putem găti decât deseară în camera înstelată. Fumul se ridică drept spre cer prin bucata din tavanul căzut al peşterii.
ÎNVĂȚĂTORUL: După tensiunea luptei, deşi prin noroc nici unul dintre noi nu este zgâriat, putem da pe gât niscaiva horincă, mânca din brişcă şi trage o pipă la taifas.

RUDI: Deviza noastră-i creasta montană rânjind colții de stânci negre ce mușcă merele aurii ale stelelor mari agățate deasupra, la Pliscu Corbului!
ÎNVĂȚĂTORUL: Ştii bine, că la peltițe avem cetina bradului înspicată în trei mănunchiuri, semn că, deşi noi vom pieri, iubirea de ținuturile ăstea nu va apune şi victoria finală nu poate fi pierdută!
RUDI: Victoria dispare numai atunci când niciunul dintre noi nu va mai crede în ea. Dar noi credem nezdruncinat precum granitul stâncii! Peter, există păsări care să zboare noaptea?
OLĂLĂU: Găinile mele se cațără-n cuibar odată cu amurgu. Dar cum dau zorii le văd prin iarbă cotcodăcind!
ÎNVĂȚĂTORUL: Uiți păsările migratoare, care zboară mii de kilometri fără a se rătăci? Sigur că există păsări, care văd şi pot zbura noaptea!
RUDI: Atunci azi noapate am văzut un zăgan. I-am văzut umbra aripilor acoperind mămăliga lunii şi desluşit ciocul ca o cange şi ghiarele deschise după pradă chiar deasupra taberei noastre!
ÎNVĂȚĂTORUL: (*ia zongora şi cântă în surdină*)
„La marginea cascadei ce urlă/ La o stână s-au oprit nişte soldați./ Mai sus unde să meargă? Numai stânci şi stele./ La poale de ce să se întoarcă?/ Cad prizonieri la vânduții frați."
IURI: Te bucuri şi cânți, dar cum zici, nu se ştie cât timp vei mai putea dormi în paie, ca huțulii? Ăia de jos au divizii, batalioane, armate, cu care au înconjurat munții!
OLĂLĂU: Dar noi, cunoaştem rostu' fiecărei pietre, al fiecărui izvor, al fiecărui copac, care ne dă lemn de ciubare şi case, căci pe aici ne mânăm turmele de oi şi caii. Nu vor putea răscoli totul, ca să ne găsească, la primăvară, închidem peştera şi hălăduim mai departe!
IURI: Dar nu avem aripi ca păsările şi chiar dacă am zbura, noi nu vrem să migrăm. Trădarea din noua ideologie se propagă printre cugetele slabe mai repede ca o molimă! Există şi la noi destui oameni slugarnici şi linguşitori gata să se vândă cotropitorului. Pentru că, de, asta nu o pot spune şi bag seama că pe ei poate nici nu-i interesează. Aşa le convine şi aşa se practică! Asta e psihologia tuturor popoarelor asuprite! Şi noi ne-am aflat mereu în umbra imperiilor: cel austriac, apoi austroungar, cel turcesc, cu care s-au dus cruciadele şi cel țarist, devenit acum sovietic.
ÎNVĂȚĂTORUL: Armata de eliberare transcarpatină este formată din grupe de partizani, chiar dacă în prezent ne comportăm ca nişte haiduci!
IURI: Ce mai haiduci, vă ziceți, dacă ați măcelărit nişte pifani din vale?
RUDI: Pifanii din vale au pornit la ordinul unui guvern marionetă, instalat de trupele de ocupație, care vreau să schimbe ordinea socială din lume. Şi nu cu mâinile goale, ci înarmați să ne captureze, deci erau trupe inamice.

Dacă nu îi prindeam în ambuscadă existau mai multe posibilități: fie nu ne găseau şi atunci era bine, fie ne găseau şi deşi era rău tot mai rămân două posibilități: fie ne luau prizonieri şi atunci era bine, fie ne împuşcau pe loc şi atunci era rău; dacă ne luau prizonieri atunci apăreau alte două alternative: fie ne anchetau şi atunci era bine, fie ne executau în sate ca lumea să ne vadă cadavrele şi atunci era rău, dacă ne anchetau atunci întrevăd două variante: fie ne schingiuiau să spunem complicii şi atunci erau rău, fie colaboram şi îi denunțam de bună voie şi atunci era bine pentru noi, dar rău pentru cei mai mulți din satele noastre, deci, în ultima instanță, tot rău pentru noi!
ÎNVĂȚĂTORUL: Rudi nu omite că până la urmă tot ne băgau la pârnaie mai mulți ani în care, după copia fraților lor naziştii, bolşevicii ne înfometau şi ne ruinau sănătatea în condiții de muncă barbară. Pentru un comunist bolşevic orice alt om este un damnat, care trebuie nimicit! La deținuți le îndoctrinează creierul, iar la rude le înveninează inimile cu zvonuri false.
OLĂLĂU: Dar, bine, măi oamenilor, consăteanul ăsta țipțăr mă uimeşte cu atâta limbuție! Cum se face că, aici, pe țancuri carpatine te-ai împodobit cu asta?
RUDI: N-am vorbit limba voastră bine până la aproape douăzeci de ani! Şi n-a trecut mult şi m-a prins războiul! Aşa că trebuie să recuperez repede şi mult! Cu permisiunea inamicilor, dacă nu îmi vin de hac prea devreme
ÎNVĂȚĂTORUL: Grăbeşte recuperarea, că trebuie să vină americanii! Nu se poate ca francezii şi englezii să lase atâtea țări europene pe mâna armatelor sovietice! Vor veni, negreşit, în caz contrar, comunismul va cuprinde întrega Europa până la ocean!

SCENA 10

(*Întâlnire în Stânişoara. Schimb de informații cu localnicii şi instruirea informatorilor. Problema iernatului. Trupele de securitate pornesc cu efective mărite, susținute de avioane şi vehicule de teren în căutarea partizanilor din munți.)*
ÎNVĂȚĂTORUL: Comandamentul Mişcării Naționale de Rezistență ne-a anunțat că grupul din Făgăraş a primit ajutoare alimentare şi muniție, paraşutate de către un avion american. Tot atunci un transmisionist i-a instruit în folosirea echipamentelor radio pentru a putea coordona acțiunile armate ale mişcarii de rezistență împotriva ocupanților!
FELIX: Aici Cetina, Zăganul răspunde. (*se aude zgomot de bruiaj continuu, apoi o emisie întreruptă de pocănituri radio*) Aici Cetina,

Zăganul răspunde... (*se aude o voce slabă: „Aici Zăganul! Yalta arestat, Paris căzut! Aşteptăm whisky. Terminat!“)* Aici Laricea! Am vânat! Şi noi aşteptăm whisky! Terminat!
RUDI: Am rămas fără comandament şi fără instructor american! Ostaşii nimănui! Ți-am zis eu, Peter, că n-avea cine şi cum să aducă pe american sute de kilometri până la noi! Omul ăsta sigur, chiar şi cowboy, nu era ca un cioban de-al vostru, să-şi mâne turmele la pas pe munte, zeci de kilometri pe zi!
OLĂLĂU: De ce nu? Unii de la noi merg de iernează oile tocmai în deltă, deci iau de-a curmezişul țara întregă! Punea pe cap o căciulă țuguiată şi ținea gura strânsă. Îi trăgeam şi lui o gubă în spate şi nimeni nu-l putea cunoaşte.
IURI: Măcar vedeam şi noi cum arată un american! Chiar dacă nu mai avea uniformă, dar omul limba şi obiceiurile nu şi le uită!
RUDI: Da' dacă era gură spartă ca mine şi nu se mai putea controla. Mai scăpa omul ceva şi pe limba lui.
ÎNVĂȚĂTORUL: Aşa ceva nu se poate! Ştii de ce: pentru că ăsta era ofițer de contrainformații!
RUDI: Tocmai oamenii din serviciile secrete trădează! Dacă sunt mercenari şi vreau soldă dublă se angajează şi la alții! N-am zis ió atunci când englezii şi-au descoperit cârtițe din est, că asta va aduce mult rău şi pentru noi. Şi iată acum Comandamentul nostru a ajuns în beciurile securității!
ÎNVĂȚĂTORUL: Grupa transcarpatină din nord va trimite patrule să se informeze prin sate. Dar, fiți atenți, nu intrați decât prin fundul curților şi numai la rude spre sară, ca să nu vă vadă nimeni. Tu, Iuri la Stânişoara de Jos, ió acasă la mine, tu Olălău la Poiana Mărului, la soru-ta. Stăm numai o zî şi mâine în amurg purcedem, iară, spre tabăra din munte!

SCENA 11

(*Stânişoara de Sus*)
ANUȚA: Bărbate, am rămas fără nici-un ban. Tot ce-am adunat cu mâinile ăstea două ale mele s-a dus pe apa sâmbetei! Cu ce vom mai înzestra pe drăguța de fată?
(*Îşi duce palmele la ochi ca pentru a le vedea mai bine, iar învățătorul îi pupă degetele pline de bătături.)*
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu se poate, tu, muiere! Te-o furat activiştii ăştia de la oraş, care vin mereu pe la voi să vă lămurească cu cotele şi întovărăşirea! Doar tu, cu gura ta, mi-ai zis că banii i-ai dosit, de nimeni nu-i va dibui.

ANUȚA: I-o dibuit comuniştii din guvernul central de la Bucureşti că, după ce-au învins în alegeri, au făcut imediat stabilizarea. Adică pe toți cu parale ne-au lăsat făr-o para! Cu doi dăsagi de bani am putut cumpăra un ceaun să fierbem mămăligă şi o covată să dospească aluatul înainte de-a coace pâinea!
ÎNVĂȚĂTORUL: Mă duc să scot apă din fântână, ca să mă răcoresc! Apoi o pui la fiert să trag o baie cu săpun că sunt zângălit şi miros a pădure mai tare ca un urs! Oara ce face?
ANUȚA: Oara a scăpat!
ÎNVĂȚĂTORUL: Noi arestări?
ANUȚA: Şi arestări, dar acum ne-a căzut molima pe cap! Şase din satul nostru s-au prăpădit de febră tifoidă! Tot armata a adus-o!
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu-mi zi cine ...
ANUȚA: Sora ta Maria!
ÎNVĂȚĂTORUL: Deci şi Maria, săraca? ... sora mea mai mică ... (*Ana înclină capul, bărbatul geme*) O, doamne, nici n-a mai avut când să se mărite! Şi ce fată veselă era. (*schimbă tonul şi devine optimist, ceea ce pentru natura lui jovială e ceva iremediabil*) Mai ții minte ce râdea când o urcam pe cal să plece, să adune vacile de pe munte? Acolo, unde mă întorc, o să mă gândesc la ea, ca la Fata Pădurii!
ANUȚA: Rămâi, nu te mai duce sus, pe coclauri, bărbate! Oara s-o înscris la şcoala de partid şi au trimis-o brigadieră pe şantier la Vişeu.
ÎNVĂȚĂTORUL: Cum de l-a putut lăsa pe Christi singur, că, doară, trebuiau să facă nunta!?
ANUȚA: Christi a lăsat-o pe ea şi chiar împotriva voii lui. Într-o dimineață au apărut trupele alea cu peltițe albastre şi i-au ridicat pe toți țipțarii peste şaişpe şi sub cincizeci de ani. I-au adunat, i-au urcat în camion şi de atunci nu i-am mai văzut, nici nu am mai auzit de ei! Cică i-au dus în Rusia la muncă forțată să reconstruiască ce-a distrus armata nazistă. Am stat de pază trei zile la capul Oarei ca să nu-şi curme viața!
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu m-ai lăsat să fac baia în linişte şi acum mi-a trecut cheful!
ANUȚA: Da' io cui să zic tot ce ştiu, că doară nu le mai puteam ține în mine?! Asta-i, că nu puteam să te mint. Fereşte, că în sat au lăsat doi milițieni! Şi v-au declarat bandiți, că furați din curțile oamenilor şi de pe la ciobani şi cer ca cetățenii, auzi cu conştiință comunistă, să informeze organele statului popular din Sighet!
ÎNVĂȚĂTORUL: Auzi, la sfatul popular, auzi informatorii să aibă conştiință. Îmi vâjâie capul, mă duc în şură ca să dorm!

ANUȚA: Să nu te pună dracul să dai pe la Pavele că moara a naționalizat-o statul şi pe el l-au declarat chiabur şi l-au băgat la puşcărie! Muierea lui s-o dus la părinții ei înapoi! Primar îi acum Purecel, ăla de stătea într-o colibă în capul satului şi lucra cu ziua pe la unul şi pe la altul şi a doua zi nu-ți mai venea până nu găta de băut banii! Da' femeia lui Purecel ne-o drăcuit pe toți duminică, în fața bisericii, şi lui popa Omotă i-o băgat deştele-n barbă că-i exploatator, că-i pune pe oameni să lucre pentru biserică şi mincinos că slujeşte pe Dumnezău, pe care nu l-o văzut nimeni!
ÎNVĂȚĂTORUL: Muiere, muiere, da sus mai sar purecii în regimul ăsta nou al ticăloşilor. Bag seama că numai ăia au origine socială sănătoasă de la care nu se poate confisca nimic! Şi la ăia care au muncit ia-le averea şi fură-le libertatea, adică bagă-i şi la puşcărie! Unde să fie acum mezinul meu de frate, că nici să-mi iau la revedere de la el, drăguțul, n-am putut nici să-l strâng în brațe, să mi-l aduc aminte aşa cum o făcut el cu mine când am plecat pe front, ca să mă păstreze bine în minte, nu am avut ocazia! Războiul înseamnă multe, dar grea povară îi ocupația când îți ia fratele de alături, îl lasă sărac şi ca să nu plângă pe drumuri îl bagă la răcoare! Îl voi mai vedea vreodată? Da' pe soru-mea mi-o voi mai aduce aminte?
ANUȚA: Nu ştiu, dar dacă m-am informat la Purecel a zis că trebuia să-l puşte pe loc chiar cu mâna lui! De ce, i-am zis, sau ai uitat că v-a făcut la toți numai bine?! Ce bine, face el, că m-a pus să lucrez la pădurea obştii ca să ridicăm turla bisericii, cică țuguiată ca vârful molidului, c-aşa-i peste tot în Maramu! Şi am încărcat pietre în căruțe să pavăm ulițele satului! Asta se cheamă exploatare! Şi cu mâna lui, tot tremurice de la băutură, mângâia tocul pistolului, de ziceai că acum i-ar sta în gând să mă puşte! Că numai rău o făcut la tot satul chiaburu' ăla , care l-a exploatat şi l-a pus şi pe el, să muncească la pădure!
ÎNVĂȚĂTORUL: Purece n-a fost recrutat, nu pentru că-i analfabet, căci n-a făcut decât două clase, ci pentru că-i debil mintal. Rudi l-a scăpat de nu l-au băgat gardiştii la azil. Şi iacă-l acuma cu pistol la brâu cum se fuduleşte şi ne năpăstuieşte cu puterea dată de noul regim! Ordinea asta nouă, chiar e cu fundul în sus? Dar cu arme printre civili se cheamă că are mare tupeu! Să nu pice cumva prin fața noastră. Îmi vâjăie capul de tot! Dă-mi o perină, o cergă şi o țundră curată că mă întind în şură să trag un pui de somn. Doamne, dă să nu mă deranjeze careva că pe munți n-am avut timp numai de moțăială. (*Anuța dă să plece. Pătru o prinde de mână, o strânge în brațe şi-o pupă*.) Îl slobod pe Lupan şi-l las liber sub căruță să mă păzească până-n zori. La plecare îl leg să nu apuce să îmi ia urma. (*Se întoarce*) Şi nu uita că ió tot la tine țin! N-am plecat sus la munte să-mi părăsesc casa, ca să scap, ió, de ciuma roşie, ci ca să vă scap şi pe voi, pe toți cei dragi! Nu

putem accepta să trăim în lumea lor întoarsă cu dosu-n sus. Cum vor comuniştii să facă egalitatea? Cu pistoale la brâu, cu deportări şi închisori? Neoamenii ăştia hrănesc numai ura săracului faţă de bogat. Apoi ura mulţimii, behăind ca o turmă de oi, faţă de omul cu minte, că iată cum cade victimă şi pot toţi care-l invidiază să vină să-i ia averea şi în final să-l scuipe în faţă, să-l batjocorească şi să-l bage la pârnaie!.

SCENA 12

(*Partizanii din grupa transcarpatină de nord la prânz în Peştera Ascunsă.*)

OLĂLĂU: La Poiana Mărului au venit activiştii cu tovarăşi din brigada de voluntari cu steaguri roşii şi arme pe piept şi i-au despuiat de toate bunurile! Au rămas mai săraci decât slugile de pripas. Ba fostele slugi, veneticii, sunt brigadieri şi comandă la oamenii locului! Cică de ce să aibă fiecare? Mai bine le ţin împreună şi le folosesc după trebuinţă. Au adunat totul: animale, unelte, păşuni şi pădure în întovărăşire. Nu mai au cu ce se duce la pădure, dar şi pădurea nu mai e a obştii satului, e acum a statului.

ÎNVĂŢĂTORUL: Cum zici tu, Olălău, nu-i a satului, ci a statului? Dar statul tu ştii ce-i?

OLĂLĂU: S-a declarat de democraţie populară, adică aparţine întregului popor!

ÎNVĂŢĂTORUL: Dar poporul îi împrăştiat în atâtea milioane de indivizi şi fiecare are ceva de făcut pentru el sau familie, deci nu are cum ştii ce trebuie şi ce nu trebuie pentru oamenii din Poiana Mărului! Cine-a câştigat alegerile?

OLĂLĂU: Votaţi soarele! Comuniştii, că soarele totdeauna de la est răsare şi acolo-i uniunea sovietelor!

ÎNVĂŢĂTORUL: Şi au format un guvern la Bucureşti care a împărţit ţara în regiuni şi un comitet gestionează zona noastră!

OLĂLĂU: Vai de sătenii mei, nici lemne de foc nu mai au! Se duc la primăria comunei Valea Secului şi se milogesc să le care în spinare! Şi uneori împinşi de nevoie iau toporişca şi taie de prin boscheţi şi le trag acasă cu trocarul!

RUDI: Ce-i trocaru?

OLĂLĂU: Un cărucior de mână, făcut ca ălea de la oraş în care se scot coconii la aer curat, dar ceva mai rezistent.

ÎNVĂŢĂTORUL: Doamne, doamne! Ce-i al meu e al nostru, dar ce-i al nostru nu mai este al meu! Tovarăşii reprezentanţi ai clasei muncitoare, aşa îşi zic singuri!

RUDI: Muncitori cu clanța, că pe mâini nu au de ce se şterge după o zi de propagandă!
IURI: La Stânişoara de Jos, la casele răzlețite pe dealuri, au pus foc. Cică să nu aibă bandiții unde se întoarce, să se adune să țină sfat şi să facă provocări împotriva regimului celor ce muncesc!
RUDI: Cu gura, de bună seama, că duc muncă de lămurire! Zii Peter, ce poate fi mai rău ca astea!?
ÎNVĂȚĂTORUL: Nici dracul gol, măi, frați de haiducie pe munte!
IURI: În centru, unde casele sunt adunate au adus colonişti cu fețe negre şi rotunde, întocmai ca ceaunul ciobanului. Şi ăia au pus gardurile pe foc au crăpat acoperişul de şindrilă ca să aibă pe unde ieşi fumul direct, căci au făcut foc în mijlocul casei! Toate casele noastre faine, zici că-s afumători, ca pe vremea bunicilor, când încă nu ştiau să construiască hoarne! Şi closetele le-au pus pe foc de cred că ei se uşurează direct pe grămada de băligar de lângă grajduri. Şi culmea, ăştia cresc numai porci, n-am văzut să aibă grijă de vaci sau boi. Cai au, înhămați la căruțele cu coviltir, dar i-au lăsat liberi de pasc pe unde apucă şi nu-s însemnați la crupe.
ÎNVĂȚĂTORUL: Doamne, doamne! Vai de coconii noştri, ce lume au apucat ca să trăiască! În zadar ne-am riscat viața prin războaie! Războiul nu este decât o crimă la nivel de stat beligerant şi pentru oamenii simpli, ca noi, un mare fâs! Dați-mi voie să râd şi ca să ne calmăm, hai să fierbem la ceaun pentru ultima dată fusoi!
RUDI: Nu-i adevărat! A fi războinic e ceva nobil şi trebuie să lupți cu eroism pentru a merita decorația pe piept!
FELIX: Certifică în carnețelul meu de trăgător de elită că am cincizeci de inamici împuşcați, pentru ca o copie să ajungă la statul major al Wehrmachtului. În luna următoare, mama va primi o indemnizație mai mare şi are dreptul să cumpere mai multe alimente, care au fost rechiziționate pentru front.
IURI: Camarazi de haiducie, pe veci nedespărțiți, dar cununați cu moartea. Ca să fie adevărat, umple blidul cu fusoi şi ulciorul cu horincă!
OLĂLĂU: Da, Pătru, că bine zici, un mare fâs. Şi ca să-ți spun drept sunt bucuros că revoluția m-a eliberat din postul de ordonanță, dar simt şi o mare tristețe în suflet. Tu nu mai îmi dai sfaturi, ca să nu mă influențezi, iar capul ăsta tembel, al meu, mereu mă ceartă, că ce fac de unul singur nu foloseşte nimănui, ba iese destul de des tocmai de-a îndoaselea. Şi muierea mea zice: „Mă, dacă ne luăm după capul tău numai prost ieşim.“ Nu mai vreau, ordonanță, dar ca frate de cruce, unul de-ăla mai mic, mă mai primeşti?

ÎNVĂȚĂTORUL: Sunt circumspect, nu vreau să zici, dacă te prind ăia de jos, că te-am exploatat!
OLĂLĂU: Ai cuvântul meu de onoare, că nu mă exploatezi! Oricum dacă suntem în război cu armata de ocupație şi tu eşti comandantul, tot ordinele tale sunt obligat să le ascult!
RUDI: Auzi cuvânt de onoare! Pasăre rară, măi frate, ca şi vulturul bărbos! Comuniştii, ce onoare să aibă, că una scriu pe hârtie şi alta face securitatea pe teren?
OLĂLĂU: Sunt un soldat de modă veche!
ÎNVĂȚĂTORUL: Cred că toți suntem de modă veche! Doar fusoiul, horinca şi țâpuritura noastră vor dăinui veşnic! Ca să ştiți, măi, fraților, că noi de-aia ne batem aici!
RUDI: Iolariu! Sus spre culmile montane!

SCENA 13

(*Schitul lui Meț. Catacomba călugărului orb. După ce călugărul sihastru Anastasie a fost luat la Domnul, starețul Veniamin l-a anunțat pe învățător prin ciobani să coboare de la munte pe un traseu alpin, pe la Pliscu Corbului, ca să ia cadavrul sihastrului. Împreună l-au îmbrăcat în straiele haiducului şi l-au prăvălit într-un hău. Haiducul s-a travestit în straiele sihastrului. Poartă ochelarii de soare şi toiagul orbului.*)
STAREȚUL: Petre, a venit vremea să te călugăreşti! Te leapădă, deci de treburile lumeşti. Dacă ai tras la noi şi duci viață de monah se cheamă că eşti unul de-al nostru!
ÎNVĂȚĂTORUL: Veniamin, mă rog de mai multe ori pe zi, oriunde şi de câte ori pot pentru răposatul Anastasie. Dumnezeu să-l aibă în pază după viața de sihastru pe care a dus-o, mai bine de zece ani, în grota asta, departe de lumea dezlănțuită în minciună, în ideologii, în acaparare, în dorința de a face rău, culminând cu războiul mondial care a măturat Europa de atâția oameni nevinovați şi românilor le-a adus atâta pacoste pe cap.
STAREȚUL: Aşteaptă Petre, la schit vin oamenii pentru adăpost şi salvare sufletească numai după ce se dezic de lumea de jos! Anastasie, pe numele laic Victor Scurtu, a fost un advocat cu clientelă bine situată în Baia Mare. Soția l-a părăsit pentru un prieten din protipendada burgului, întors din America cu punga doldora de dolari. Uite poza fostei lui soții, Miruna, teribil de vie în chilia asta, alături de sihastrul îmbătrânit. O viață de sfânt, dăruită Domnului.
ÎNVĂȚĂTORUL: Dar şi o viață lumească ratată! Reveria s-a pogorât şi asupra mea parcă adusă de Duhul Sfânt! Domnul îmi vorbeşte noaptea când

îmi trimite ceața de pe munte. Ceața intră prin crăpătura uşii, sau prin geamul deschis, cu duhurile nopții ce piaptănă şuierând cu degetele vântului cetinile molizilor, zboară purtate de curenți croncănind sinistru precum corbii. Ființele pământene nu zboară şi nu se ascund sub bolovanii acoperiți de muşchi să rupă rădăcinile copacilor falnici, ca o furtună cutremurând muntele ce-i prăvale în hăuri. Mă tem de negura pădurii când nu poate s-o mai străpungă nicio rază! Neamul meu geme jos, chinuit de vânduți, care pot deveni mai mulți decât cei treji!
STAREȚUL: Dar nu mai ai ce să faci, luptătorii tăi au fost fie ucişi, fie prinşi şi băgați la puşcărie, fie au plecat în pribegie cu gândul de a părăsi țara.
ÎNVĂȚĂTORUL: Omul se naşte pur, de aia ne iubim coconii, când le vedem ochii, le îndrăgim râsurile de-i legănăm în țuțulul suspendat de-o grindă în tavan. Întotdeauna există o speranță şi eu nu pot abdica! De aia pământeanul din mine nu se poate călugări. Văd poza asta de femeie tânără care a trădat o dragoste pentru alta! Poate ea căuta iubirea ideală, cum eu caut libertatea ce n-o pot găsi!
STAREȚUL: Femeia Mirună a preacurvit, pentru că dacă era măritată trebuia să-şi urmeze bărbatul, nu să poftească la altul. Unde mai pui că era şi gravidă în trei luni! Anastasie a trăit cu îndoila cumplită, că ar putea fi copilul lui.
ÎNVĂȚĂTORUL: Sihastrul, pentru voi, a fost un sfânt, dar pentru mine în iubire s-a dovedit cam laş. Atâta timp cât în inima mea mai pulsează un sentiment, cât în mintea mea se mai legă un gând, brațele mele vor istovi toată vigoarea pentru cei dragi şi vor păzi să-i năpăstuiască pe cei ce ne vreau cu gândul şi ne fac răul cu fapta! Sunt şi voi rămâne un luptător pe munte, aşa cum am fost crescut!
STAREȚUL: Un dreptcredincios ştie să ierte ca Hristos! Uneori poți şi întoarce obrazul celălalt pentru a fi pălmuit!
ÎNVĂȚĂTORUL: Pe toți ne aşteaptă iertarea în ceruri, numai că acum pe pământ netrebnicii o duc mai bine decât oamenii cumsecade şi asta n-o pot tolera! Că doară numai o viață avem şi pentru ea luptăm, nu ca să ne rugăm de duşmani să ne-o cruțe! Din ceață văd modelate chipurile neamurilor mele care îmi comandă să distrug anticriştii, blestemând, suduind torționari, umilindu-se în fața inchizitorilor roşii pentru a-şi scăpa coconii. În capul meu şuieră gândurile lor ca vântul prin cetină. Vuiesc şi uneori îmi fac capul să mă doară ... (*duce amândouă mâinile la cap*)
STAREȚUL: Ai scăpat, când te-am anunțat prin ciobani, de ai coborât de la Pliscu Corbului, prin văiugi ca să iei locul bătrânului Anastie, plecat de la noi. Ți-ai pus ochelarii lui de soare, ai barbă şi plete albe ca el, ca să nu te

recunoască Zenobia când îți aduce de mâncare. Ai făcut pe deasupra şi legământul tăcerii! Dar dacă cobori fie şi numai până la schit te vei trezi în două zile cu securiştii peste tine, pentru că acum au iscoade peste tot!
ÎNVĂȚĂTORUL: Sfântul Duh nu m-a părăsit nici atunci când l-am înțolit pe săracu Anastasie în haine de moroşan şi i-am aruncat trupul fără viață în hău. Poate oasele lui albite de ploi le va pisa zăganul cu clonțul?! Şi ce-i? Câți ostaşi necunoscuți ai armatei române, dintre care unii bine cunoscuți mie, nu şi-au dat duhul părăsiți în ofensivă, în retragere, în contraofensivă sau patrulare? Cine mai ştie în care operație militară la scară mare sau mică în est ori în vest? Unii, pur şi simplu, au dispărut precum musculițele ălea care trăiesc peste-o băltoacă numai amiaza unei zile! Şi nu vor mai apărea niciodată, dar altele le vor lua locul! Pe toți îi uităm, numai cei dragi de acasă mai privesc cu jind pozele şi păstrează în privire o nedumerire mută. De ce tocmai dragostea lui s-a stins şi a rămas vidul, care-l doare?
STAREȚUL: Lui Anastasie i-am făcut o slujbă şi ne-am rugat pentru el. Oricum certitudinea vieții tale pe pământ contează mai mult decât incertitudinea vieții lui de apoi!
ÎNVĂȚĂTORUL: Când mă frec de piatra asta a tăbliei mesei, lucită de palmele lui, când ating pereții tot din piatră, frecați de țoalele de pe trupul lui, când aprind lămpaşul şi deschid pe masă acatistul, când mă aşez în scaun şi mă învelesc cu cojocul, mă simt ca şi cum nu aş mai fi ió ci am intrat cumva în pielea altcuiva! Odată cu obişnuințele-i moştenite, viața lui face în prezent viața mea.
STAREȚUL: Dar nu şi în sufletul lui! Harul din suflet aparține Celui de Sus!
ÎNVĂȚĂTORUL: Desigur, este ceva intangibil! Şi grupul meu de luptători, deşi îi cunoşteam ca propia mea palmă şi tot nu le puteam pătrunde toate gândurile.
STAREȚUL: Olălău?
ÎNVĂȚĂTORUL: Împuşcat la butalăul din Crinț în timp ce bea apă. Două zile i-au lăsat cadavrul batjocorit să zacă în fața morii la noi, în sat.
STAREȚUL: Iuri?
ÎNVĂȚĂTORUL: Rănit şi luat prizonier în Stânişoara de Jos!
STAREȚUL: Rudi?
ÎNVĂȚĂTORUL: Arestat în zori în buncărul din Valea Seacă!
STAREȚUL: Elevul lui Martin?
ÎNVĂȚĂTORUL: Ucis în lupta de la Palatul de Lespezi! Trupul fără viață al băiatului a fost răstignit pe poarta de căruțe a casei părinteşti şi un soldat a păzit ca două zile să stea la vederea sătenilor, care treceau cu capul plecat şi pe furiş îşi făceau cruce.

STAREȚUL: Soldatul german?
ÎNVĂȚĂTORUL: Felix a plecat să treacă granița în Ungaria cu gândul spre Viena. Pentru toți am aprins lumânările astea aici, ca să-i păstrez în minte camarazi ai luptei de eliberare națională de sub teroarea ciumii roşii! Aş bea şi ceva horincă, dar nu mai am!?
STAREȚUL: Nu minți Petre, că tot păcat se numeşte! Nu-i chiar aşa de mare ca hoția sau omorul, dar în fața Domnului tu tot te prezinți ca un păcătos! Nu se poate ca tu să nu ai dosite pe undeva arme, muniție şi băutură, că prea te prezinți liniştit în chilia ta, să hibernezi ca ursu-n vizuină.
ÎNVĂȚĂTORUL: Gura păcătosului adevăr grăieşte!
(*Starețul pleacă. Călugărul străbate chilia din stâncă cu paşi sprinteni. Ia poza femeii tinere în mână, o priveşte lung şi zice: „A, şi tu ai trădat? Ce-i drept a fost numai o poveste de dragoste şi a avut a suferi numai un om!*“)
ÎNVĂȚĂTORUL: Salut duhuri ale nopților albe, când stau de veghe aici, sus, sihăstrit şi îmi închipui prăpădul de jos! Războiul nu are milă de învinşi! Sunt ultimul luptător din armata transcarpatină de eliberare. M-am ascuns la schit pentru a nu fi condamnat la moarte.
(Apoi îşi pune ochelarii de soare, ia bastonul şi cojocul, se aşează în jilț şi pune cojocul peste genunchi şi bastonul oblic, deasupra. Deschide porțigaretul şi se priveşte în oglinda dinăuntru.)
ÎNVĂȚĂTORUL: Vine Zenobia. Un bătrân şi ramolit călugăr sihastru. Cât e de scumpă lumina ochilor! Ce-i mai scump ca lumina ochilor? Şi noaptea rămân singur cu munții şi-mi trăiesc nimicnicia înconjurat de asprimea şi rigurozitatea lor! Poate zic că mă simt minuscul! Dar visele, mesajele care îmi vin de sus mă înfioară prin frumusețea lor răpitoare! Aproape că mă simt un apostol, pătruns de Duful Sfânt, ca de un hulub coborând în nimbul de raze pe poteca ce sare printre pietre spre creste. Ştiți ceva? În chilie am reuşit să mă pun la punct cu somnul. Somnul e totdeauna favorabil dogmei teologice! Dar, tare mi-e teamă că nu am destul har?!
ZENOBIA: Domnul fie lăudat!
ÎNVĂȚĂTORUL: Şi să binecuvânteze bucatele aduse de tine!
ZENOBIA: Ciorbă de varză şi tocană de porc cu cartofi. Nu suntem în post şi bunul stareț a zis că prea ai slăbit aşa că-ți dăm mai mult de mâncare. Şi o găleată de apă caldă, că azi e ziua de îmbăiat. Să aduc vana de afară?
ÎNVĂȚĂTORUL: Ce-i mai scump ca lumina ochilor? Sigur că vreau s-o aduci.
ZENOBIA: Stau până mănânci ca să te ajut la îmbăiat!
ÎNVĂȚĂTORUL: Ce-i mai scump ca lumina ochilor! De asta dată vreau să mă descurc singur.

ZENOBIA: Călugăre Anastasie, vorbeşti cu altă voce, cam aspru−răguşită de parcă ai răcit pe munte! Sigur nu vrei să te ajut?
ÎNVĂȚĂTORUL: Am făcut legământul tăcerii pentru toți ceilalți, în afara ta. Şi de aceea pentru a nu-l călca încerc să nu vorbesc cu vocea mea.
ZENOBIA: Aha! Pe jos au venit activişti, securişti şi soldați şi au adus un drapel roşu ca să-l punem pe turla bisericii. Starețul s-a împotrivit că noi nu facem politică. Atunci l-au arestat şi în locul lui au pus stareț nou, pe omul care se ocupa cu aprovizionarea, de aducea cu măgarii alimente din Stânişoara. Au pus întrebări şi despre tine.
ÎNVĂȚĂTORUL: Şi ce-i?
ZENOBIA: Starețul nou le-a zis că stai de peste douăzeci de ani la schit, din care ultimii zece, adică nu, poate doişpe, i-ai petrecut ca sihastru în chilia de pe munte. Că îi poate conduce oricând la tine! N-a mai fost nevoie că au plecat să-l interogheze pe fostul stareț Veniamin!
ÎNVĂȚĂTORUL: Lăudată fie lumina ochilor! Doamne ce-i mai scump ca lumina ochilor!? (*face semnul crucii pentru a binecuvânta femeia*, *care dă să iasă.)*
ZENOBIA: Lumina credinței, sihastrule! Lumina credinței!
ÎNVĂȚĂTORUL: Lumina credinței! Ha, ha! Doamne îndură-te de mine şi nu-mi lua lumina credinței, că atunci mă cufund de tot în întuneric! (*pentru sine*) Vorba bănățeanului: „să fii prost ca noapcea". Dar lumea are mai multe fețe şi ió m-am sihăstrit de nevoie. Lumea faptelor nu este revelație mistică; cere acțiuni îndrăznețe, la care trebuie să prevezi răspunsul duşmanului. Oh, unde îmi sunt camarazii? Dacă i-aş găsi nu aş mai fi singur şi aş declanşa ofensiva. Nu aş mai zace aici pironit în rugăciune. Munților, munților! Înălțimile voastre de piatră vor fi urcate de alte picioare mai tinere, cu mult după dispariția mea! Coloşi înțepeniți de forțele explozive ale magnei terestre. Mi-ați ascuns războiul, de ce nu mă urmați la vale? Prăvăliți-mi nişte soldați din lespezile voastre, soldați fără de moarte cu care să distrug armata roşie! „A plecat la vânătoare Agarici/ A plecat ca să vâneze bolşevici!"

ACTUL II – REPUBLICA POPULARĂ: AVÂNTUL RECONSTRUCȚIEI ŞI CALVARUL ÎNCHISORILOR

SCENA 1

(*O cancelarie imperială cu un birou modificat constructiv pentru a funcționa ca maşină a timpului*.)

JOKERUL (*îmbrăcat arlechin*): Am amnezie. Dar tot mai îmi amintesc câte ceva... Suntem prea mulți şi ne vindem prea ieftin, unora care au puterea de pot cumpăra memoria individuală, care apoi devine colectivă şi în viitor istorie. A mea e intoxicată de propagandă! (*Recită trist cu voce plină de resentimente*)

„Credința-i o himeră, mai bine burți umflate
Obraji rotunji şi voci cu răcnet de nomazi!
Din stepele caduce şi taiga sălbaticei mizerii
Un ordin: roşii flamuri să stingă neamuri azi!“

(*Pauză de respiro*) Dați-mi o cheie! Cine are o cheie?! Dar cine să n-aibă o cheie! Ce mai invenție! Doar toți avem o legătură de chei: una de la hogeagul nostru, alta de la bolidul luxos, care în goană toarce pe şosea! Dar eu vreau o altă cheie, un pass-partout pentru maşina timpului. Salut activistule!

ACTIVISTUL (*cu voce gravă şi mină teribil de serioasă*): Bună ziua, tovarăşe arlechin. Noi, comuniştii, excludem extravaganțele. Marxism-leninismul, culmea materialismului dialectic, ne cere să luăm o atitudine plină de seriozitate şi multilateral responsabilă în fața transformărilor revoluționare ale societății. Nu se poate uita că în lupta de clasă duşmanul nu doarme niciodată. Şi cine nu e cu noi e împotriva noastră! Ghidându-mă după aspectul exterior, trebuie că am în față un tip al naibii de uşuratec! Da, dat naibii! Asta nu se poate trece cu vederea, asta dă un prost exemplu cetățenilor țării! „Înfrățit fi-va în veci al nostru popor/ Cu poporul sovietic eliberator.“

JOKERUL (*cască plictisit*): Nu mă pricep la lozinci. Şi chestia asta că cine a eliberat pe cine, se spune azi, că este foarte discutabilă! Hai, să fim rezonabili, în veci nici nu există!

ACTIVISTUL: Cum se spune? Aşa ceva nu are voie să se spună! Cine poate spune aşa ceva?

JOKERUL: Degeaba mă tragi de limbă, nu sunt denunțător!

ACTIVISTUL (*cu seriozitate*): Partidul nostru, al tututor celor ce muncesc conduce țara spre socialism şi în viitorul apropiat spre comunism, visul de aur al omenirii…

JOKERUL (*cască din nou plictisit*): Dacă este vorba despre aur aveți rezerve pentru că securitatea a confiscat salbele din cocoşei ale țiganilor.

ACTIVISTUL (*indignat*): Măi tovule, dumneata pui în discuție amănunte, care mă fac să cred că te îndoieşti de justețea liniei politice a partidului nostru. „Partidul e în toate, partidul e în noi …“ Se vede că nu eşti membru de partid! Atitudinea ta critică poate fi intrepretată ca duşmănoasă, chiar reacționară. Ia cheia pentru maşină, căci destinația călătoriei tale ți-ai

hotărât-o singur. Drum bun şi multe surprize plăcute din partea tovarăşilor securişti!
JOKERUL (*cască din nou plictisit, fluieră şi flutură mâna a pagubă*): Tovarăşe nomenclaturist, eşti plin de importanţă pentru funcţia deţinută şi sarcinile de partid încredinţate. După sosire o să-ţi trimit o telegramă. Tovarăşului prim, cel mai egal dintre egali! Strict personal! Adresa: locuieşti casa unui fost exploatator, aproape de centrul oraşului, cu o chirie modică. Stop! Spaţiul locativ s-a ocupat de îmbunătăţiri şi se ocupă de întreţinere. Stop! Ai maşină cu şofer la scară. Stop! Plinul se face cu bonuri de la Comitetul de Partid! Stop! Ai pistol la centură. Stop! Strict personal o duci mai bine decât fostul proprietar, fabricantul de mobilă, naţionalizat de stat. Stop! De ce? Pentru că exploatatorul îşi servea numai interesele personale, iar nomenclaturistul este în slujba partidului! Conduci ţara plin de responsabilitate. Stop! Nu-i aşa că dacă se iveşte ceva nestatutar, suni imediat la securitate? Stop! (*cu mâna la gură, intim*) Explică, te rog, cetăţenilor cum de ai făcut ceva burtică?
ACTIVISTUL (*declamativ*) : Trag un semnal de alarmă şi cu neţărmurită indignare înfierez atitudinea mic-burgheză, căci nu permit ca să fiu judecat de un reacţionar iresponsabil!

SCENA 2

(Sediul şantierului Vasile Luca pentru construcţia căii ferate Salva-Vişeu. Pe locaţie se ridică barăci pentru cazare şi săli de mese pentru hrănirea brigadierilor. Emisiune de ştiri la radio România Liberă: „Tinerii UTM-işti răspunzând chemării partidulu, s-au înrolat în număr record, de peste zeci de mii în brigade de muncă pe nenumăratele şantiere ale ţării. Prioritare sunt construcţia de căi ferate, centrale pentru producţia de energie electrică şi obiective ale industriei grele cu pivotul ei industria constructoare de maşini“. Apare un grup de tineri ce înaintează ordonat în coloană de câte doi pe rând, cu unelte de lucru pe umeri, cântând: „Noi suntem brigadierii/ Ce trec fluierând/ Nu ne opreşte ploaie/ Nici soare, nici vânt.“)
PORTAVOCEA: Brigadă stai! Pentru apel înaite!
(*Brigadierii iau cozile uneltelor agricole de pe umăr şi sprijină uneltele de sol.*)
BRIGADIERII (*la unison*): Servim patria şi partidul clasei muncitoare!
(*Rup rândurile şi se apucă de săpat şi taluzat.)*
SILVAN: Aici suntem o forţă, peste zece mii de UTM-işti. Mai sunt şi o mie de mineri, care lucrează la tuneluri şi câteva companii de soldaţi de la

trasporturi feroviare, care montează traversele şi şinele căii! Surioară, fete ca tine sunt destul de rare, din totalul de trei sute de barăci, voi, fetele ocupați numai doişpe. Ai grijă ține-te la distanță de mineri, sunt nişte brute!
OARA: Frate, ştii că ió tot la Christi mă gîndesc. De ce ne-am înscris pe şantier? Că nu mai avem de lucru şi nimic de mâncare acasă. Decât cu mămuca la întovărăşire prin ploaie pentru mai nimic, mai bine aici! Acum suntem UTM-işi.
SILVAN: M-a durut atunci când la autobiografie a trebuit să mă dezic de tătuca. Dar dac-o murit pe munte, acum nu ne mai e de niciun folos. O piatră reacționară legată de picioare, aşa a zis tovarăşul secretar de partid!
OARA: Şi pe mine m-a descusut tovul ăla, dacă l-am mai văzut pe tata, dacă ştiu cum a murit şi dacă l-am îngropat. După ce i-a prins securitatea, se prea poate, că Iuri sau Rudi, la anchetă, să fi declarat ce ştiau … că tata ori o fugit, ori poate le-au zis că s-a prăpădit, numai ca să nu-l mai caute ….
SILVAN: Ştii, că mămuca a fost mută atunci, demult când a coborât tata în sat! A doua zi în zori a fugit la miliție şi-a declarat că bărbatu' i-a trecut pe acasă, dar nu l-a putut reține că era gat s-o puşte! A luat de-ale gurii şi țoale noi şi a zorit iară spre munte. „Tot timpul nu s-a dezlipit de mine, ca să nu pot anunța organele statului." Naiba să-i ia de comunişti că au pus-o să scrie o informare cu ce-a mâncat, ce țoale a luat şi unde i-a zis că urcă. Pătru a învățat-o să le zică că-i gata să colaboreze cu securitatea şi-i informează de fiecare dată. Dar să-i mintă, că au tabără la Detunata, unde ciobanii au pus stânele mai jos, nu sub Pliscu Corbului unde ar fi de drept!
OARA: De peste şapte ani, mămuca umblă în haine cernite de doliu, semn că şi-a luat adio de a-l mai vedea în viață. Primarul din Valea Stearpă sta şi verifica oamenii duminica la intrarea în biserică şi numai ce-o ia la rost: „Amu, dacă nu-ți mai dă banditu' pe-acasă, ți-ai luat gândul de a-l mai vedea în viață?! Poate-i o stratagemă ca să induci securitatea în eroare să nu-l mai caute prin munți? Pe cruce de ce nu l-ați scris?" Da' mămuca mă lasă de mână şi-i zice: „Nu-l pot scrie, primare, dacă nu i-ați găsit trupul că nici îngropăciune n-am făcut. Da, singură îs de-atâta timp şi am tot dreptul să-l dau dispărut, dacă niciun semn de viață nu mi-a dat! Poate-i zac oasele prin vreun hău, poate l-au mâncat sălbătăciunile, poate l-ați închis voi şi nu îmi ziceți nimic, poate i-ați aruncat leşul pe undeva, deşi cred, că după obiceiul vostru, ar fi trebuit să-l culcați pe una din ulițele satului să-l vadă toată lumea şi să se sperie că l-ați puşcat! Sau poate a luat drumul pribegiei şi a plecat pe alte tărâmuri, deşi îmi vine greu să cred că el m-a lăsat singură cu toate treburile gospodăriei!" Primarul, de dincolo, mârâind mai rău ca un câine în lanț: „Pentru puterea populară sunt numai veşti bune, atunci când s-a prăpădit un bandit! Moarte exploatatorilor!"

SILVAN: Când mă gândesc că mămuca lucrează pe nimica la întovărăşire câtu-i ziulica de lungă. Fără simbrie, mai rău ca o roabă, mă prinde mila! Ne-a scris că-i scoate cu miliția la lucru, care vine şi le bate în zori la poartă cu automatu de gât. Şi nici măcar unelte nu mai au pentru că lopata şi cazmaua le-am luat noi pe şantier!
OARA: Trage săraca la sapă şi coasă, pe care singură le ascute de când tătuca nu mai e!
PORTAVOCEA: Brigadieri, munciți nu mai povestiți!
SILVAN: Ieri am spart norma! Sunt Hodiță Silvan din brigada Satu-Mare. Am depăşit norma cu cinci sute la sută, în opt ore de lucru, săpând aproape nouă metri cubi, în loc de unu şi jumătate
PORTAVOCEA: Eroule, te vom decora la serbarea lunară!
SILVAN: Nu s-ar putea, în loc de decorație, să-mi dați o salopetă sau nişte bocanci? Fie şi reformați, de la armată. De când lucrez am rupt două straie de moroşan şi o pereche de cizme. Prin glodul ăsta cu argilă facem tălpici de câteva kile. Lucrăm la un viaduct înalt de peste douăzeci de metri şi doamne fereşte de-o căzătura.
PORTAVOCEA: Capitalul uman este cel mai prețios pentru partidul nostru! Nu vom precupeți niciun efort, nicio măsură pentru ca protecția muncii să fie respectată! Vezi de soru-ta cu fusta aia înflorată şi înfoiată, că prea atrage ochiadele minerilor!
SILVAN: Aşa-i portu pe la noi! De ce nu-i dați salopetă, doar ne-am instruit în protecția muncii şi scria că aşa trebuie? Şi baticul înflorat tot de acasă îl are!
OARA: Priviți cum s-a oprit lucrul la tunel. Dacă s-a surpat iară o parte din galerie?
PORTVOCEA: Nu la orice tunel, este cel mai lung tunel de pe traseu, peste doi kilometri. Minerii ştiu cum trebuie să construiască schela de susținere, niciunul dintre oamenii muncii nu îşi pierde viața. Viața şi bunăstarea lor este mai presus de toate!
OARA: A venit salvarea! Îi trasportă cu fețele acoperite, deci nu mai respiră. Creierul uman nu trăieşte mai mult de câteva minute fără oxigen. Sunt patru accidentați. Mijlocul tunelului face mai multe victime decât marginile.
SILVAN: Să taluzăm bine să nu se surpe rambleul viaductului peste noi. Am citit în ziar că tehnica sovietică atotbiruitoare foloseşte compactoare.
PORTVOCEA: Dă-i cu maiul tare, ca să bătuceşti pământul bine! Uneori cred că şi un tanc ar fi potrivit, că manual merge greu. O să propun şefului şantierului să facă o cerere la partid pentru ca armata sovietică victorioasă să ne dea un tanc!

SCENA 3

(*Gulag sovietic. Mină de cărbuni în bazinul Dombas. Poarta lagărului din sârmă ghimpată, doi piloni, o arcadă şi o lozică mare dedesubt: „Munca în URSS este o chestiune de onoare, glorie, mândrie şi eroism*“.)

CHRISTI: Tot cu bou-vagonul?

BASARAB: Tot, dar am sosit cu alt transport la începutul iernii!

CHRISTI: Eşti mai vechi în lagăr. La noi primul înghețat şi mort de foame a fost găsit de santinele în gara Tirasopol.

BASARAB: Decide-te odată cum a murit?

CHRISTI: Nu a avut un medic care să-i scrie certificatul de deces. Cred că era mort de foame, căci un colț de pâine mucedă pe zi nu ajunge şi atunci a înghețat mai repede pentru că vagonul nu era închis şi crivățul iernii învolbura fulgii înăuntru. După ce am plecat din gară, două santinele i-au făcut vânt din mersul trenului pe câmp.

BASARAB: Ştiai cum îl cheamă?

CHRISTI: A zis ceva, dar am uitat! Nu mai am memorie pentru atâtea nenorociri! Un muribund, o dispariție...

BASARAB: Un exploatator mai puțin! Tătuca Stalin i-a condamnat să reclădească patria sovietelor, dar nu are timp să-i numere pe toți *dohodiaga*!

CHRISTI: Ce-i vorba asta că n-o cunosc?

BASARAB: Dohodiaga, zis pe moldoveneşte este un mierlitor!

CHRISTI: Nici asta nu prea pricep. Ce-i mierlitor?

BASARAB: Un deținut care are ghinionul sau norocul să cânte pentru ultima dată!

CHRISTI: De ce norocul?

BASARAB: Explică-ți şi singur! Pentru că chinurile lui au încetat!

CHRISTI: Pe mine mă chinuie dorul de casă şi de iubita mea. Nu vreau să ajung un dohodiaga!

BASARAB: În mină poți ajunge repede, chiar fără voia ta!

CHRISTI: Şi cum anume, ca să ştiu să mă feresc!

BASARAB: Păi deja ai şi văzut: un bou-vagon, o baracă neînchisă sau o zi de carceră în miez de iarnă cu haine rupte pe tine! Apoi nu faci norma în mină de doişpe tone pe zi! Sau la încolonare pentru plecarea în schimb …

CHRISTI: Eşti prea slab şi te împing ceilalți de rămâi ultimul …

BASARAB: Iar rusnacul de soldat, în caz favorabil, îți confiscă *paika*.

CHRISTI: Asta ştiu ce-i, pâinica sau tainul zilnic!

BASARAB: Sau în caz defavorabil sare un glonț de pe țeavă pentru tine!

CHRISTI: O ştii pe iubita mea?! Hai să ți-o mai arăt odată, Basarabe, dacă îmi promiți să nu te dai la ea.
BASARAB: Eu, să mă dau la ea? De-aici nu mai apucăm să scăpăm în vecii vecilor! Ne lăsăm oasele pe lângă una din minele din stepele Dombassului şi cei de acasă habar n-o să aibă!
CHRISTI: Am promis Oarei că mă întorc acasă şi c-o iau de nevastă!
BASARAB: Lasă iubita şi hai la abataj!
CHRISTI: Numai cu târnăcopul şi lopata?
BASARAB: Blondule, eşti murdar pe față de praf de cărbune, mai ceva ca un miner. Împingem vagonetele spre suprafață. Nu mai veni, de aici e mai uşor, le duc numai eu că mi-e sete.
CHRISTI: Nu bea din primul izvor că are apa otrăvită! Ştii poveştile deținuților vechi în baracă seara...
BASARAB: Binee!
CHRISTI: Promite-mi că mă asculți! Auzi?!
(*Se întorc din şut în baracă şi se întind pe prici alături.)*
BASARAB: Noapte bună!
CHRISTI: Somn liniştit. Din ce izvor ai băut?
BASARAB: N-am nimic, mă simt foarte bine! A-iii, dar ce-i asta?
CHRISTI: Din ce izvor ai băut?
BASARAB: Din primul, mi-a fost lene să mă duc la al doilea! Echipa vecină a preluat vagonetele mai departe ... I-iii!
CHRISTI: Doamne! Iartă-l doamne, că a făcut o prostie! (*strigă cu voce tare şi bate la uşă*) Infirmierul, deschideți uşa, infirmierul!
BASARAB: Aiii! Mi se tulbură mintea, văd ca prin ceață!
CHRISTI: Moare, să vină cineva! Infirmierul?!
BASARAB: Am o lumânare sub perină! Şi un bănuț să-mi pui în palmă. Aprinde chibritul şi dă-mi o țigare!
PORTAVOCEA: Cine fumează în timpul programului de somn?
CHRISTI: Un muribund, o dispariție!
PORTAVOCEA: Mâine vom tăia numărul de identificare al deținutului din evidențe. De drept comun sau politic?
CHRISTI: Politic, un infractor politic! A făcut greşeala să creadă în ce nu trebuia! Sau poate atunci părea promițător, dar după aia a devenit proscris! Dar, mi se pare că, s-au primit indicații să-l înscrieți la drept comun. Of, Basarabe! Basarabe, cât de comun ai fost ca om, pentru că mereu ai avut ghinionul să fii un deținut.
(Altă mină de cărbuni în Dombas. Comandantul, spre deosebire de portavoce are apariție fizică, cu chipiu cu stea roşie, dar fața nu i se vede clar, fiind mascată cu un ciorap de mătase. Vorbeşte stricat româneşte cu

accent estic: pronunție consonant-bolovănoasă, pentru că nu poate deschide vocalele.)
RUDI: Ia ne haciu kapusta![13]
COMANDANTUL: Dacă nu mai poți mânca varză la fiecare masă, s-ar putea să nu mai mănânci chiar nimic!
RUDI: Ió mi-am făcut complet norma în mină, până ce galeria s-a surpat!
COMANDANTUL: Dacă s-a surpat, înseamnă că nu ai construit corect schela de susținere a abatajului. Şi te vom interoga, cum se face că a murit chiar colegul tău de echipă, Benga?
RUDI: Benga nu este primul meu coleg mort. Şi toți au fumat! Întrebați santinelele, dacă ió fumez? Lampa de miner mi-a indicat emanația de gaz grizou şi i-am strigat colegului să nu aprindă țigara. Dar Benga ăla făcea numai ce vroia el, nu asculta de nimeni şi am luat-o la picior în susul galeriei. Ajuns la cotitură, suflul m-a aruncat spre galeria laterală, unde, când m-am ridicat, am găsit alături, portțigaretul ăsta de argint. M-am prezentat la raport!
COMANDANTUL: E tot ce-a mai rămas să-mi faceți cadou din deținutul Benga?! Pe mort nu îl putem tragem la răspundere, dar tu fiind deținut politic poți fi învinuit de sabotaj! Ştii care este pedeapsa la noi pentru sabotaj?!
RUDI: De unde să ştiu dacă n-am avut în cap asta!?
COMANDANTUL: Tortură şi împuşcare frițule!
RUDI: Doamne, după ce-am muncit atâta pentru voi!? Asta să îmi fie răsplata?
COMANDANTUL: Dar distrugerile Wehrmacht-ului vostru nu le iei în considerare? Şi barbaria unor execuții în rândul populației civile pentru acuzația de spionaj?
RUDI: N-am făcut parte din trupele Wehrmacht-ului! Eu am fost înrolat în armata română. Cât priveşte execuțiile erau treba SS[14]-ului!
COMANDANTUL: La fel de ticăloşi şi românii tăi, călăii Odessei!
RUDI: Nu sunteți complet informat! La Odessa am pierdut statul major şi plata soldei pentru că belfării au vrut să pună comandamentul în sediul NKVD-ului. Şi era minat, iar patrula germană n-a dezactivat sistemul de amorsare.
COMANDANTUL: Ha, ha, ha, ha! Asta-i o istorie tare hazlie! Au murit mulți belfări din statele majore ale inamicilor?

---

[13] Nu vreau varză (rusă)
[14] Organizație paramilitară nazistă (germană)

RUDI: Destul de mulți, pentru că explozia s-a produs seara, când avea loc recepția în cinstea cuceririi oraşului!
COMANDANTUL: Dar voi, soldați simpli ai trupei, i-ați plâns?
RUDI: Ne-am prefăcut cât am putut de bine. Am primit ordin să adunăm banii risipiți din soldele împrăştiate de suflu în şepci şi în căşti!
COMANDANTUL: Ha, ha, ha! Groaznic, ce mi-a plăcut! Mai ştii poante de-astea bune? Ştii, noi, ucrainienii suntem oameni veseli, dacă e de râs ştim cum să râdem.
RUDI: Ştiu un banc cu ciobanul şi măgarul. Ciobanul a pus măgarul la dietă, dar la cărat îl încărca tot mai mult. În prima zi îi dă trei paie de mâncare şi-i pune o desagă în spate, a doua zi două paie şi două desăgi, a treia zi un pai şi trei desăgi, la care măgarul cade jos şi moare! Ce credeți că a gândit ciobanul după ideologia marxist-leninistă?
COMANDANTUL: Vnimanie! Ia şluşaiu![15]
RUDI: Să fie al dracului măgarul ăsta, de ce a trebuit să moară tocmai când l-am învățat să mănânce numai un pai pe zi?!
COMANDANTUL: Ha, ha, ha! Şmecher frițu, tu ştii, bă, că asta se poate aplica şi la reeducare.
RUDI: Cu oarecare succes, căci v-ar scuti de cheltuielile de repatriere!
COMANDANTUL: S-ar putea să fii şi tu repatriat! Numai că nu prea înțeleg ce tot bolboroseai în somn despre partizanii din munți! Dacă iau în considerare denunțul lui Benga ...
RUDI: Aiureli, şefule! Prin Crimeea a explodat o mină şi am fost îngropat până la gât sub pământ. De-atunci îmi vîjâie capul, nu mai aud bine şi urechile îmi țiuie mereu! Am şi pierderi de memorie!
COMANDANTUL: În anumite condiții pot avea şi eu pierderi de memorie! Dosarul tău s-a piedut, iar denunțul unui mort poate fi uitat. Doar dacă admiți să îmi faci o mică favoare!
RUDI (*ia poziție drepți*): Jawohl[16] şef!
COMANDANTUL: Fetele mele învață germana şi le lipseşte conversația.
RUDI: Se aranjează şef!
COMANDANTUL: Mâine la prima oră te prezinți la administratorul lagărului! Eşti magazioner şi poți alege unde: la unelte de lucru, la îmbrăcăminte şi echipament cazon sau la alimente?
RUDI: La alimente şef!
COMANDANTUL: Ştii regula?!

---

[15] Atenție! Te ascult (rusă)
[16] Desigur (germană)

RUDI: Toată suflarea muritoare, lihnită de foame şi sleită de muncă, ştie cum se poartă un oploşit? Şi cum am devenit schelet ambulant dă-mi voie să mă închin binefăcătorului, care îmi scapă burta de ghiorţăielile de foame! Pachetul de alimente pentru dumneavoastră mai întâi!
COMANDANTUL: Bravo Fabritius! Neamţul e corect, acolo unde îl pui. Pot să spun că am găsit un deţinut politic model!
RUDI: Pe onoarea mea, excelenţă!
COMANDANTUL: Nu se ştie, s-ar putea să primesc o misiune în RDG. După fete, la o vodcă, mai ai voie să conversezi în germană şi cu mine!
RUDI: Onorat!
COMANDANTUL: În RDG te-aş putea angaja ca translator. În cei peste patru ani petrecuţi la noi o rupi binişor pe ruseşte!
RUDI: Oceni spasiva[17]! Aş prezenta şi eu un mic amendament.
COMANDANTUL: Nu te obrăznici, ca să profiţi de bunăvoinţa mea. Nu eşti indispensabil! Braţe de muncă pentru patria sovietelor putem găsi oricând! Mai rău stăm cu mâncarea!
RUDI: Nu la alimente m-am gîndit. Mina de aici e a treia în care lucrez şi Dumnezeu m-a ajutat să îmi salvez viaţa. Am devenit superstiţios şi colecţionez lămpi de miner. Le ţin aprinse pe post de candele sub icoane. Chiar şi într-o locuinţă pot fi scăpări de gaze! Şi atunci lampa semnalează şi salvezi nu numai viaţa ta ci şi a semenilor colocatari!
COMANDANTUL: Schön[18] Fabritius! Să nu crezi că umanitatea ta poate înduioşa un torţionar stalinist ca mine! Moarte duşmanilor!

SCENA 4

(*Decăderea satului. Sistematizarea comunei cu blocuri. Dispensar medical. Femeile stau pe bancă la poartă.)*
ANUŢA: Satul ăla fain de pe munte. Nimic nu mai este. Ne-au dat jos casele, ne-au stricat pălanele, ne-au luat căruţele, ne-au trimis caii la abatoare! Potecile şi drumurile de căruţă, toate s-au umplut de bălării până la brâu!
VETA: Auzi, soro dragă, ce ziceau activiştii ăia la şedinţa cu întovărăşiţii?! Că ne-au eliberat de robia câmpului şi a pădurii. Auzi vorbă: că te-au eliberat, dacă ţi-au confiscat totul. Eliberat Anuţo? Nebunii de-alea numai în mintea dospită şi coaptă sub şapca de orăşan pot încape. Şi steaua roşie

[17] Foarte mulţumesc (rusă)
[18] Frumos (germană)

de fudulie! Nu mai am grajd la vaci, nu mai am staul de oi, am rămas goală ca deştiul mare! Ió gândesc că oraşu ăla, nou, nu ştie cum îi viața pe munte!
ANUȚA: Trebuie să merg la pădure după lemne!
VETA: Da' cu cine să mergi după lemne, dacă bărbatul tău s-o prăpădit?!
ANUȚA: Cu cine, cu necine? Dacă venea Silvan de la facultatea muncitorească punea el mâna pe secure şi pe țapină, iar la joagăr trăgeam împreună…
VETA: Şi la fân?
ANUȚA: Cu Oara a mea.
VETA: Pe Pavele l-a anchetat securitatea şi bag samă că l-au băgat în puşcărie. N-am primit nicio veste de trei ani şi nici măcar unde se află ca să-i trimit haine şi mâncare nu am habar!
ANUȚA: Mâncare, de unde, că am ajuns prăpădite cum n-am fost nicodată. Şi femeia lu' Purecel, care înainte se ruga de noi să-i tăiem vreo oaie stearpă, umblă acum gătită pe uliță şi ne râde în față şi ne face reacționare!
VETA: Ceva orătănii mai am eu într-o volieră în spatele blocului şi un godac în cotețul din spate.
ANUȚA: Muncim prin ploaie şi vânt pentru un pol pe lună un lot de paişpe ari după care dăm şi cotă la stat. Nu ştiu bine să zic ce suntem noi: suntem iobage sau roabe?
VETA: Vom fi țărănci cooperatoare! Dar după mintea mea mai mult suntem iobage. Că după ideologia comunistă robi am fost atunci când am fost proprietari, pentru că asta ne obliga să lucrăm şi ne făceam prea multe griji! Du oile la ciobani, scoate caii la păşune, mergi după fân, întoarce-l ca să se usuce de câte ori plouă, fă stogurile, doboară copacii şi fă scânduri ca să le vinzi la oraş sau în ungurime!
ANUȚA: Ne-au lăsat fără pădure, de nu avem nicio uscătură să punem pe foc.
VETA: Da' bine, tu, soro dragă, a cui să fie tot muntele cu pădurea noastră a moroşenilor acum?
ANUȚA: Comuniştii zic că-i proprietatea statului?
VETA: Dar cine să fie statul ăsta că până acuma tot în țara asta am trăit şi nici dracul nu l-a văzut! Pădurea asta a fost a noastră din moşi-strămoşi!
ANUȚA: Cine să fie? Stihiile pădurii despletite, coborâte pe-o mături cu coade cleampe în capitala aia murdară de la şes. Acolo-s numai mlaştini şi împuțăciune că aeru-i atât de stricat de nu-l poți respira. Şi acolo lumea mai de rând stă în nişte clădiri mari numite blocuri, ca porumbii în galiscă. Dar ştabii comunişti şi-au construit palate cu marmură şi au maşini luxoase şi slugi înarmate ca să se păzească de ura noastră! Şi pe noi ne-au adunat în, vezi tu ce scrie aici: „Complex social", ca să nu mai hălăduim pe munte şi

să respirăm aerul curat al cetinilor şi libertatea noastră! Şi dacă nu mai ştiu de frica braţelor noastre înarmate, trai pe vătrai, pradă acum tot ce are ţara asta mai bun!
VETA: Să nu te audă careva că imediat te pârăşte! Nu ţii minte cum ne-a anchetat la miliţie că vecinii nu vreau să stea alături de două muieri periculoase, una cu soţul închis, alta cu el bandit pe munte. Gata-gata să ne confişte şi cele câteva păsări şi purcelul de crăciun!
ANUŢA: Noroc cu fata mea Oara. Acum, dacă-i doctoriţă la dispensarul din comună, ne-a ridicat din nou nasul şi se cheamă că nu mai suntem chiar la batjocura şi intrigile blestemate ale veneticilor şi conţopiştilor pripăşiţi prin birouri.
(Se întoarce Christian din URSS în haine vărgate de lagăr slab şi cu priviri rătăcite. Pe cap are o bonetă decolorată, cu steaua armatei roşii.)
VETA: Ce mai arătare pe drum! Cu faţa de ceară, ca o stafie! Să nu sufle vântul că ia hainele de pe scheletul ăsta! Eşti bun de pus sperietoare în holda de secară! Străine, încotro te duce pasul şi pe cine sau ce cauţi pe la noi?
CHRISTIAN: Mă duc în Stânişoara de Sus. Asta pare să fie comuna Valea Stearpă!
ANUŢA: De ce meri în satul ăla?
CHRISTIAN: De-acolo sunt! Acolo-i casa şi iubita mea!
ANUŢA: (*se uită la el scrutător, după care îşi duce colţul baticului la gură*) Doamne Sfinte! Îmi pare că te cunosc, dar un te recunosc pentru că te-ai schimbat tare mult. Ai vint ca măgaru' prin burniţa dinainte de ploaie, sus, pe Platoul Diavolului! A trecut atâta timp şi peste tot s-au întâmplat multe rele! De unde vii?
CHRISTIAN: De hăt, de departe, tocmai de la o mină din Urali. Şi mie mi s-au întâmplat multe rele, dar politrucul şi comandantul lagărului mi-au specificat să laud totul pentru că socialismul face numai bine! Nu eşti Anuţa Hodiţu, mama Oarei, cu care trebuia să mă cunun?!
ANUŢA: Christi Fabritius! (*Sare, îl îmbrăţişează şi-l pupă.)* Nu vrei s-o vezi pe Oara? *(Apoi îşi duce o palmă la gură şi cuvântă spre Veta)* Cât de îmbătrânit mai pare!
CHRISTIAN (*Scoate tabachera şi-o deschide pentru a le arăta poza*): Am avut-o cu mine tot timpul! Noi nu ne-am despărţit niciodată. Numai pentru iubirea de fata asta a mea am supravieţuit şi m-am întors în România!
(*Sătencele îl privesc mute ca pe un nebun. Oara iese afară din dispensar.)*
OARA (*îl ia în braţe*): Doamne eşti uşor ca un fulg! Ce stea frumoasă ai în frunte.

CHRISTIAN: Ca Murgu vostru, numai că a lui era albă! Albă ca halatul tău! Am fost reeducat iubito, ca să lupt pentru construcția socialismului!
OARA: Trebuie să îți dau două veşti: una rea şi alta bună. Murgu nu mai este; toți caii au fost sacrificați la abator pentru producția de salam. Cred că înțelegi că după război a fost o mare criză alimentară!
CHRISTIAN: Să vezi ce criză alimentară a fost în mină?
OARA: Aia a fost vestea rea. Vestea bună este că între timp am studiat şi terminat medicina şi lucrez la dispensarul comunei!
CHRISTIAN: Numai atât? Şi eu care credeam că te-ai căsătorit?!
OARA: Da, iubitule, adică vestea bună-i că nu te-am trădat. Te-am aşteptat aşa cum ți-am promis. Şi acum ne putem cununa şi locui împreună.
CHRISTIAN: Iolariu! Dar la ce biserică vom face cununia: la cea a moroşenilor sau la cea a țipțărilor? Ştii că părinții noştri țin mult la tradiție!
OARA: Nu te mai frământa. Regimul democrat-popular al țării este împotriva religiei şi ne cere să fim atei!
CHRISTIAN: Ce mai scăpare din partea mea să pomenesc de biserică! Scuze, numai din cauza oboselii de la drumul prea lung! Şi, doar, ți-am spus că am fost reeducat.
OARA: Haide sus, deasupra dispensarului am locuința, să mănânci ceva cald şi să tragi un pui de somn. Acum are cine să te îngrijească!
CHRISTIAN: Dar când mergem la satul nostru: Stânişoara de Sus?
OARA: (*duce degetul arătător la buze pentru a preveni cele două sătence să tacă*) Vom merge împreună după ce îți mai revii! Aşa iubitule! (*îl mângîie cu palmele pe amândoi obrajii*)

SCENA 5

(*Închisoarea de la Făgăraş. Turnul şase. Similitudine cu inchiziția.)*
MORARUL: „Privesc din celulă prin gratii de fier“
SECURISTUL: (*Vorbeşte printre dinți stricat româneşte, cu puternic accent estic, pronunție consonant-bolovănoasă. Made Rolling Stone*[19]*s)* „Şi văd cum tovarăşii alături îmi pier!“ Banditule, legionarule, porcule! Îndrăzneşti să mai cânți şi încă să pângăreşti scumpul cântec al ilegaliştilor!
PORTAVOCEA: Îl anchetăm pe bandit. Dacă spune de bună voie ce trebuie şi semnează declarația că le-a făcut îl deferim pentru a fi judecat de tribunalul poporului. Dacă nu, o să fie mai rău pentru el, îl trimitem în beci ca să-l ancheteze haidamacii noştri de încredere...
SECURISTUL: Gealații...

---

[19] Pietre rostogolite, numele unei celebre formații de rock (engleză)

MORARUL: În constituție scrie că republica noastră populară asigură democrația!
SECURISTUL: Ce mai naiv! Mai bine zis un bandit versat, care face pe naivul! Dacă nu am fi noi, securitatea, bandiții ca tine ar instiga lumea să răstoarne regimul popular, al oamenilor muncii de la oraşe şi sate. Una scrie, alta facem!
MORARUL: Dar dacă oamenii sunt alături de voi, noi pe cine mai instigăm?
SECURISTUL: Taci, gunoi de bandit! Să nu crezi că o să ne purtăm cu mănuşi cu voi legionarii! Să scrii în rechizitoriu cum ați pus la cale rebeliunea împotriva puterii populare după victoria Soarelui în alegeri!
MORARUL: Altă rebeliune?! Prima a eşuat şi mulți dintre ei au murit! Acum rezultatul alegerilor a fost falsificat de cozile voastre de topor!
PORTAVOCEA: Instigare!
(*Securistul îi trage o palmă. Morarul întinde obrazul celălalt.)*
MORARUL: Încă una
SECURISTUL: Joci rolul sfântului?
MORARUL (*după ce o pimeşte*): Da, asta a fost mai tare. Se vede că mănânci mai bine decât mine!
SECURISTUL (*scuipă pe jos*): Arhanghelul Mihail în mizerie!
MORARUL: Ați putea, vă rog frumos, să vă purtați manierat?
SECURISTUL (*cu vocea horcăind de ura acumulată*): Când ai intrat, jigodie împuțită, în garda de fier, condamnată de istorie şi de neam?!
MORARUL: N-am mai avut timp pentru că a fost scoasă în afara legii, mai întâi de Carol al doilea şi apoi de Antonescu. N-am fost legionar sunt numai simpatizant.
SECURISTUL: Simpatizant pentru ideologia de dreapta? Cu ăia care au făcut crime de război împotriva civililor?
MORARUL: În război aproape toate armatele au făcut crime şi fiecare rău s-a răzbunat pe cel slab şi întotdeauna cei mai mulți pe cei mai puțini. Ştiți, când am citit doctrina lor mi s-a părut atât de frumoasă! Elevii şi studenții îi ajutau pe țărani!
PORTAVOCEA: Materialismul dialectic şi învățătura marxist-leninistă sunt superioare. Socialismul va învinge în lumea întregă!
MORARUL: Ia nu mai declama cu față ascunsă, atotştiutorule! Şi religiile au cuprins lumea întreagă şi s-au înfruntat în războaie sfinte! Inutile crime în masă asupra nevinovaților, care îndrăzneau să creadă şi să practice şi altceva, urmate de vânătorile de vrăjitoare ale închiziției
SECURISTUL: Eu cred cu tărie în ideologia mea şi o apăr cu arma în mână. Moarte bandiților!

MORARUL: Desigur, că mă poți desființa fizic! Îți mulțumesc, pentru că un glonte este mai acceptabil decât arderea pe rug. Deseori noaptea în celula rece, pe patul de fier, trag pătura găurită şi aud vaietele celor chinuiți şi gemetele nenorociților, care se gândesc şi îşi fac griji pentru rudele de acasă! Aveți multe metode de tortură? Inchiziția a scos chiar un manual de tortură şi a construit dispozive speciale din care vă puteți inspira!
SECURISTUL: Crezi că nu ştiu? Noi suntem mai bine organizați! Eu conduc ancheta, de tortură se ocupă alți tovarăşi în beci!
MORARUL: În închisoare, cum trupul nu are de lucru, mintea s-a apucat să scotocească. Şi am găsit de cuviință cum că fiecare partid scorneşte cîte o ideologie. Pentru asta pun un filozof, care scoate o broşură ideologică cât mai faină, ca să momească pe cât mai mulți. Apoi se face un partid şi un statut pentru membri, de la care se încasează cotizația. Iar boşii țipă entuziasmați, fără să creadă o iotă, cam cum fac pastorii pe la pocăiți în America!
PORTVOCEA: Primarul ăsta este un ideolog perfid! După vizita în beci o să i se mai răcească entuziasmul.
MORARUL: De dreapta sau de stânga e ca şi cum te-ai afla la o intersecție! Dar tu nu ai plecat la drum cu un țel precis, ci numai te plimbi! Aşa că ți-e indiferent cum coteşti! Greşeala mea e, că fiind tânăr şi ăia mințind mai frumos, am luat-o la dreapta. Sau mai bine zis, ca simpatizant, i-am privit pe ăia care au luat-o la dreapta şi le-am zis că bine au făcut. Apoi au venit alții care au importat o ideologie de stânga, care la noi nu prea avea trecere. După război au ieşit victorioşi vecinii din est şi i-au adus la putere pe cei de stânga la noi. Şi ei ca să înfricoşeze populația, i-au închis pe ăia de dreapta sau chiar de altă părere. Şi-n consecință, toți, pentru a nu cădea pe mâinile inchiziției s-au declarat imediat de partea stângii! Burghezii au fost mai umani până la un punct! În închisori nu i-au bătut măr pe comunişti.
SECURISTUL: Crezi că asta o să te scape? Ideologia ta mistico- creştină? Partidul oamenilor muncii este împotriva religiei, noi vrem să construim cea mai dreaptă societate, care-a fost vreodată, pe pământ! Şi pentru asta trebuie să lichidăm leprele ca tine.
PORTAVOCEA: Am cincizeci de bandiți la reduit! Moarte lor!
SECURISTUL: Moarte vouă! Roata morii se învârteşte morarule. Ia, scuipă toate ideile subversive pe care le cloceşte capul tău din cartea şefului de cuib! Semnează declarația, cum ai susținut rezistența din munți, condusă de ticălosul tău de frate, prin care ați vrut să vindeți țara imperialismului american!
PORTAVOCEA: Ajunge un informator sau cioban de fiecare sat, ca să-i trădeze pe toți!

MORARUL: De ce port lanțuri în cruce de sus până jos?! Sunt acuzat de inchiziție de vrăjitorie? Unde ți-e mantia cu glugă roşie? Prin gratiile celulei mele văd crenelurile, turlele, şanțul cu apă şi podul batant al unui castel medieval. Unde vă e blazonul?
SECURISTUL: Fața ta este falsă, vocea ta minte! Mai bine ai întreba unde se află cimitirul!
MORARUL: Toți criminalii politici îşi justifică actele de teroare prin infailibilitatea unei idelologii.

SCENA 6

(*Construirea CUG*[20]*-urilor. Criza energetică şi eliminarea exporturilor. Idila lui Silvan cu Liana. Emisiune de ştiri la radio România Liberă: „La prețioasele indicații ale preastimatului secretar general, mult iubitul tovarăş Icsulescu, preşedintele republicii …“)*
SILVAN (*şef serviciu energetic*): Pentru înfăptuirea cincinalului în patru ani şi jumătate, de azi înainte vom lucra şi sâmbăta! Ordin de la Comitetul Municipal de Partid.
CHRISTIAN: Țara asta este prea mică pentru nişte ambiții aşa de mari.
SILVAN: Sunt obligat să aplic politica partidului la locul meu de muncă. Partidul m-a trimis la studii şi m-a făcut inginer!
CHRISTIAN: Dar tu ce te-ai fi făcut?
SILVAN: Moroşan pe munte, rămâneam țapinar la pădure!
CHRISTIAN: Oricum, de când pădurea nu mai e a noastră, toți au plecat. Locuiesc în comună şi fac naveta la oraş!
SILVAN: Combinatele ăstea gigant vor înghiți multă energie.
CHRISTIAN: La noi în comună se întrerupe curentul de câte patru ori pe zi!
SILVAN: Nu mai încerci încă o dată la facultate?!
CHRISTIAN: M-au exmatriculat în anul întâi cu toate examenele luate, pentru că sunt băiatul unui criminal de război! La fabrică am cerut de două ori recomandare de la partid pentru a mă reînscrie şi de fiecare dată am fost refuzat! Încep să mă consolez, ca tehnician în laborator! Mai lucrez şi particular de repar radiourile şi televizoarele oamenilor!
SILVAN: Oara ce zice?
CHRISTIAN: Că-i bine că am scăpat din Rusia şi că sunt sănătos!
SILVAN: Concepție de doctoriță mic-burgheză, care se mulțumeşte cu puțin! Vouă să vă tihnească!

---

[20] Combinat de utilaj greu

PORTAVOCEA: Tovarăşe energetic şef, sunteți chemat la comitetul municipal!
(*Comitetul Municipal de Partid*)
ŞTABUL: Nu se poate face economie de energie? În secția de arcuri consumul este prea mare pe unitatea de produs!
SILVAN: Am studiat metalurgia. Conform diagramei fier-carbon temperatura oțelului trebuie ridicată la şapte sute optzeci de grade pentru a-l spirala şi imersa în baia de călire. Arcul trebuie să fie elastic, nu moale!
ŞTABUL: Ştim noi ce e moale, după ce am călcat peste! Raportează ceva economie, dacă nu arcul tău devine casant şi trebuie să te schimb! Şi îmi pare rău că eşti un cadru de nădejde cu perspective de viitor! Aşteaptă afară până secretara îți aduce nota cu creşterile de plan şi cota redusă de combustibil.
SILVAN (*în anticameră*): Dar aşa ceva e imposibil! Trebuie să mint!
LIANA (*trece fâşneață prin fața lui*): Niciodată un bărbat nu are voie să zică prima propoziție! A doua devine acceptabilă, dacă minciuna este frumoasă!
SILVAN: Pardon, am efectuat deplasarea în interes de servici! Iar în relație cu femeile nu mă pretind un cuceritor!
LIANA: Niciun pericol! Până acum niciun bărbat nu a putut cuceri o femeie fără ca aceasta să vrea.
SILVAN: Bizar! Profeția asta mă face să cred că eşti o feministă fanatică.
Şi ... în plus, destul de versată.
LIANA: Rămâne de văzut! (*Intră în biroul tatălui şi reapare în scurt timp cu circularele semnate.*) Vezi, dacă ai pile cum te poți descurca? Ai economisit timp. Azi sunt pe jos! Du-mă cu maşina la magazinul universal ca să îmi cumpăr farduri şi un costum de baie! (*Înainte să coboare*) Pa, inginerule! Să vii după masă să ne întâlnim la ştrandul termal.

SCENA 7

(*Spitalul de boli nervoase din Baia Mare. Secția de psihiatrie, salonul schizofrenicilor.*)
ÎNVĂȚĂTORUL: Fără ideologie! Fără bătaie! Fără luptă, fie ea chiar de clasă! Am fost un războinic, care s-a întors şi-a găsit țara ocupată. A trebuit să lupt pentru eliberare de sub cotropitori! Dar lupta mea nu şi-a găsit destui adepți şi camarazii au căzut în mâinile inamicului prin trădare. A trebuit să depun armele dar nu m-am predat! Am ales calea sihăstriei. Omul nu poate trăi fără credință şi m-am călugărit! Sunt un călugăr sihastru

Acum lupt numai pentru sufletele celor credincioşi! Pace în sufletul omului şi pace între oameni! Să nu mai existe nici război, nici întemnițați, nici mişcare de rezistență. Nici învingători, dar nici învinşi! Absolut toate sunt cuvinte goale, lipsite de orice sens! Ființele umane sunt egale înaintea Domnului! Iar viața pe pământ numai un vis ce transcede spre lumea de apoi!
PORTAVOCEA: Este ora de administrare a medicamentelor! Toți pacienții sunt invitați la camera de gardă!
ÎNVĂȚĂTORUL: Dar sunt foarte calm şi nu mai vreau să dorm. Aici ne tratează cu tranchilizante, ca să dormim cât mai mult. Cică la boală îți umblă creierul aiurea, fără noimă, şi cum sinapsele se tot fac, rotițele gândirii se învârt în gol până se rod! Dar la mine toate au un rost! Dați-mi mai bine o pastilă antisomn! Când stau de veghe noaptea la geam văd crestele înălbite de zăpadă de la munții mei şi am o speranță că voi lupta iarăşi! Aha, văd că, vouă vă place circul!?
MEDICUL (*de gardă*): Nebunule! Se vede că nu ai dormit destul. Dați-i nişte calmante. Vorbeşti numai în dodii, de aceea mă tot îndeamnă (*accentuat*) tovarăşii să te țin în salonul mic şi uneori la izolare. Numai atunci când te apucă criza!
ÎNVĂȚĂTORUL: Ce fel de criză?! De ce m-ați luat de la chilia mea, de pe munte?
MEDICUL: A câta oară trebuie să îți repet că schitul tău s-a desființat. După ce starețul a fost arestat, direcția cultelor a decis că nu vă mai justificați existența. Dar, de ce te dai drept orb?
ÎNVĂȚĂTORUL: În viața de schimnic îți impui tot felul de canoane. Simțurile te fac să păcătuieşti pentru că te aduc tot mai aproape de lumea materială. Şi mi-am impus să trăiesc mai mult viața spirituală, diminuând contactul cu materia. Primul simț este cel al văzului cu care îți recunoşti rudele, prietenii şi duşmanii. Dar, ió nu mai am de nici un fel!
MEDICUL: Atunci de ce mănânci?
ÎNVĂȚĂTORUL: Numai atât cât să nu mor de foame. Şi administrațiiile spitalelor, ca şi cele ale închisorilor, au avut grijă când au stabilit rațiiile să nu ne îmbuibe cu calorii!
MEDICUL: De băut?
ÎNVĂȚĂTORUL: Numai apă chioară, dar asta de la chiuvetă, îi mai proastă ca aia de pe munte!
MEDICUL: Dac-ai avea puteri dumnezeeşti ai transforma-o în vin?
ÎNVĂȚĂTORUL (*persiflator*): Sau ceva horincă...
MEDICUL: Vezi, dacă te plimbi prin curtea spitalului, să nu faci pe surdul când vă strigă la cină?!

(*Învăţătorul se plimbă pe pajişte de unde începe să adune flori de câmp. După ce strânge un mănunchi se duce spre calul înhămat la o platformă şi începe să-l hrănească şi să-l mângâie pe bot.)*

ÎNVĂŢĂTORUL: Şarga, ce bot moale are. De parcă ar fi acoperit cu barşon!

(*Oara intră îmbrăcată în halat alb în salonul femeilor. Pusella trece aproape s-o atingă, îmbrăcată în toaletă de seară: rochie decoltată, pantofi cu toc, pălărie cu voal şi faţa machiată strident.*)

PUSELLA: Nu se poate să mi se facă mie atâta rău! Vreau să atrag atenţia! Nu cumva să treacă lumea pe lângă mine fără să mă bage în seamă! Sunt o persoană importantă, chiar dacă am fost mazilită de către tovarăşa. Auzi pentru ce? Că ne strângeam şi meditam în grup. Nu înţeleg de ce pentru acest nimic a trebuit Aldo să-şi pună ştreangul de gât?!

MEDICUL: Nu de-aia, doamnă! Doamnul profesor a pierdut toate demnităţile de partid, date de regim şi funcţiile de la universitate şi de la clinică, pentru că a făcut parte din meditaţia transcedentală. I-a venit tare greu să reînceapă de jos, ca medic de salon...

PUSELLA: Domnule Guru! Şi eu gust senzaţiile tari! Ce, credeţi că nu ştiu că mă consideraţi nebună şi m-aţi închis aici ca să mă daţi deoparte?! O să mă sinucid! Să vină imediat ţiganca cu ghiocul.

MEDICUL: Răul ţi-l faci singur, tocmai atunci când îi bagi pe cei răi în seamă! (*către colega doctor*) Un caz grav! Ghicitoarea şi-o plăteşte singură. Dar dacă nu o las ne ameninţă. Până acum am reuşit să împiedicăm două tentative de suicid!

PUSELLA: Jeni, ghiceşte-mi!

VRĂJITOAREA: Sunt nepoata mamei Omidă, regina magiei albe. În cărţile de tarot v-a ieşit drum lung cu noroc în dragoste. Doamna nu trebuie să se sinucidă, va mai fi iubită de bărbaţi cu situaţie politică. Nu îndoliaţi inimi de filantropi, înainte de-a le cunoaşte! Ascultaţi şi dumneavoastră prin gura ghiocului chemarea iubitului care vă aşteaptă.

PUSELLA (*ascultă ghiocul*): Vuieşte, vuieşte!

(*Apoi un glas profund şi jos scos de ghicitoarea ventrilogă: „Pusella, Pusella, cât mă vei mai refuza până să-ţi faci cuib în braţele mele!“)*

MEDICUL: Dar merită să fie studiat. Poate scoateţi o comunicare la vreo sesiune. Vreţi să vă daţi doctoratul?

OARA: Cine ştie, pe viitor... Psihanalitic vorbind, consider că bolnavii de sex masculin sunt mai complecşi, deci mai interesanţi.

MEDICUL: Dar partea feminină este mai sensibilă, deci şi mai predispusă la boli psihice. De exemplu, mai am o bolnavă interesantă, Kinga Lucacs,

soția unui mare mahăr de partid din fosta gardă estică, de import, şi el mazilit. Şantierul care a pus ghezăşul pe şine chiar i-a purtat numele.
OARA: Interesant! În adolescență am lucrat pe şantierul ăsta.
MEDICUL: Ar fi o privelişte tristă să o vizitați. Se află la azilul bătrânilor într-o stare de decrepitudine accentuată. În schimb nu a încetat să se comporte ca o mare snoabă roşie
OARA (*priveşte în curte, îl vede pe sihastru şi tresare puternic*): Cine-i bolnavul ăla? Uite-l în curte, cum culege flori de câmp. Spitalul chiar are cal?
MEDICUL: Criza de energie! Dacă nu am mai primit cotă de benzină pentru furgonetă a trebuit să cumpărăm un cal pentru platforma care o aveam...
OARA: Pot să îl studiez mai îndeaproape?
MEDICUL: Poftiți! Nu este deloc periculos, aş spune chiar inofensiv!
OARA (*se apropie şi îl cercetează îndelung*): Nu vrei să îți dai ochelarii jos?
ÎNVĂȚĂTORUL (*îşi duce amândouă mâinile acoperind fața*): Ce-i mai scump ca lumina ochilor? Am canon de a nu-i privi pe alții la față şi de a nu-mi arăta nici ió fața.
OARA: Ce voce, mă face să mă simt ocrotită ca un copil?! (*şoptit*) Nu eşti Pătru Hodițu din Stânişoara de Sus?
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu-s nimeni. Chiar numeni! Am greşit foarte mult când ți-am răspuns. Am călcat canoanele muțeniei şi surzeniei! Pleacă, nu te mai întoarce! Nu te cunosc! Sunt călugăr, mi-am dedicat viața Domnului, Dumnezeul din ceruri. Şi ca sihastru singur voi trăi şi voi părăsi lumea asta!
(*Oara se întoarce cutremurată, cu suferința pe față. Învățătorul îndepărtează palmele de pe față, se duce la fântâna arteziană şi se stropeşte cu picături de apă pe ochi.)*
ÎNVĂȚĂTORUL: Ar trebui să plâng. Şi chiar voi plânge foarte mult. Dar încet să nu mă audă nimé, numai sufletul meu de moroşan...
MEDICUL: Păreți tulburată. Găsiți că manifestarea bolii este interesantă?
OARA: Cea mai interesantă. Se merită studiată în mai multe ipostaze!

SCENA 8

(*Decăderea economică a regimului comunist. Munca patriotică. Fuga peste graniță şi exodul din țara supusă curbelor de sacrificiu economic.)*
OARA: O veste bună şi una rea!
CHRISTI: Aşa-i viața noastră amestecată! Unele rele, altele bune, apoi viceversa!

OARA: Vestea bună este că tata Pătru trăieşte, iar vestea rea că nu ne mai recunoaşte!
ANUȚA: (*scoate un răcnet de surpriză şi mânie ridicând pumii.*) Cerule! Nu-i ajute Dumnezeu! Bate-l Doamne! Cum nu ne mai cunoaşte? Se preface sau s-a bolânzât de cap?
OARA: Nu ştiu dacă a înebunit, da-i internat la spialu' de nebuni la Baia Mare. S-ar putea să se şi prefacă, că nu ne mai cunoaşte ca să ne ocrotească!
ANUȚA: De cine să ne ocrotească, doar au căzut toți luptătorii de pe munți? Comuniştii au naționalizat morile şi atelierele şi au colectivizat agricultura!
VETA: Au mai rămas pe munți câțiva ciobani dar şi ăia trebuie să dea cote. Numai că mai trag clapa că nimeni nu se suie pe la stânele lor ca să vadă dacă oaia a fătat unu sau doi miei! Anuțo, dragă, nu lăsa gându-ți să lucreze cu mânie! Poate ştie ceva sau bănuieşte cum s-au aranjat copiii voştri în noua societate. Şi dacă apare la lumină Pătru, cel pe care ticăloşii de activişti şi securişti l-au vânat atâta pe munte, s-ar putea din răzbunare să vă pedepsească pe toți!
ANUȚA: De unde ştii tu că nu l-ar grația?! Sau i-ar stabili numai domiciliu obligatoriu. Să nu uităm că ăia care au scăpat cu viață s-au întors deja de prin puşcării!
VETA: Dar unii au domiciliu obligatoriu şi ies numai sara pe furiş din locuințe, lipiți de pălanuri! Iar alții au fost deportați în Bărăgan şi n-au voie să se mai aşeze la noi în Maramu'.
CHRISTI: Ca zipserii mei. Mi-au scris puținii rămaşi că sunt tocmiți zilieri la un IAS! Partidul le-a zis că nu mai au la ce se mai întoarce pentru că toată averea le-a fost confiscată şi ori acolo la şes, ori aici la pădure, tot ca zilieri urmează să lucreze!
OARA: Tata are dreptate. Ce rol să mai aibă în societatea nouă împotriva căreia a luptat? Ciobanii de pe munte îl cântă ca pe-un haiduc, care a băgat spaima în securişti şi cozile lor de topor! Cântecul zice că a fost precum coasa morții la Pliscu Corbului, secerând companii întregi, precum lama coasei otava de pe coastă! Dacă iese la suprafață, cântecele şi legenda ar muri. În răzbunarea lor, securiştii şi anchetatorii l-ar chinui şi acuza de cele mai infame lucruri, cum ar fi trădarea. S-ar duce şi ar aresta câteva cunoştințe şi ar răspândi zvonul cum că au fost denunțate de Pătru Hodițu!
ANUȚA: Apoi s-ar lega de copiii noştri, care şi-au făcut un rost în noua orânduire. Şi v-ar lăsa pe drumuri că nu ați fost sinceri şi ați indus partidul în eroare şi v-ar exclude din rândul membrilor de partid.

OARA: Prin asta ne-am pierde automat serviciile. Şi primul ar fi Silvan, care este şef de secție într-o intreprindere socialistă!
ANUȚA: Oara dragă, dacă te rog ió, o să mai treci pe la spital să-l vezi?
OARA: Cum să nu! Doar am spus şefului de salon că mă interesează patologia cazului respectiv.
ANUȚA: Crezi că o duce bine? Nu se chinuie acolo?
OARA: Mămucă, are un parc, unde iarba s-a ridicat până la genunchi că nimeni n-a cosit-o şi are voie să se plimbe. Spitalu' transportă alimente cu o platformă trasă de cal, leit Şarga noastră. (*încet numai pentru ea*) Dar şi gratii la ferestre.
ANUȚA: Mai bine ca la puşcărie, unde Pavele ne-a povestit că a fost rău de tot! Îl băteau pe stomacu' gol şi nu putea dormi de frig!

SCENA 9

(*Interiorul unui atelier de optică. Liana apare cu o pereche de ochelari de vedere având un design extravagant.*)
LIANA: Mamei nu i-au dat voie ca să deschidă sicriul. Ce-i drept, capacul are geam şi fața Ştabului avea ochii închişi şi buzele i se lățeau într-un zâmbet strâmb.
SILVAN: Ce scria pe certificatul de deces?
LIANA: Stop cardiorespirator prin spânzurare!
SILVAN: De ce să se sinucidă la nici un an după ce l-au promovat ministru adjunct?
LIANA: Ştabu era comunist fanatic şi credea până în pânzele albe în corectitudinea ideologiei, pe care o aplica şi în munca de conducere.
SILVAN: Nu văd absolut nimic rău în asta!
LIANA: Numai că mama zice că începuse a deveni nervos la telefon, întrerupea brusc convorbirea şi odată chiar i-a trântit receptorul. Comportarea asta nu îl caracteriza pe el, care de când îl țin minte era ca un moale şi pufos urs panda. Într-un sfârşit de săptămână, petrecut acasă destăinuie mamei că exporta tiruri de automobile şi strunguri în lumea a treia, dar facturile cu plățile nu apăreau de loc. Atunci se duce la ministru, care îl pasează că nu e treaba lui, că asta e afacerea altor mahări, de mai sus. Gaşca capitalei! Încrengătura aia de şerpi nu te poate ierta dacă le strici şustele! Simțul datoriei l-a împins să scrie o declarație la consiliul de stat. Şi iată-l sinucis, cu sicriu sigilat, sub paza securității, care se va ocupa şi de înmormântare!
SILVAN: Dar cu noi cum rămâne?
LIANA: Iubitule, ni s-au eliberat paşapoartele să plecăm în Suedia!

SILVAN: Şi plecăm?!
LIANA: Rapid! Cum să refuzăm cadoul atunci când granițele sunt închise? Am fost sfătuită chiar să ne facem bagajul şi să plecăm imediat după înmormântare.
SILVAN: Mama ta ce părere are?
LIANA: Îi pare rău că nu poate pleca imediat. Dar are promisiuni că în decurs de un an va primi şi ea paşaportul.
SILVAN: Domnul să-l țină pe ştabul tău, dacă partidul l-a trădat!
LIANA: Ştabu era ateu convins şi nu se aştepta să moară. De fapt nu cunoştea fața asta a partidului, jucată de unii trepăduşi din comerțul exterior. Mai ții minte când a venit din capitală?
SILVAN: Da. Face către mine, dă-te măi la o parte, că sunt bucureştean! Şi eu, ce dacă, se pare că ți-ai rotunjit burta în capitală?
LIANA: De colo ştabu': Ascultă, bă, să nu mă saluți cu servus, că te dau cu capul de toți pereții. În CC-ul din Dâmbovița se strigă: să trăiți!
SILVAN: Desigur că mahărilor, cu hățurile în mână, le place viața cu căruța plină! Şi ştabul nostru a fost prea bun. Numai că la „trăiți" al lui nu i-a mai fost dat să o ducă mult!
LIANA: Pentru mine ar fi făcut orice şi chiar şi pe tine te-a ajutat. Mi-a spus de la început că ai probleme la dosar, cu tatăl tău reacționar, luptând cu arma în munți. Dar la noi în oraş avea destulă trecere, ca să poată aranja orice!
SILVAN: Poate ar fi fost mai bine dacă nu îl promovau în capitală ...
LIANA: Sarcinile de partid nu se pot refuza!
SILVAN: Chiar dacă pot să aducă moartea?
LIANA: Istoria partidelor comuniste abundă de victime, categorisite ideologic ca anarhiste, deviaționiste, cu concepție mic-burgheză, lucrând sectar şi chiar dând dovadă de o abnegație revoluționară dubioasă!

SCENA 10

(*Rudi stă pe o bancă în piața centrală a unui oraş austriac. O fântână arteziană în al cărui ochi de apă se spală mai mulți porumbei şcheți. Câteva femei cu copii mici fac firimituri de pâine pe care le aruncă porumbeilor, cu care se hârjonesc copiii, făcându-i să zboare şi să se reaşeze.*)
RUDI: Miere cu apă şi apă clocită cu miere foarte dulce. Zburați columbi ai libertății. Văzduhul vostru nu are granițe. Ăstea sunt trasate pe pământ şi prin apă pentru oamenii sărmani! Despart Europa în două lagăre şi lumea nu are voie să treacă din est la vest, dar direcția inversă este permisă pentru

că regimurile comuniste sunt superioare şi oamenii nu pricep asta şi bluf! au nevoie de valută! Nu mai pot de foame! Numai firimituri de pâine de pe jos... Doamnelor fiți bune! Şi eu sunt un şcheț fugar, dați-mi vă rog o felie întregă!
DOAMNA INDIFERENTĂ: De ce cerşeşti?
RUDI: Am evadat din Est!
DOAMNA INDIFERENTĂ: Cum adică ai evadat, eşti un infractor?
RUDI: Nu sunt, dar dacă mă prindeau deveneam! Cum granițele lagărului socialist sunt închise a trebuit să fug.
DOAMNA INDIFERENTĂ: Pari un om şmecher dacă ai reuşit să-i fentezi!
RUDI: M-am ascuns într-un vagon cu miere pentru export împreună cu ceva provizii şi mai multe canistre de apă.
DOAMNA INDIFERENTĂ: Şi cât timp ai făcut pe calea ferată?
RUDI: Aproape două săptămâni.
DOAMNA INDIFERENTĂ: Atât de mult, doar Orient Expresul nu făcea mai mult de doăzeci de ore.
RUDI: Transporturile feroviare române de marfă fac mult mai mult. După ce au încărcat paleții cu miere au găsit de cuviință că vopseaua este prea coşcovită şi vagonul trebuia restaurat. Aşa că l-au tras pe o linie moartă şi am aşteptat meseriaşii. Apoi a fost tot mereu pasat pentru că alte trenuri aveau prioritate. Şi eu am stat pitit în containărul meu până ce vameşii austrieci au descuiat vagonul şi s-au întrebat că ce miroase aşa urât, pentru că marfa nu era perisabilă. Unul zicea că poate înăuntru e un porumbel mort. Dar porumbelul voiajor era din fericire în viață, numai că nespălat şi copt de arşița verii după două săptămâni într-un vagon de marfă. Slăvită să fie lumea liberă!
DOAMNA INDIFERENTĂ: Dar nu şi robia față de zeul ban !

ACTUL III – LA GRANIȚA UNIUNII

SCENA 1

(*O cancelarie imperială cu un birou modificat constructiv pentru a funcționa ca maşină a timpului.*)
JOKERUL *(îmbrăcat arlechin.)*: Am amnezie. Parcă tot mai îmi amintesc câte ceva... Suntem prea mulți şi ne vindem prea ieftin unora care au puterea de pot cumpăra memoria individuală, care apoi devine colectivă şi

în viitor, istorie. A mea e intoxicată de propagandă! (*Recită trist, cu voce plină de resentimente*)

„În terna inepție de masochiști politici
Ales-am să conducă din nou cruzii călăi
Cei mai egali în frunte, cu cuget de netrebnici
Să cheme securiştii să urle iarăşi : dă-i!“

(*Pauză de respiro*) Dați-mi o cheie! Cine are o cheie?! Dar cine să n-aibă o cheie! Ce mai invenție, doar toți avem o legătură de chei: una de la hogeagul nostru, alta de la un bolid luxos, care în goană toarce pe şosea! Dar eu vreau o altă cheie, un pass-partout pentru maşina timpului. Salut îmbogățitule!

ÎMBOGĂȚITUL: (*cu voce emfatică, față indiferentă de creier plat, mină teribil de gravă, superioară*) Bună ziua dom'le arlechin. Partidul nostru exclude extravaganțele. Privatizarea resurselor şi Uniunea Europeană ne cer să luăm o atitudine plină de seriozitate şi multilateral responsabilă în fața transformării societății. Nu se poate uita că în privatizare capacitatea managerială joacă rolul cheie. Ai fost în străinătae, ai cursuri de reciclare terminate? Ai văzut că nu? Partidul nostru ştie pe cine trimite, în cine trebuie să aibă încredere! De exemplu cu cine ai votat? A?! Nu ai fost la vot? Dar, asta-i fugă de responsabilitate! Ghidându-mă după aspectul exterior trebuie să am în față un tip al naibii de uşuratic! Da, dat naibii! Aşa ceva nu se poate trece cu vederea, căci dă un prost exemplu cetățenilor responsabili ai țării!

JOKERUL (*cască plictisit*): Nu mai contează cu cine sau dacă nu am votat, căci totuna era! Și chestia asta că nu sunt responsabil, este foarte discutabilă!? Nu vă întrebați, dacă absenteiştii nu sunt scârbiți?

ÎMBOGĂȚITUL (*cu seriozitatea unei superioritate zdrobitoare*): Partidul nostru, al democrației, al liberalismului a pregătit intrarea în blocul nordatlantic, aderarea țării la uniune şi toate marile evenimente care ne-au adus în lumea civilizată.

JOKERUL (*cască din nou plictisit*): Dacă este vorba despre civilizație am rezerve că nu le mai pot evita şi mă zdruncină gropile pe drum! Și şoferii nu mai respectă stopurile, că ați făcut sensuri giratorii. Învârtita, ocolita...

ÎMBOGĂȚITUL (*declamativ cu indignare*): Trag un semnal de alarmă şi cu nețărmurită indignare înfierez atitudinea de anarhist, care pune sub semnul întrebării actul de guvernare şi prin subterfugiul de descentralizare doreşte să distrugă unitatea de nezdruncinat a poporului în jurul parlamentului, senatului, guvernului şi preşedinției! Nu permit ca să fiu judecat de un reacționar iresponsabil! Un golan, o haimana, un huligan! Te ocupi de micul trafic?! Șparleşte-o definitiv peste graniță!

JOKERUL: Doi ani pe tuşă la primirea în NATO, încă doi ani la primirea în uniune, ultima economie, cele mai mici salarii, dar cele mai mari biruri din Europa. Astea da performanțe? (*cu mâna la gură, intim*) Mi se pare sau ai cam făcut ceva burtică?
ÎMBOGĂȚITUL: Ai uitat să menționezi succesele în privatizare! Avem cei mai mulți baroni locali pe fiecare juudeț. Ce mai vrei, trebuie să fii de acord că fiecare țară a uniunii trebuie să aibă VIP-urile ei. Nu mai fi invidios, că s-ar putea să crapi! (*strigă*) Polițistelor comunitare! Polițistelor comunitare! Cetățeanul ăsta încalcă normele de comportare în societate. Seamănă neîncrederea între alegători, subminează autoritatea unor manageri de vârf ai partidului de guvernământ. Aplicați întocmai regulamentul. Legea să triumfe!
(*Polițistele comunitare se apropie îmbrăcate în pantaloni scurți şi ciorapi trei sferturi, cu zâmbete largi pe buzele rujate. Una îi arată înaintarea dezgolită de un decolteu adînc şi îşi bâțâie fundul, iar cealaltă urmăreşte atentă şlițul pantalonilor împricinatului.)*
JOKERUL (*se uita şi el atent la fundul polițistei* apoi la *şliț. Face o mutră mirată*) Aaa!?
POLIȚISTA COMUNITARĂ: Aha! Art. 47. aliniatul 2. Infracțiunea de erecție în spațiul public. Amendă minimă, două sute de lei. În douăzeci şi patru de ore puteți plăti jumătate la poştă.
JOKERUL: Nu se poate să mă amendați. Am fost amăgit de un instinct.
POLIȚISTELE COMUNITARE: În societatea modernă trebuie să avem o comportare civilizată! Să ne luptăm ca să refulăm instinctele primare, aş zice chiar primitive! Dacă erați un balerin şi ridicați în cumpănă o colegă pe şcenă?! Ce părere şi-ar fi putut face publicul?
JOKERUL (*ca un papagal*): Da, trăim într-o societate civilizată, ale cărei reguli m-au adus la faliment! Degeaba spun glume că nimeni nu mai râde. Refulaților! (*Recită interiorizat cu indignare.)*

„Acum vin fariseii să-ntindă mâini bondoace
Au case confiscate, merțane pe valută
Iată, dragă ortace: ex-comunistul coace
− Noi suntem democrații spune cu guri o sută!“

SCENA 2

(*Revoluția visării. Idealismul tinerilor vizavi de rapacitatea potentaților)*
CHRISTI: Ia, uite, că unii zic, cum că mămăliga nu explodează. S-o creadă ei, dacă nu fac focul mic! Şi îi frige ca dracu dacă o pleznesc cu palmele când roata ei aurită zace aburindă pe un dos la mijlocul mesei.

OARA (*entuziasmată*): Iubite, o să avem căminul nostru în Satu Mare cu copii roz-bucălați şi-o maşinuță silențioasă să-i ducem la grădiniță. La spital, în secție, aparate moderne cu care să salveze viața oamnilor bolnavi. Chiar în săptămâna asta am primit un ajutor din Olanda. Şi o să urcăm la Stânişoara de Sus unde ne va reda locul de casă şi pădurile obştii înapoi!
CHRISTI: Fata mea, dragă, ce frumos le povesteşti, ca în vise! Chiar că îmi place! Dar şapca asta de la uzină îmi şopteşte: nu o mai lăsa să viseze! Ne paşte criza, căreia mahării din capitală îi zic reconversia economică! Proiectanții de la institut nu mai au de lucru! Îi trimite în şomaj cu salarii compensatorii. Ce revoluție să fie asta? Au pus pe fața comunismului o mască umană? Revoluția cărei clase împotriva cărei clase? Comuniştii au făcut avere pentru că au luat totul de la cei bogați! Dar ăştia de acum pe ce se bazează? Împart averea comună la potentați. Da, în comunism s-a industrializat mult, dar cine se întreabă dacă rămânea vechea orânduire ce s-ar fi făcut? Răspund numai cu blesteme xenofobe! Căci se tot strigă că a condus clasa muncitoare, dar uită de aparatnici. Un adevăr zis pe jumătate e cea mai credibilă minciună!
OARA: Nu fi răutăcios! Nu vezi că primim ajutoare şi ne invită la specializări în străinătate. Fă şi tu ceva de te reprofilează! Metalurgia nu mai merge cu criza de energie. Nu ți-ar surâde să intri în industria lemnului. Munții noştri sunt încă acoperiți cu păduri!
CHRISTI: Bine țintit, dar s-au băgat deja alții! Ştii, în câte zeci de ani se reface o pădure de molid tăiată? Durează mai mult timp decât mai avem noi de trăit! Să las dealurile subcarpatine şi munții noştri golaşi?
OARA: Nu m-am referit la exploatare extensivă! Ai putea proiecta case de lemn, chiar tradiționale, cum erau casele părinților noştri!
CHRISTI: Subscriu la oricare idee generoasă. Multe au fost distruse sau au luat foc.
OARA: Cele mai norocoase au fost dezmembrate şi instalate în muzee în aer liber! Numai viața noastră de oameni ai muntelui nu poate fi muzeificată!
CHRISTI: Clocotul lavei nu, dar împietrirea ei da. Au strâns unelte de gospodărie şi au îmbrăcat manechine în porturile de prin state.
OARA: Ió mai am încă costumul de moroşancă pus la păstrare în dulap. Şi băiete, cred că mă mai cuprinde! Visul meu, Christi, e să ne ținem în brațe în casa noastră, la Stânişoara de Sus!
CHRISTI: Numai atât!? Destul de tradiționalist, dar pare posibil numai în week-end. Că-n zilele de lucru avem servicii în oraş şi creştem copiii la bloc!

OARA: Şi pentru ei vreau ceva! Să crească şi să învețe într-o lume mai dreaptă în care bunul simț cerne pe cel luminat de cel întunecat!
CHRISTI: Şi ce mai vrei femeie? Ți-am zis că dacă plecăm în Germania, acolo masa îi pusă, trebuie numai să luăm loc pe scaune. Şi bani o să câştig destui că am drept de lucru şi o să avem ce pune pe masă!
OARA: Dar, s-ar putea, copiii noştri să uite aproape totul, chiar şi de unde venim!
CHRISTI: Tocmai pentru viitorul lor vreau să plecăm! Ce uită, nu mai e treaba noastră. Lasă-i să țină minte ce vor şi ce îi ajută în viață!
OARA: Oare, de ce nu am putea fi fericiți chiar aici, dacă ne-am câştigat libertatea?!
CHRISTI: Pentru că cei puternici sunt de altă părere! Şi nu numai atât! Mai sunt şi alții mult mai mulți decât noi la care le convine confuzia! Şi se bucură că unii o duc prost!
OARA (*patetic*): Ştii bine că sunt o fată modestă şi dacă vreau pot să-mi țin visele în frâu. Dacă ne hotărâm să rămânem m-aş mulțumi cu puțin de tot, poate chiar cu foarte puțin!
CHRISTI: Puneți în gând o dorință, numai una singură şi aia mică de tot. Dacă în timp de-un an îi vei trăi îndeplinirea pe locurile de aici, sunt gata să rămân să sufăr împreună cu tine. Şi-o să ne creştem copiii în est.
OARA: Şi dacă nu?
CHRISTI: Vom părăsi totul, vom face bagajele, vom pleca şi ne vom stabili în vest!
OARA: În bagaje nu poate încăpea chiar totul! Şi nu vom mai reveni deloc aici?
CHRISTI: În vacanțele copiilor, ca turişti! Acum, te rog, să-mi spui dorința!
OARA: Ah, nu m-am gândit încă, mai dă-mi ceva timp, mai bine mai târziu. M-am întristat! Peste tot nimeni nu-şi mai iubeşte aproapele. Apar mici sadici, torționari, care se bucură de răul altuia! Mi-e frică să cer ceva ca nu cumva să se afle şi ei să pună la cale să nu se îndeplinească. Arată-mi mai bine ultimele tale sculpturi în stejar. Un prizonier într-o mină de cărbuni?! Deprimant! Şi-un cal bând apa dintr-o troacă lângă o fântână cu cumpănă. Interesant! Mai ai lemn să mai pui unul alături? Caii sunt animale inteligente, se înțeleg şi se pot adăpa împreună!

SCENA 3

(*Despre viață şi despre moarte. Turismul occidental şi cimitirul vesel.)*

ÎNVĂȚĂTORUL: Anuța, Anuța, ce s-o ales de casa, de familia şi de neamul noastru!
ANUȚA: Mai nimic, măi, Pătre. Satul nostru nu mai există. A rămas numai plaiul cu păşunile fără copaci. Ce n-au tăiat comuniştii au ras domnii ăia din capitală sau alții trimişi, ori făcuți scăpați de ei. Şi-n curtea noastră creşte iarbă rea şi buruiană până la brău.
ÎNVĂȚĂTORUL: Dar munții au rămas?
ANUȚA: Ioi, măi Pătre, iară te-ai bolânzât. Cine-ar putea să care munții? În munții noştri îi atâta piatră că nu s-a născut om, nici regim politic, ba' ce să zic şi zmeu să fie şi n-are cum s-o care.
ÎNVĂȚĂTORUL: Ió şî bolândul?! Am făcut numai pe glumețul ca să nu mă dibuie securiştii şi să nu se ia de voi. Ce-a fost mai de preț în munții noştri au cărat ba ruşii, ba comuniştii, ba îmbogățiți de-acum! Dar odată noaptea, m-a cercetat un vis care ar putea speria orice om cuminte. Că-i tot pămâtul ca în palmă, aşa cum se credea înainte de Aristotel şi cum ió le predam coconilor la şcoală că nu-i aşa şi fiecare îşi aducea de-acasă un buz şi-şi înfigea deştele în el de rămâneau adâncituri şi le ziceam cum a plămădit Dumnezău lumea în şapte zile. (*schimbă tonul*) Deşi nu pot să crez că a putut s-o facă aşa de bine şi aşa de iute. Numai până am ridicat casa coconilor mi-au trebuit zece zile, ca cele zece porunci. Şi am avut ajutor de nădejde de la rudele din sat!
ANUȚA: Dar tu nu ai mai ridicat-o deloc, căci a trebuit să urci să lupți pe munte!
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu face nimic, eu m-am socotit şi atâta timp mi-ar fi luat! Dar cu geneza lumii trebuie, desigur, să fie ceva mult mai complicat, cu care îşi muncesc savanții capurile şi acuma! Dar copiii mă credeau şi băgau deştele în mămăligă de se înălțau munții noştri.
ANUȚA: Auzi vorbă?! Cum să nu te crează?!
ÎNVĂȚĂTORUL: Şi-i învățam cântece cu arcuşu pe ceteră şi acompaniament de voce. Să ştii că dacă munții au rămas tot mai avem o speranță. Îi chem o dată pe veterani să plantăm nişte puiet de molid să crescă drept ca luminile din Noaptea Învierii spre ceruri.
ANUȚA: Da' tu bărbate mai poți țâne pasul cu ceata?
ÎNVĂȚĂTORUL: Dacă nu pot tot dau ió de-o spinare de cal, că-i iarbă destulă pe terenul viran din cimitir
(*Apar Christi cu Oara şi Rudi cu Kati într-un grup de turişti germani.*)
CHRISTI: După ce am vizitat biserica din lemn, cu turlă țuguiată o să vă solicit multă decență la vizitarea cimitirului. Pe crucile sătenilor sunt scrise epitafe care le punctează evenimente cruciale din viață într-un mod hazliu.

RUDI: Zici că hazliu?! De-a dreptul comic. Şi crucile cioplite în lemn sunt pictate în culori splendide, pline de viaţă.
OARA ŞI CHRISTI: Tată!
ÎNVĂŢĂTORUL: Aţi venit în vizită copii?! Sper că mi-aţi adus şi nepoţii.
OARA. Altă dată! Petrec vacanţa peste ocean în America!
RUDI: Peter, moroşanule! Salut bătrâne purtător de amintiri! Aproape neschimbat, tot în portul tău?!
ÎNVĂŢĂTORUL: Sigur că nu mai ai portul de ţipţăr, de-aia te-ai îmbrăcat în straie de oraş!
RUDI: Locuiesc la bloc, într-un cartier din München. Le mai îmbrac numai la Oktoberfest[21].
ÎNVĂŢĂTORUL: Vă place acolo?
KATI: Alt sistem! Acolo o familie tânără îşi poate permite o casă decentă şi-o maşină, care la voi, în estul Europei, sunt considerate bunuri de lux! Şi unul sau două concedii în străinătate!
RUDI: Aşa şi aşa...
ÎNVĂŢĂTORUL: Cum aşa şi aşa, tu trebuie să îmi zici ori da, ori ba!
RUDI: Nu-i deloc simplu să îţi răspund.
ÎNVĂŢĂTORUL: Că la noi oamenii prea fac multă filozofie şi în legi ca şi în toate. Şi tocmai când să le aplicăm suntem mai nestatornici. Lasă că merge şi aşa! Dar viaţa merge înainte şi ţara asta a rămas înapoi. Cineva în ultima instanţă ...
RUDI: Cineva în ultima instanţă trebuie să răspundă. Nu se poate fugi mereu de responsabilitate.
ÎNVĂŢĂTORUL: Dacă mintea şi dreptatea noastră fac rabat! Ce-i dacă au păpat banii ţării? Au fost doar plini de intenţii bune!
KATI: Şi podeaua iadului e pavată cu mozaicuri de intenţii bune. În faţa judecăţii de apoi, nu răspunzi cu intenţiile, ci cu faptele!
ÎNVĂŢĂTORUL: Precum crucile din cimitirul ăsta?!
RUDI: Pe a ta ai cioplit-o?
ÎNVĂŢĂTORUL: Încă nu!
RUDI: Da' ce va scrie sigur că ai compus. Nu mai aştepţi nimic important în viaţă.
ÎNVĂŢĂTORUL: Chiar nimic! Aici zace Pătru a lu'Hodiţu/ A tăiat la pădure şi-a avut casă falnică/ A trebuit să plece la război, Întâi în est apoi în vest/ După ce roşii i-au ocupat ţara/ A luptat pe munte cu haiducie/ Nimeni nu l-a putut prinde/ Numai ciobanii îl ştiu şi-l cântă/ S-a pocăit la schitul

[21] Serbare în Bayern, Germania

dispărut/ A făcut pe nebunul, dar s-a prefăcut/ A revenit la biserică nu prea bătrân/ Să îngrijească cimitiru' unde zace îngropat!
RUDI: Nu poți să-mi faci şi mie rost de-un loc în cimitirul tău?
ÎNVĂȚĂTORUL: Nu te mai înțeleg deloc. În vest ai tot ce îți trebuie …
KATI: (*cu revoltă mocnită*) Să taci, măi, mutule! Nu te-ai luat în gură cu lumea numai după douăzeci de ani. Şi după aia ce-ai mai fost!? O gură de petice! Acum dai bir cu fugiții să te îngropi altundeva, departe de noi?
RUDI: Doar pentru un final onorabil. La noi cimitirele sunt atât de impersonale. Şi chiar nimeni nu trece să îți mai vadă locul de veci prin grohotişul de pietre funerare.
ÎNVĂȚĂTORUL: În viață se poate aranja orice! Trăim în țara tuturor posibilităților!
RUDI: Aşa par să creadă toți optimiştii, cu fațada ta jovială. Ai zis posibilităților? Dacă posibilitatea este ceva negativ, atunci imposibilitatea poate fi considerată ca ceva pozitiv! Dar sincer îți spun, cu mâna pe cuget: că nu, nu se poate aranja chiar orice!
ÎNVĂȚĂTORUL: O cruce şi nimic mai mult ...
RUDI: Crucea stigmatizează tortura, deci e un simbol discutabil. La noi nici măcar nu există cruce, numai o piatră de mormânt.
ÎNVĂȚĂTORUL: Da, uneori, ajunge şi numai o piatră!
RUDI: Şi ce am putea scrie pe ea?
ÎNVĂȚĂTORUL: Aici zace Rudi Fabritius/ Un țipțăr ce s-a născut în Maramu'/ Şi-a apărat neamul şi țara peste tot/ În război şi pe munte la partizani/ A fost în lagăr rusesc şi-n puşcărie comunistă/ I s-au confiscat toate şi-a plecat vândut în Germania/ Dar s-a întors de bună voie să moară/ Lângă prietenii lui, unde odihneşte în pace!
RUDI: Wunderbar[22]! Şi la baza crucii pun o lampă de miner să lumineze noaptea şi să ne indice că nu există absolut niciun pericol!
ÎNVĂȚĂTORUL: Vivat[23]! Admit această excepție pentru că sunt curatorul cimitirului vesel!
RUDI: Mă rog pentru tine să îmi supraviețuieşti, ca să mă îngropi aici!
ÎNVĂȚĂTORUL: Suntem mult prea bătrâni, ca să ne mai jucăm cu soarta!
RUDI: Haide! Să mai urcăm măcar încă o dată pe munte!
ÎNVĂȚĂTORUL: Hai!
(*Cortina cade cu cei doi în prim plan.*)

[22] minunat (germană)
[23] trăiască (latină)

TERIBILUL DOMN, EXTOVARĂŞUL CAMELEON

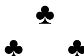
sau

„Cum se multiplică ciocoii în pluralismul politic“

−Piesă de teatru cu 2 acte−

(acțiunea se desfăşoară pe durata a câtorva zeci de ani înainte şi după anul 1990)

PERSONAJE, orice asemănare cu realitatea este absolut întâmplătoare.
COSTACHE CONĂCHEU: secretar de partid
(agramat, imită stilul de cuvântări ale secretarului general, rosteşte frecvent i în loc de e, pune accent greşit pe cuvinte şi ţipă cu patos revoluţionar)
NICU NEGRESCU: preşedinele cooperativei Tehnica Nouă
(cu facultate muncitorească, stil bombastic, după abolirea dictaturii devine cel mai bun orator)
IOAN VAJNICU: (pe numele adevărat Iosef Vass **)**, şef BDS, preşedinte de sindicat şi cu relaţii în PCR, după abolirea dictaturii îşi schimbă numele în **Şmecher** din minister
EVÁ KÓS, brigadieră, utecistă, studentă, ministră şi europarlamentară
GICA PETRACHE, redactoare la TVR 1
BURNETE familie de proprietari foşti burghezi reacţionari, cu fabrica şi casa naţionalizată, formată din:
BOSCHETARUL şi **PORTARUL**
FEMEIA DE SERVICI
UN SECURIST ulterior SRL-ist pe nume **IONESCU**,
ALT SECURIST, ulterior alt SRL-ist, pe nume **POPESCU**,
CIOBANUL: tăran mijlociu recaţionar, luptător în rezistenţa din munţi, apoi deţinut politic
ŢĂRANCA domiciliată în zona montană a Banatului, care se luptă cu cotele şi cu colectivizarea
MILIŢIANUL: un sectorist învăţat să bată
PLOCONEL, LINGUŞESCU, PERIUŢĂ, angajaţi în sectorul socialist, apoi oameni de afaceri
ŞOIM AL PATRIEI, apoi **ELEV** şi în ultimă instanţă **EMIGRANT**
GHERASIM VĂRTOSU: activist la raion, fratele vitreg şi pila lui **Vajnicu**
PITZI, şefă de cabinet cercetată în probleme de corupţie
PAŞOPTISTUL, un purtător de steag
SECRETARA
PUBLIC, în care intră muncitori, ţărani, dar mai ales oameni ai muncii cu vederi progresiste, de fapt informatori camuflaţi

ACTUL I - DICTATURA COMUNISTĂ

(*Interior din intreprinderea: „Tehnica Nouă”. Coridor de trecere cu uşi de birouri în fundal, pe care scrie: Preşedinte, Secretară. Mai în spate şi oblic pe o uşă cu geam închis cu gratii, eticheta: Celula 213. În planul întâi o sală de şedințe cu o scenă, deasupra o lozincă cu litere roşii pe fond alb: „Trăiască Partidul Comunist Român în frunte cu mult iubitul său Secretar General” sub care se află o lojă cu steag roşu cu emblema PCR de la care se ordonează trei bănci spre sală, paralel cu rândurile de scaune pentru spectatori.)*

SCENA 1

(Şedință de partid. Pe scenă iluminată sunt adunate mai multe siluete în cor.)

ŞOIMUL PATRIEI (*jucat de un copil, înaintează îmbrăcat în uniformă până lângă drapel şi salută spre sală*): Jur, cu mâna la fundiță/ Şi popoul pe oliță/ Spre lumină ca să zbor/ Partid, țară şi popor!

FEMEIA DE SERVICI (*răspunde la salut ducând mâna la baticul legat în față, sprijinită în mătură în mâna celaltă*): Să creşti mare ca să zici: „salut voios de pionier“!

ŞOIMUL PATRIEI: Dacă o să mai cresc, mulțumim din inimă partidului...

(*Corul îi prinde mesajul şi intonează cântecul în surdină pentru a nu acoperi dialogul, dar ritmic şi hotărât*)

„Că-ntr-o zi de sărbătoare“ etc...

FEMEIA DE SERVICI: Salut de suflet trist, ce n-a fost oportunist! Of, doamne! Ți-aş mulțumi, dar nu am pentru ce!

(*În scenă intră o persoană îmbrăcată în boschetar. Face o reverență.)*

BOSCHETARUL: La dispoziția voastră tovarăşi!

ŞOIMUL PATRIEI: Notez că ați oftat şi ați spus doamne şi trebuie să vă pârăsc la tovarăşa educatoare. N-am voie să fiu credincios. Noi suntem un detaşament de atei! (*către boschetar*) Cine te-a adus aici?

BOSCHETARUL (*scoate din buzunar nasul de pătlăgică, îl arată, dar nu îl pune*): Fac copiii să râdă!

FEMEIA DE SERVICI (*pentru sine*): Un pui, prea vesel să mă trimită astăzi la anchetă!

ŞOIMUL PATRIEI: Noi nu râdem niciodată. Tovarăşa ne scoate la raport în fața detaşamentului, dacă ne mişcăm sau zâmbim la orele de informare politică!
FEMEIA DE SERVICI (*către boschetar, aspru*): Pleacă de-aici, doar nu facem circ. Se-adună lumea pentru şedința de partid. Începe să vină BOB-ul. (*Îi face vânt cu mătura.)*
(*Şoimul patriei şi boschetarul pleacă. În sală apare secretarul de partid, directorul şi preşedintele de sindicat, care iau loc în lojă, apoi pe rând un auditoriu format din personal administrativ şi muncitori. Corul intonează în surdină Internaționala. Toți rămân preț de un minut în picioare, răstimp în care cei din prezidiu salută la cozorocul şepcilor muncitoreşti, apoi se aşează. Reintră inopinat Boschetarul …*)
BOSCHETARUL: URSS bastion al păcii e!
CONĂCHEU (*ridicând oficiosul partidului, Scânteia*): Nu-i pe ordinea de zi!
BOSCHETARUL: Trăiască lupta pentru pace a țărilor din lagărul socialist! (*sala aplaudă*.)
BOSCHETARUL: Trăiască şi înflorescă scumpa noastră patrie... (*sala aplaudă mai tare*.)
BOSCHETARUL: În frunte cu secretarul general al partidului tovarăşul ... (*sala aplaudă cu frenezie şi se ridică în picioare*.)
BOSCHETARUL (*aproape țipând*): Pace! Nu bomba cu neutroni!
CONĂCHEU (*ridicând împăturit ziarul Scânteia şi ținându-l oblic deasupra capului, ca pentru autoapărare*): Da' cine vrea să ne declare război?
BOSCHETARUL (*fioros*): Imperialismul american! (*schimă tonu şi plin de jovialitate*) URSS bastion al păcii e!
CONĂCHEU: Iară?! Nu tu eşti chemat să pui în discuție politica partidului şi nu faci parte din organizația noastră! Fii atent că te acuz de … deznaționalism, cozmopolitism, deviaționism de drepta, lucru sectar şi celelalte păcate mic-burgheze. (*către doi din spatele sălii*) Luați-l!
DOI SECURIŞTI: Vă rugăm să întocmiți un denunț scris! (*umili*) Numai ca să punem la dosar ...
CONĂCHEU (*către sală cu glas încins*): Piricol la ordinea socială! Amenință cuceririle revoluționare ale poporului nost'! Instigare la contrarivoluție! (*schimbând tonul, mai domol către securişti*) ... Dosaru-l coplitați pe timpul dizvoltării anchetei. Aşa-i, ha,ha ha!
(*Cei doi iau pe clovn de subsiori, care țipă în zadar spe sală:* „Nu mă lăsați!“ *Se împotriveşte, dar e târât cu forța afară. Participanții la şedință rămân impasibili.)*

NEGRESCU: Tovarăşi, în lumina directivelor, a tezelor şi a indicaţiilor tovarăşului secretar general... (*Arată spre ziar.)* Munca politică este de o importanţă covârşitoare. Tovarăşi, partidul mi-a acordat încrederea, am recomandare, n-am făcut încă, dar voi face facultate muncitorească, proletară! Luaţi notă, cu conştiinţa curată, declar, cu înalt simţ de răspundere că nu cunosc şi nici nu voi să cunosc nici-o limbă imperialistă! Trăiască lupta de eliberare naţională, anticolonialistă a popoarelor africane!
CONĂCHEU: Bravo, tovarişe diriector! Aşa-mi placì, să nu întinăm dimnitatea clasei muncitoare. Suntem simpli şî direcţi, curaţi precum cristalu'. Oameni din popor, ce mai! Dă-mi voie să-ţi strîng mâna tovărişeşte! (*se ridică amândoi, şi-şi scutură mâinile cu exuberanţă*)
NEGRESCU (*face o grimasă*): Auu! Mi-ai scos-o din umăr!
CONĂCHEU: Bardon! Dă-mi voii să te pup!
(*se pupă pe amândoi obrajii, îşi întorc spatele, iau şerveţele de pe masă şi se şterg apoi cu ostentaţie pe locurile atinse de buzele celuilalti*)
CONĂCHEU: Una şi cu una fac două! Acum, daţi-mi voii să trec la ordinea de zi. Supun adunării în bloc rialigirea comititului de partid pe uzină!
VAJNICU: Adică subsemnaţii … (*şi arată f. galant cu o palmă spre stânga unde şade secretarul de partid, apoi cu celaltă spre drepta unde şade directorul, iar la urmă cu amândouă spre el însuşi*)
CONĂCHEU: Cine iste pientru! (*Toată lumea ridică două degete cât mai sus. Numai femeia de servici, intrată pe uşa laterală, ridică mâna cu mătura.)* Ce ne amininţi cu măturoiul?! D-ta n-ai voie să votizi că ai fost ritrogradată şi tricută la munca de jos!
(*Femeia de servici ridică mâna dreptă cu palma în sus*.)
CONĂCHEU: Aa, ticăloaso, acum saluţi ca legionarii?! Ăia cari au pogromat tovarăşii ivrei, au asasinat 'telectuali români mari patrioţi ai ţării …
VAJNICU: … numai de-i lăsau, că îi puteam reeduca noi …
CONĂCHEU: Nu-ntrirupe tovule, nu-ntrirupe (*se îneacă de ură*) … au vândut ţara nazismului, au supt sângele poporului ,…
NEGRESCU: Nu-ţi ajunge că ai fost anchetată de organele statului?
VAJNICU (*către secretar*): Să-i punem iar dosarul de cadre pe rol?
(*femeia de servici începe să se smiorcăie*)
NEGRESCU: Ia-ţi făraşul şi mătura şi valea de-aici. De nu, te punem pe liber!
CONĂCHEU: Sau ti diportăm în Bărăgan, să stai la bordei în miez di iarnă! (*se sfătuiesc între ei cu voce neimperceptibilă ...)*

CONĂCHEU: Noul comitet al uzinei noastri, a hotărât în unanimitati să susțină candidatura mult iubitului tovarăş Iscusiscu la înalta funcție de sicritar ghinăral .... (*către sală*) ... vă rog să să înscrie în procisul virbal...
NEGRESCU (*se ridică în picioare*): ... şi preşedinte al republicii ...
(*toți se ridică în picioare*)
VAJNICU: Uraaa!
(*Întrega sală îşi pocneşte labele cu răsunet şi ovaționează. Femeia de servici îşi trage baticul pe urechi. Iese umilă şi năucită, bolborosind ...)*
FEMEIA DE SERVICI: La munca de jos, auzi, … la munca de jos …
(*Lumina din sala de şedințe se stinge şi actorii părăsesc sala*.)

SCENA 2

(*La închisoare. Se aprinde un spot, care luminează masa de anchetă. De o parte şed cei doi securiştii în civil, de cealaltă parte boschetarul îmbrăcat în costum de puşcăriaş. La cuier îi atârnă hainele şi tichia.)*
UN SECURIST: Porcule! Îți bați joc de noi? Iei în derâdere noua putere populară?! Te facem noi să regreți amarnic, după ce vom duce muncă de lămurire cu tine!
ALT SECURIST: Să spui cum ai intrat în grupul de bandiți din munți! Cum vrei să răstorni ordinea democratică, cum vrei să sabotezi cuceririle revoluționare ale poporului!
UN SECURIST: Cu fama ta te-ai mai întâlnit? Încă vă mai băgați în pat să procreați duşmani de calsă?
BOSCHETARUL: Eu susțin puterea poporului! Doar am strigat lozinci pentru ...
UN SECURIST: Ce, mă, eşti nebun sau te faci?! Lozinci nu se strigă oricum!
ALT SECURIST: Lozinci nu strigă oricine. Numai activiu' de partid dă comanda. Tu nu ai voie de capul tău! Partidul nostru îi ca o armată.
UN SECURIST: Altceva ce mai şti, dar să ne spui sincer, să nu ne minți!
BOSCHETARUL: I-o lume prea tristă şi foarte suspicioasă. Fiecare se bucură de răul altuia! Am văzut unii care s-au distrat când m-ați ridicat! Încerc să spun bancuri, ca să mai înveselesc lumea ...
ALT SECURIST: Ha, ha, i-auzi la ăsta, cică zice bancuri...
UN SECURIST: Lasă-l întâi să zică tot ce ştie, c-apăi îl punem să zică şi ce se face că nu mai ştie!
ALT SECURIST: Să se autodenunțe, să denunțe toți complicii şi la urmă să semneze în clar...

UN SECURIST: Cu nume şi porecle, adrese şi cuiburi ... Zii bancuri măi, dar repede, nu fă cu noi pe niznaiul!
BOSCHETARUL: Ce bancuri vă plac: cu Bulă, cu oltenii sau cu gagici?
ALT SECURIST: Cu gagici goale!
UN SECURIST: Cu nuduri, bă ...
BOSCHETARUL: Permiteți, ştiți de ce zâmbeşte Gioconda în ținută de salon? (*Securiştii se uită mirați unul la altul.*)
BOSCHETARUL: Pentru că n-a fost prinsă de securitate!
SECURIŞTII (*în bloc*): Ha, ha, că bine zici. Dac-o prindeam, i-o trăgeam noi! Treci acum la descusut pe mangealâc.
UN SECURIST: Auzi, dom'le, îmbrăcată de salon! Şi ia acum un aconto pentru salonul ăla! (*Se ridică şi îi trage o palmă zdravănă.*)
BOSCHETARUL: Am văzut stele verzi!
ALT SECURIST: Legionar împuțit! Îți dau un sfat, când te mai pleznesc să vezi stele roşii!
(*Milițianul intră şi sprijină burlanul de cuier. Boschetarul se lasă legat la mâini şi la picioare fără împotrivire, i se trec mâinile prin exteriorul genunchilor, sub care se introduce mangealâcul. Bâta este ridicată de cei securişti şi sprijinită pe două dulapuri semiînalte de metal.)*
MILIȚIANUL: Ia uite-te ce tovarăş demn. De-a c... (*duce palma la gură*) în cap. (*Ia bastonul şi începe să-l cârpească straşnic la fund.*)
BOSCHETARUL: Auleo, nu mai da că doare! Auleo, m-au învinețit de tot! Auleo, mă omoară!
MILIȚIANUL: Mai ia una să-ți piară chefu de glume nesărate... şi bancuri politice!
(*Boschetarul leşină. Securiştii aduc o găleată cu apă, pe care i-o aruncă în față să se treazească. Boschetarul geme întins pe jos, sprijit cu spatele de un scaun.)*
UN SECURIST: Cât face unu şi cu una?
BOSCHETARUL: Nu ştiu văd dublu. Patru să fie?
ALT SECURIST: Bă, te-ai țicnit, bagă la tărtăcuță că, iar, sus pe dulap ...
BOSCHETARUL (*rugător*): Nu... Constituția ... democrația ... (*geme*) ...
UN SECURIST: Ce-am eu cu constituția ta?! Te tratăm democratic până ce ne spui totul!
CELĂLT SECURIST: N-ai înțeles bine, banditu ăsta ținteşte sus, vrea să combată constituția țării!
UN SECURIST: Nu te lega de constituție, măi tâlhare. (*către celălat*) Auzi, dacă ...
BOSCHETARUL: cetățeni egali ... (*moale ca prin somn*) democrație populară ... (*leşină din nou*)

MILIȚIANUL: Tovarăşi ilegalişti! (*Arată cu bastonul spre deținut*) Duşmanul de clasă nu doarme niciodată! Permiteți? (*Îl împinge pe anchetat cu bastonul ca să-l trezească, apoi după două încercări nereuşite îl altoieşte.*)
BOSCHETARUL: Aiii! Un curcan! Unde-s? (*se freacă la ochi*) Ce vreți de la mine?
ALT SECURIST (*aspru*): Să spui unde ai cunoscut-o pe Giconda, cum ați format grupu' subversiv şi ce diversiuni planificați!
UN SECURIST: Dați-i hărtie şi plaivaz! Să nu-l lăsați să doarmă până nu scrie tot ce ştie! Trântore!
ALT SECURIST: Hârciog de chiabur! Propritar de vilău. Stai la noi să te îngraşi din mâncarea poporului!
(*Scuipă amîndoi cu silă în urma lui în timp se milițianul îl târăşte afară Apasă un buton şi se aprinde lumina roşie. Milițianul reintră împingând şi lovind cu bastonul un individ îmbrăcat cu cojoc ciobănesc.)*
MILIȚIANUL: Altul prins de trupe pe coclauri la munte. C-eşti, bă?
CIOBANUL: Io-s fluieraş!
MILIȚIANUL: Auzi fluieraş??! Da bine, măi, mosiu, îmbrăcat în cioban?! Şi-aveai o armă sub cojoc, cu care ai tras în noi!
CIOBANUL: De frig cu cojocu, da'de frică am tras, c-ați venit în puterea nopții şi nu v-am cunoscut. Îi iarnă, să nu intre lupii în oi, că fac prăpăd ...
UN SECURIST: Lasă! Dă jos cojocu şi cântă ceva, că ne omoară urâtu.
CIOBANUL: (*scutură cojocul şi scoate un fluier ghintuit; cântă la fluier şi apoi din voce*) „Fluieraş de soc, mult zice cu foc/ Fluieraş de fag, mult zice cu drag!" (*de după zăbrele se aude tânguirea boschetarului)*
BOSCHETARUL: „Eu mi-am pierdut tot şi casa şi servicuiul şi libertarea."
ALT SECURIST: Vezi să nu-ți pierzi şi viața. De aici ieşi numai cu picioarele înainte! Fă-l să tacă pe boul ăla!
(*Milițianul iese spre geamul cu gratii. Zgomot de schingiuire şi tânguituri.*)
UN SECURIST: Treci şi tu la mangealâc! Să-ți aplicăm constituția!
ALT SECURIST: Tov. Lent ăsta are o construcție mai robustă!
UN SECURIST: Nu-i nimic îi dăm cu nemiluita la democrația poponară. Îl aranjează curcanul nostru, Patiuşa, să aibă parte deplină de drepturi cetățeneşti. (*Milițianul reintră imediat, ca şi cum ar fi stat de pîndă la uşă.*)
MILIȚIANUL: Da, să trăiți raportez cu mânie proletară! Îl bat de stă smirnă, ca să nu mai facă pe niznaiu'!
(*Lumina se stinge şi aprinde succesiv în timp ce corul intonează laitmotivul „Duşmanu de clasă nu doarme ... duşmanu de clasă nu doarme" şi pe alt ton mai jos vocea ciobanului: „Niciodată ... niciodată". Zgomot de lovituri şi vaiete.*)

SCENA 3

(Biroul Documente Secrete. Pe perete atârnate alăturat două lozinci: „Partidul nu greşeşete!"şi „Cine nu e cu noi e împotriva noastră!" În colț, sub TV, o masă de scris cu mantinelă pe care zac vraişte mai multe hârtii dactilografiate. Un scaun în față mesei. Sub lozinci un dulap metalic de fabrică cu uşile întredeschise printre care se văd cotoare de dosare. Alături de dulap, lipit la perete un pat simplu, ca pentru cabinet medical.)

VAJNICU(*cu accent maghiar asupra r-ului*): Poftiți tovarrăşa. Puteți lua locul!

(Kós *în deux-pieces, cu fustă ce lasă genunchii să se vadă, se fâțâie pe scaun genunchi peste genunchi cu torsul contorsionat, ca pradă unei emoții puternice din cauza sfielei.)*

VAJNICU(*răsfoieşte dosarul*): Va să zică la heliograf, ai? Şî sunteți de naț'onalitate maghiarră. Dosărrelu' nu-i prea bun! Orrigine socială proastă ... şî ungurroaică pe deasupra.

KÓS: Nem tudom romanul[24]! Cochiez numa' ...

VAJNICU (*răsfoieşte şi când ridică ochii spre interlocutoare se înroşeşte răpit de emoție*): Nu sunteți irredentistă?

KÓS: Ioi, aş! Ió brighaderă, la Bubeşti-Livezeni.

VAJNICU (*intim, cu rictusul de a-şi trage colțul stîng al gurii*): Bin' c-a zâs ceva pe română să nu mă trădez. Ce mişmaş! Nu trebe rruşine tovarrăşa de originea maghiarră. Chiar foarrte bună, mai bună ca aia rrumână. Doar, nu, nogy regii ungurri fost-au juma' rumâni. Burrghezi exploatatori mulți rumâni, igzamplu Matiaş Currvinul!

KÓS: Ioi, Mathias Rex[25]. Nem tudom romanul[26],aia zice curgivinul?

VAJNICU(*către sine*): Face pe proasta, se lasă greu, să nu scap ocazia.(*către fată*) Acte grrave la dosarr!!!

KÓS: Ió, brigaderă! Bumbeşti-Livezeni!

VAJNICU: Trrebe distrruse prrobe comprromițătoare. Orrigine socială prroastă, nemeş!!! Castel! (*face semnul unei turle cu palmele în sus*)

KÓS: Ió, brigaderă!

VAJNICU: Conform centrralismului democrat te examinez numai eu! (*pasionat*) Numa' eu rrăspund, dar trrebe examen îndeaprroape. La patru ochi! (*poruncitor*) Dezbracă-te!

---

[24] Nu înțeleg româneşte (mag.)

[25] Regele Matei (maghiară)

[26] Nu înțeleg româneşte (maghiară)

KÓS: Ioi, ió mogyor[27], da tare inimă de român!
VAJNICU: Evá dezbrracă-te! (*pentru el*) Ioi, mi-am pierdut capul, am tutuit-o! (*entuziasmat*) Ce nume exotic!
KÓS: Ioi, nu se poate! Tu ură de rasă, tu răzbunat la mine! Ió, când fost brigaderă, mulți bătut joc şi răzbunat la mine!
VAJNICU:Ce ură, ce rasă! Ió magyar, ca tine! Ió Ioji, drago! Adică ură, ighen[28]. Că nu mai pot de ea!
KÓS: Ioi Iştenem[29]! Se dezbracă în neglijeu ... Ce ciurpriză[30], Ioji!
VAJNICU (*îi întinde două foi scoase repede din dosar ...):* Rupe-le!
KÓS (*numai în neglijeu tremurând din copase în mijlocul camerei)*: Mă simt macsol[31]! Rupe foile şi le aruncă la coş. Ghere ide[32] Ioji!
VAJNICU(*se repede o ia în brațe şi o poartă spre pat*): Evá dragó!
KÓS: Ioi, Ioji!
VAJNICU: Arată-ți toate documentele secrete, că de nu? ...
KÓS(*şăgalnic*): De nu …
VAJNICU: Te percheziționez!
KÓS (*râde*): Ioji, mă gâdili!
VAJNICU (*între degete cu sutienul*): Jos coperțile retrogade!
(*O cuprinde în brațe şi o poartă spre pat, unde se întind, iar lumina se stinge. Se aprinde lumina din debara.*)
UN SECURIST: I-am surprins pe ăştia doi?
ALT SECURIST: Da, i-am spionat prin gaura cheii.
UN SECURIST: Mâine trimit milițianul să-l ridice!
ALT SECURIST: Prea repede, să nu sărim calul! Mai rumegăm puțin, se aude că are pile sus, la comitetul raional. Frate-său, ditamai, şef cu propaganda!
UN SECURIST: Să strângem probe compromițătoare şi să căutăm aliați mai sus. Fără complot nu se poate să-l mazilim!
ALT SECURIST: La cură de odihnă la malmaison! Nu ne plac sectanții şi nici bisericuțele! Da' zici că frate-său mare mahăr? Nu ştiu pe unde vom scoate cămaşa! Răbdare şi tenacitate!

---

[27] Maghiar (maghiară)
[28] Da (maghiară)
[29] Vai, Dumnezeule (maghiară)
[30] Corect surpriză
[31] Corect nasol
[32] Hai aici (maghiară)

SCENA 4

(*Sediul administrativ al cooperativei „Tehnica Nouă”. Coridor de trecere cu uşi de birouri în fundal, pe care scrie: Preşedinte, Comitetul Sindical etc. Se aprinde lumina în biroul de Preşedinte. Intră secretarul de partid. Secretara se grăbeşte cu 2 cafele,pe care le oferă cu un zâmbet lipicios*

SECRETARA: O țigară bună, tovarăşi şefi?

(Bărbații aprind țigările, trag profund şi expiră, până se umple camera de fum.)

CONĂCHEU: Trăiască şi înflorească scumpa noatră patrie Ripublica Populeră ...

NEGRESCU: Aşai! Trăiască partidul, forța atotconducătoare ... (*se pierde într-o bolboroseală ininteligibilă*)

CONĂCHEU: În frunte cu preastimatul, preaiubitul tovarişci ...

NEGRESCU: Iscusescu ...

CONĂCHEU: O strângere tovărişiască ...

NEGRESCU: Nu pot, zău, că mi-ai scos-o din umăr!

CONĂCHEU: Îmbrățişarea şi pupiciul ...

NEGRESCU: Am herpes şi-n plus mă dor dinții de turbez!

CONĂCHEU: Am primit o riclamație de la comitetu' orăşănesc! Zice să vighem la etica şi echitatea comunistă!

NEGRESCU: Cine-i mârlanu?

CONĂCHEU: Vajnicu de la BDS.

NEGRESCU: Cum?! Tocmai acolo s-a infiltrat un spion imperialist?

CONĂCHEU: A consultat intim o tânără heliografistă. Cu lupa-ntre picioare!

NEGRESCU: Dermatologu! Ce mai, cuvios bărbat! (*către secretară*) Convoacă comitetul de conducere, dar fără preşedintele de sindicat.

(*Bătăi ale secretarei în uşă şi sunt introduşi Ploconel, Linguşescu şi Periuță, cu spinările îndoie. Execută temenele şi salută: „Bun' ziua! Trăiți tovarăşi şefi! După care se aşează pe scaune la o distanță respectuoasă de şefi.*)

NEGRESCU: Bă, voi ăştia de la tehnic, ce ştiți de una Kós!?

PLOCONEL: Scuzați, să trăiți, Evá Kós, tovarăşe Preş...! Bagă calcul la copiat, taie ozalitu, împătură desenul la loc, îl vâră în mapă, o legă, o predă la arhivă.

PLOCONEL: De-a nostră, să trăiți, da' unguroaică.

CONĂCHEU: Lasă astea, da-i focoasă? Brè, zi-ne, cum stă cu amoru'?

PLOCONEL: N-am treabă, asta frige! Şi dacă frige nu mă bag, adică habar n-am!

CONĂCHEU: Nu s-a dat nimini la ia, că doar îi tânără şi si zici plină di nuri?!
PLOCONEL: Nu se vede încă, prea-i proaspătă, angajată abia de-o lună!
CONĂCHEU: Ce proaspătă, vezi că ni dizinformezi! Am dosaru la mini în birou! E uticistă voluntară plicată brigadiră la Bumbeşti-Livezeni! Prima cale firată comunistă, aducem aurul negru de la tovarăşii *carbonari*[33]!
PLOCONEL: Industria grea cu pivotul ei industria ...
NEGRESCU: Constructoare de maşini! Ăştia sunetm noi şi, trag un semnal de alarmă, trebuie să fim vigilenți! (s*chimbă tonul*) Băi, eu te-am pus şef la proiectare ca să nu ştii nimic! (*cu ton mai amenințător*) ... sau poate te faci?
PLOCONEL: Mă jur că-i aşa. Se poate să vă induc eu în eroare?!
CONĂCHEU: Partidu' nu greşeşete şi în plus ştie totul! Vrei să chimăm tovarăşii sicurişti?! Da, chiar pentru Vajnicu, de la sindicat, că-i oțâr de ungur, ca şi ia!
(*Ploconel pleacă capul în jos, iar Linguşescu şi Periuță fac nişte figuri netoate.*)
LINGUŞESCU: Am văzut-o urcând odată la plecare în Fiatul tovului. Când am iscodit-o mi-a zis că a dus-o acasă, cică locuiesc pe aproape!
CONĂCHEU: Dimineața?
LINGUŞESCU: Aş, dimineața vine singură, fie pe jos fie cu troleul!
NEGRESCU: Băi, tovarăşi v-am chemat aici să discutăm un caz grav. Care atentează la (*tunător*) la etica şi echitatea noastră socialistă! O tentativă mârşavă de viol!
PERIUȚĂ (*de emoție devine cam sâsâit*): Cum viol, ce viol, noi ducem o politică paşnică de pace şi prietenie între popoare!
(*Toți trei se ridică în picioare şi declamă: „Stima noastră şi mândria: pacea şi prietenia*!“*)*
CONĂCHEU *(întinde scrisoarea lui Negrescu*): Poftim, catadic'seşti şi citeşti ...
NEGRESCU (*se încruntă, pune ochelarii pe nas, ține scrisoarea mai la distanță ca şi cum l-ar fi putut contamina*): „Spus mie ... arată toate secretele ... eu dat haine jos ... başcă şi sutienu pentru coperți de dosar secret ... mințit la mine că moghior şi răzbunat făr-o țâră de ruşine, ca bitoş olah[34] făr' obrazu!
CONĂCHEU: Îi tari di tot, raport sixual taman în sediu BDS. Facim şi noi raport la comititu' orăşenesc, să-i ridicăm carnitu'!
NEGRESCU: Lăsați pe mine! Apoi îi desfacem contractul de muncă

---

[33] Folosire impropie
[34] Valah împuțit (maghiară)

CONĂCHEU (*se loveşte cu palma peste frunte*): Ba, mai bini mai întâi contractu'! N-am motiv să-i iau carnitu' că-i iligalist ca noi!
PERIUȚĂ (*mai mult pentru sine*): Ilegalist, da tovarăşi, adică nu respectă nicio lege! (*duce palma la gură cu stupoare că l-a luat gura pe dinainte*)
NEGRESCU: Bă, cap de lemn! Îi dăm un şut în producție ...
CONĂCHEU: Sau îl paraşutăm pi-un şantiir la brigadă de voluntari...
(*Negrescu apasă un buzer şi apare secretară.)*
SECRETARA: M-ați buzărit?
NEGRESCU: Da cât să te mai buzăresc până apari tov'ă Cafeluță! Nu-mi mai buzunări matale, pe furiş, hainele în antreu.
SECRETARA (*ruşinată*): Vai, tovarăşe Preş!
NEGRESCU: Am doldora buzunarele de plîngeri de la angajați.
(*Îi face semn cu degetul să se apropie şi îi şopteşte ceva. Secretara iese şi intră boschetarul îmbrăcat în costum de portar.*)
BOSCHETARUL (*ia poziție milităreşte şi duce mâna la cozoroc*): Trăiți!
CONĂCHEU: Bă, vagmaistru, din icsploatator, mulțam nouă, c-ai ajuns portar! Ți-am naționalizat fabrica!
BOSCHETARUL (*salută cu mâna la cozoroc*) : Naționalizat!
NEGRESCU: Ți-am confiscat casa?!
BOSCHETARUL: Confiscat!
CONĂCHEU: Te-a anchetat securitatea?!
BOSCHETARUL: Anchetat! Şi bătut la fund, ridicat pe mangealâc!
SECURIŞTII (*se aprinde TV-ul de unde securiştii îl avertizează cu degetul*): Cum bătut, mă burjuiule, noi suntem regim de democrație populară, nu practicăm tortura. Bătutu-i secret de servici şi nu poate fi divulgat! Vrei să te săltăm pe sus, iară, la lăsatul secului?
NEGRESCU: Dar nu te-am trimis la Malmaison, nici la Zarca! Ați vrea voi să vă huzuriți pe banii poporului muncitor la căldură şi mâncare?! Ce-am zis: n-ar fi mai constructiv .... ???
CONĂCHEU: .... să-l riiducăm!
BOSCHETARUL: Fost exploatator, apoi boschetar, în prezent reeducat!
NEGRESCU: Te-am reîncadrat ca portar, partidu ți-a dat ocazia să te reabilitezi!
BOSCHETARUL: Foarte reabilitat! Ba pardon, am diplomă de inginer de la École Supérieure de Paris[35]!
NEGRESCU: Pliscu mic, că tu eşti jos de tot! Mă şterg undeva cu diploma unui reacționar. Nu pregătirea, dosarul, conştiința revoluționară contează! Pară-ți bine că te lăsăm să locuieşti acum camera de servici!

---

[35] Facultate din Paris

BOSCHETARUL: La ordin, în servici!
CONĂCHEU: Mintalitate învichită, de icsploatator. Pe avocata-ți mic burghiză ți-am încadrat-o măturătoari! Era mai bini de vă siparam la anchită, apoi gata vine zdup?!
BOSCHETARUL: Buna şi draga mea măturătoare!
NEGRESCU: Şi vă deportam în zone diferite, să nu mai ştiți unul de altul ca să vă treacă cheful să complotați împotriva regimului?!
BOSCHETARUL: ... complotist, adică scuzați acum colaboraționist ...
(*Ploconel, Linguşescu şi Periuță nu sunt de acord şi protestează: „Nu, nu ,nu ... aştia suntem noi!)*
NEGRESCU: Gura, băi! Dispare, se scoate, se fură din fabrică! Să fim mai vigilenți! Controlează la ieşire, confiscă ce găseşti şi fă-ne o listă cu cei surprinşi! (*Îl concediază pe portat cu o fluturare din palmă.*)
CONĂCHEU: Ci-ar fi dacă tov. Kós ar sustragi un disin din arhivă?
NEGRESCU: Iredentistă şi spioană străină!? (*se uită spre subalterni şi duce un deget la frunte*) Acum ați priceput, care-i şozu?!
PERIUȚĂ: Dar cum s-o facem să sustragă, dacă nu vrea să sustragă??
NEGRESCU: Iacă, nene, ce mai scrupule! Dac-am zis că sustrage, sustrage şi gata! Dă-i ceva de lucru acasă ...
PLOCONEL: S-o cheame secretara dvs. şi să-i trasați sarcini peste program.
NEGRESCU: Nu prea ține. Va vrea derogare de la program, rămâne singură în atelier, află ăla de la BDS şi poc atacul, să-i vadă documentele secrete în pat!
PLOCONEL: Zicem că trebuie economie la curent! Cum să aprindă neoanele în tot atelierul?
PERIUȚĂ: Stă la cămin de nefamilişti. Acolo seara se taie curentul mereu!
LINGUŞESCU: Lasă că ştiu eu, cum s-o fac să sustragă. Vine c-o poşetă în care-şi ține fardurile! Îi strecor vreun desen, când pleacă la toaletă!
PLOCONEL: Cum desen, măi, râtane, vrei să şifonezi originalul în poşeta cu farduri?!
PERIUȚĂ (*foarte umil*): Şefule, las că-i pun numai o copie violetă de ozalid. S-o cheme însă secretara la director înainte de spartul târgului. I-o strecurăm şi apoi îi lăsăm poşeta la portar!
PLOCONEL: Îi arătăm noi, lui Burnete, unde să caute, ca să nu greşească care-cumva şi să treacă documentul secret cu vederea!

SCENA 5

(*O debara de servici mobilată cu un pat semidublu,o masă, un aragaz cu butelie dedesubt, 2 taburete, dulap, chiuvetă, vase. La cuier mătura şi chipiul de portar. Familia Burenete înăuntru...)*

FEMEIA DE SERVICI: Of, doamne ce-i şi cu recuperarea hârtiei. Caută în toate coşurile, apoi sortează să nu fie acte prin care se pot transmite informații secrete către spionii imperialişti!

BOSCHETARUL: Strict secrete, mamă! Şi-i secret să spunem că sunt strict secrete.Te-au mai chemat şefii la curățat?

FEMEIA DE SERVICI: Da, am fost azi la Preşu' acasă. Zice, „măi burghezo cu mătura, să vezi mâine dacă eşti liberă să vii să faci la mine curat." Şi mai departe: „în fostu' regim aveai servitoare, acum vină tu şi curăță-ți singură casa, confiscată de puterea populară şi repartizată mie!" Zic eu: „pot să ud şi grădina, să nu se usuce trandafirii şi iarba." Da' el: „numai pe ăia roşii. L-am trimis pe Pătlăgel să aducă de soi bun de la seră." Apoi eu: „trag furtunul în grădină să ud şi iarba." Preşu, cică, revoltat la culme: „ud-o pentru legionarii voştri, că acolo v-ați fript dosarul de cadre." Acasă, taman în salon, m-a luat în primire Coco, soția d-lui: „să dăm jos perdele, ca să le ducem la spălătorie!"

BOSCHETARUL: Mâncare ți-a dat?!

FEMEIA DE SERVICI: Cică: „dacă faci treabă bună n-o să-ți pară rău, că nu mai stai la coadă! Ia din frigider şi umple plasa asta, că nu mai avem unde le ține! Ieri am dat telefon la Mercur şi Pătlăgel s-a întors cu portbagajul plin!"

BOSCHETARUL: Bravo, dragă! Pe mine m-au băgat iar în rahat până la gât! Cică să controlez toate bagajele la ieşirea din ateliere. Da' vezi gogoriță apoi să raportez la securitate şi tu, cum mă ştii, eu neam de neamul meu turnător nu am fost. Adică cum să raportez tocmai la ăia de ne-au schingiuit?

FEMEIA DE SERVICI: Taci dragă, că aşa-i politica! Ce vrei să ajungi la canal, ca Zamfireştii, să sapi toată ziulica afară cu apă în bocanci?! Trebuie să jucăm cum ni se cântă!!

BOSCHETARUL (*cu ton zeflemitor*): Cine nu-i cu noi e împotriva noastră! Să vezi ce mai meseriaşi au în sculărie. Mă cheamă mereu, cică ard gazul de pomană la poartă în timpul programului de lucru, dar ei de fapt nu ştiu cum să facă o matriță!

FEMEIA DE SERVICIU (*schimbă tonul...*): Dar când ies muncitorii din secție se face coadă la poartă şi nu poți fii amănuțit!

BOSCHETARUL: Tocmai! Fac scandal ăia din spate că se grăbesc şi le e foame, țipă ăia din față să nu îi împingă peste mine că rup bariera! Şi eu să îi percheziționez pe toți cum că se fură! Dacă oamenii nu găsesc ce trebuie la magazin şi n-au de unde cumpăra ...?
FEMEIA DE SERVICI: Control, la control ai tot dreptul, dar mai ales pe cei din administrație!
BOSCHETARUL: În special, că acolo se țin secretele în dulapuri încuiate şi sigilate! Să nu le spioneze imperialiştii! De fapt se produc tot undițele mele, pe care le-am asimilat după modele din Austria şi Cehia! SDV[36]-urile sunt toate proiectae de colectivul meu şi ei până acum n-au scos nici-o noutate!
FEMEIA DE SERVICI: Lasă astea, tată, că le ştiu de-a fir în păr, sunt vechi, vezi să nu răsufle pe undeva că e plin de informatori şi te toarnă! Zi cum ai scos-o la capăt cu secretarul şi cu preşul!
BOSCHETARUL: Secretarul nu se bagă pe față, deşi aproape sigur le ştie pe toate, dar Preşu, mă ia odată, cred că se întorcea de la raională: „Mă Burnete, doar n-o să mă controlezi pe mine sau pe Conăcheu! Bagă bine de seamă, să fii vigilent cu cei de la juridic şi tehnic.
(*Femeia de servici ridică sprâncenele a mirare.*)
BOSCHETARUL: Şi tot în ziua aia numai ce lasă la plecare Ploconel o poşetă, maram că aia tânără, noua angajată de la heliograf, rămâne peste program. Chem milițianul de alături şi-o percheziționăm. Drept la fund, sub portofel, căptuşeala ruptă şi foşnea o hârtie. Bag degetul si-o trag afară. Planşele de la mulineta mea, reproiectată de ei, cică să fie mai bună, dar cu multe greşeli, mai ții minte atunci când veneam seara târziu de mă vâram în pat, pe furiş, ca gardienii noaptea. Am desenat trei zile ca să le îndrept toate prostiile.

SCENA 6

(*La închisoare se aprinde un spot, care luminează masa de anchetă. De o parte şed securiştii în costume civil, de cealaltă Evá Kós.)*
UN SECURIST (*către Kós*): De ce-ați sustras desenele de la mulinetă?!
KÓS (*căzută din lună*): Ce-i aia? Ió habar n-am ...
ALT SECURIST: De ce-ai făcut riclamație la partid? Nu ştiați că o trimit la noi pentru anchetă?
KÓS: (*dârză*) Nu vorba de dosar! Violat secret femeiesc la BDS!
UN SECURIST: Acum facem proces verbal de anchetă!

[36] Scule şi dispozitive verificatoare

ALT SECURIST: Noi vrem să te ajutăm să scapi! Dar trebuie să recunoşti absolut tot ce trebuie!
KÓS (*derutată*): Ioi Iştenem, nu cunosc la tine! Învârtit' pe ici-colo, dar nu spus cine eşti!
UN SECURIST (*îi face semn cu degetul să se apropie şi îi şopteşte confidențial*): Sunt fost partizan!
KÓS (*dumirită*): La brigadă, pe şantier... ioi, pe la spate...
(*Alt securist dispare. Un securist o cuprinde pe la spate, Kós râde nonşalant. Dispare un securist apare alt securist, scena se repetă, acompaniată cu râs sonor.)*
KÓS (*dumirită de tot*): Ioi, tot partizan, precum ... colegá! Ioi, foarte mulți partizani! Mă las de riclamație!

SCENA 7

(În sala de şedințe, la adunarea generală de partid)

CONĂCHEU (*bate cu pumnul în masă în repetate rânduri*): Linişti, tovarăşi, încipi şidința di partid! avim problimi gravi la ordinia di zi! Tovarăşi avim aici (*bate palma deasupra*) dosarul individ'lui Vajnicu, pi cari-l supunim prilucrării adunării ginirali. Tv...arăşi, partidu' nostru construiişte o sociitati nouă în cari masili largi populari să si bucuri, să si împliniască şi să criască în cia mai dripată orânduiri din istoria ominirii! Directivili şî tizili mult iubitului şi stimatului ...
(*sala se ridică în picioare şi ovaționează scandând: „Stima noastră şi mândria“ ... Comăcheu ridică palma pentru a-i tempera şi adaugă)*
Aşa-i, dar, aveți răbdari, să lăsăm ataşamintul masilor largi populare pi mai târziu! ... conduc patria străbună spri cil mai supirior rigim di dimocrații. (*urlă*): Comunismu'!? Toți cităținii vor hii igali în driipturi. Vom conlucra cu alti țări di dimocrații populară. Vom lupta pintru paci împotriva impirialismului şi niocolonialismului mondial. Dar ... tovarăşi ... (*face o pauză şi schimbă tonul.*) nu toți îşi însuşisc indicațili şî tizili din aprilii ... Igzistă tovarăşi, îi driipt, puțini la număr, cari si abat di la directivili partidului nostru, cari lucriază sictar şi pi cari nu-i putim tolira! Acişti fii di năpârcă calcă în picioari dimnitatia oaminilor muncii, itica şî ichitatia socialistă şi în mod spicial, sânt gata să tragă foloasi nicuviniti din postul pi cari-l ocupă. Di igzamplu tov. Vajnicu s-a bucurat di încridiria partidului noastru, i s-a ofirit chiar însărcinaria di prişidinti di sindicat! Abuzând di funcții a indus în iroari o tânără brigadiră şi uitând di sarcina cu documinti sicriti a încircat sau a întrițiunt rilații intimi la birou. Pricis nu ştim că n-am fost di față şi nici n-am luat parti! (*face o pauză şi cu tonul schimbat către*

acuzat) Ni dilimităm cu mânii rivoluționară di acist rivizionist, tovarăşi! N-ari nici un rost să tăgăduiți că faptili au fost doviditi di organili noastri di anchită!
(*Participanții se foiesc, ca să se distamnțeze de acuzat, măsurându-l cu priviri asasine.*)
CONĂCHEU: Aviți cuvântul în plin. Cini mai ia cuvântul pintru a înfiira comportaria ritrogradă tovarăşi?!
(*Priviri scrutătoare din plenul sălii spre membrii BOB.*)
NEGRESCU (*se ridică şi dezdoieşte Scânteia, oficiosul partidului arătându-l spre sală)*: Dacă-mi dați voie, ca ilegalist, partidul mi-a încredințat sarcina de preşedinte al cooperativei Tehnica Nouă, naționalizată de la regimul burgheo-moşieresc, noi, comuniştii nu suntem împotriva vieții, avem grijă de clasa muncitoare în alinață cu țărănimea muncitoare, dar ... accentuez, dar ... dacă la servici lucrezi şi combați cu vigilență revoluționară, ascuți în atelier lupta de clasă, apăi acasă faci copii şi îi creşti şi îi hrăneşti, ca să aibă partidul cadre de nădejde pentru schimbul de mâine! Dar nu lucrezi sectar, nu faci bisericuțe! Dați-mi voie să înfiertez cu toată răspunderea atitudinea mic-bugheză a tov. Vajnicu cât şi colaboraționismul tinerei Kós, membră UTC, care de la organizația d-ei îşi va primi sancțiunea propusă!
LINGUŞESCU (*către Periuță cu mâna la gură*): Dacă eşti mic şi zici că nu ştii nimic − adică şi violată şi sancționată!
CONĂCHEU: Altciniva... Şiful di la tihnic!
PLOCONEL: Cu mult spirit de răspundere trag un semnal de alarmă asupra infiltrării în serviciile statului a elementelor duşmănoase, iredentiste , care precum năpârcile otrăvesc relațiile de producție şi strică climatul social. Cu asentimentul colegilor mă declar împotriva duşmanului de clasă şi cer sancționarea exemplară a tuturor indivizilor în cauză. Am zis şi confirm, cu toată fermitatea ...
CONĂCHEU: Dăm cuvântul tov. Vajnicu pintru autocritică. Tov. Kós nu si simti bini, îi în concidiu di boală, aşa că şidința UTC si amână la o dată ultirioară.
VAJNICU: Vă rrog să mă ierrtați tovarrăşi. Nu ştiu cine drracu mi-a scos-o în cale! Eu scriam la dosarr şi-i verrificam actele, tânăra brigadieră: „Vai ce zăduf!“ scoate ceva, un articol ...
LINGUŞESCU: Ce articol?
VAJNICU (*foarte spăşit*): De îmbrrăcăminte! Scoate şi-alceva şi n-am mai putut rrezista. Trroznit damblaua! Cerrem din nou instalarrea de ventilatoarre în birrouri, de ce ni se rrăspundeŞ nu se poate din lipsă de fondurri!

LINGUŞESCU (*pentru colegii de birou*): Din lipsă de funduri!
VAJNICU: Îmi dau cuvântul de onoarre, că nu se va mai rrepeta, tovarrăşi!
CONĂCHEU: Supunim la vot icscludiria din rândurili partidului a tovarăşului Vajnicu. Cini isti pintru?
(*Toţi ridică mîinile.)*
CONĂCHEU (*acum foarte grăbit*): Abţiniri, împotrivă? Să si notizi la procisul virbal că tovarăşul a fost, în două cuvinti ics – clus din rândurili partidului nostru!
(*La radio se cântă internaţionala, toţi se ridică în picioare, unii acompaniază cu vocea, alţii salută cu pumnul drept ridicat. Vajnicu cântă cu mult entuziasm, roşu la faţă. Iese ultimul întorcând capul în spate.)*
VAJNICU: Lasă că v-o coc ió!
PERUIŢĂ (*maliţios)*: Dar cu SDV-istica dumnitale cum mai stai, tovarăşe?! (*Pleacă cu Linguşescu râzând complice.*)

SCENA 8

(În biroul preşedintelui. Telefonul de pe masă sună. Negrescu ridică receptorul, îl întinde lui Conăcheu, care sare ca ars în picioare.)
CONĂCHEU: Trăiţi tovarăşi prim! (*Ascultă în poziţie de drepţi, ca un militar ordinul de luptă, câtă vreme ceilalaţi din birou îşi ţin respiraţia. În fine, pune receptorul şi se reaşează galben-pierit.)*
NEGRESCU: Ce-i tovarăşe secretar!
CONĂCHEU: Ci-i, nè ci-i, cu şidinţa di ics-cludiri am bulinat-o!
NEGRESCU: Nu se poate! Am respectat toate procedurile statutare!
CONĂCHEU: Am uitat PCR-ul!
SECRETARA (*cu voce declamativă*): Pile, cunoştinţe, relaţii!
CONĂCHEU: Uf, şî ci mai rilaţii! Sicrtitaru' cu propaganda di la rigiune îi fratili tovului!
NEGRESCU: Nu se poate! Am tot nomenclatorul activului de partid! Îl cheamă (*caută pe-o listă, pe care o scoate dintr-un sertar al biroului*) Vârtosu Gherasim!
CONĂCHEU: N-au acilaşi tată, sunt fraţi numa' după mamă!
NEGRESCU: Aceeaşi limbă maternă!
CONĂCHEU: D'apă! Sunt *troclotit*[37] că tovarăşii di la sicuritate nu ni-au informat din timp! Asta da-i lucrătură!
NEGRESCU: În al doilea rând şi pe mine! Au vrut să ne compromită, pe amâdoi!

---

[37] corect troglodit

CONĂCHEU: Atinții!!! Avim ordin di sus! Vajnicu isti ritrogradat în funcția di ... şif la protocoali!
NEGRESCU: Şi brigadiera ? ...
CONĂCHEU: Cu aia te descurci ...
NEGRESCU: Propun să-l consultăm chiar pe tovarăşul bedesist!
(*Vajnicu deschide uşa.*)
VAJNICU: Kós este noua secrretară de UTC a cooperrativei pentru că arre experriență şi talente ...
SECRETARA: Ce de talente, înăscute!!!
VAJNICU: ... se va ocupa de orrganizarea brigăzii arrtistice de agitație.
(*Vajnicu închide uşa şi în birou intră secretara.*)
SECRETARA: Tov. Preşu, m-ați chemat?
NEGRESCU: Când trebuie să facem raportarea îndeplinirii planului trimestrial la raion?
SECRETARA: Doar v-am făcut chiar ieri nod dublu la batistă!
NEGRESCU (*intim*): Of, bată-te să te bată! Aşa eram de prins de am uitat pentru ce l-ai făcut. M-a luat confuzia, credeam că-i vorba de un opt, doar ştii c-am fost motociclist! (*Secretara râde şi-i aruncă ochiade intime.*) Cheamă-l urgent pe Ploconel să aducă raportarea.
(*Ploconel intră aplecat slugarnic, purtând un dosar fără coperți cu formulare împăturite, pe care se disting grafice în culori diferite.)*
PLOCONEL (*cu supuşenie*): Permiteți tovarăşe Preş?!
NEGRESCU (*cu duritate*): Nu permit nimic. Dările de seamă şi obiectivlele de plan sunt sarcini de partid! Numai regimul nostru conduce o economie planificată, care asigură dezvoltarea multilaterală a țării. Partidul nu greşeşte, ştiți bine, dar tovarăşii da!
PLOCONEL (*pâsăie*): Sunt numai eu!
NEGRESCU: Dar în spatele tău stă o instituție de stat, o cooperativă socialistă!
PLOCONEL : ...
NEGRESCU: ... numită Timpuri Noi, care cheia de boltă a bunăstării, trebuie să asigure oamenilor muncii produse, de care să beneficieze multilateral!
PLOCONEL: Trăiți! Planu' trimestrial este îndeplint în proporție de nouăzeci şi nouă la sută!
NEGRESCU: Dar, acum, cincinalu-n patru ani şi jumătate ne cere depăşirea producției cu douăzeci şi cinci la sută!!
PLOCONEL: Trăiți, permiteți să propun s-o depăşim numai cu douăzeci la sută, nu care cumva să ne ceară după ce-l terminăm un cincinal în patru ani!

NEGRESCU: Măi, cap de lemn, aşa ceva nu se poate, cincinal vine de la cifra cinci! La patru ani s-ar zice patrunal!
PLOCONEL: Nu sună bine pe româneşte! Este o *gagafonie*[38] nemaipomenită!
NEGRESCU: *Gagafonie, gogomărie*, Ploconele tu le ştii pe toate că eşi *poliglon*[39]*t*, doar partidu' te-a trimis în schimb de experiență la Moscova şi Luanda. Ce conteză cum îi zicem, dar trebuie s-o scoatem la capăt! Cum ai făcut analiza detaliată pe articole? Arată-mi!
PLOCONEL: Undițe 305, cu mulinetă 204, deci simple fără mulinetă rămân 101! Găleți din tablă pentru şantier 780, atlase pentru şcoală 1200 şi hărți ale RPR[40] administrative 2000 şi geografice tot atâtea!
NEGRESCU: Zi-mi cum stăm cu indicatorii sintetici!
PLOCONEL: Procentual avem undițe 102%, găleți 110%, atlase 105% şi hărți 115%.
NEGRESCU: Şi în realitate, la concret, cum stă situația prin ateliere?!
PLOCONEL: Prin ateliere tot cam pe-acolo, dar ceva mai jos Am umflat eu cifrele ca să ne iasă planu'!
NEGRESCU: Le-ai comparat cu sarcinile de plan?
PLOCONEL: Comparat, să trăiți tovarăşu', şi calculate cu maximă exactitae!
NEGRESCU: Dar fără maximă responsabilitate! Ziceai doar că le creşti cu douăzeci la sută şi niciuna nu e prea aproape. Mai umflă-le puțin!
PLOCONEL: Nu le mai umflu, că crapă! Să le dezumflu aş mai ... înțelege!

NEGRESCU: Mizerabilule, nenorocitule, îndrăzneşti! Ştii bine, că nu de mâine, dar chiar de acum, imediat, Linguşescu şi Periuță sunt gata să-ți ia locul! Şi-atunci să vezi ce mai ploconeli trebuie să le mai faci şi lor!
PLOCONEL: Aveți nițică răbdare, că-i totul programat până se sfârşeşte cincinalu ăsta, adică-n patru ani şi jumătate! La început ne lăsăm pe tânjală şi facem mai puțin, deci vom fi criticați de sus ...
NEGRESCU: Oricum de lăudat, tot nu ne laudă niciodată!
PLOCONEL: Exact , să trăiți! Apoi ne forțăm şi facem tot mai mult să pară pe hârtie că în continuu avem o creştere mică. Şi în final ajungem la o creştere de aproape treizeci la sută, care ne permite să îndeplinim planu', dar fără a-l depăşi cu nici o centimă!
NEGRESCU: Aha, m-am dumirit, mare pişicher îmi eşti! Am ştiut eu pe cine pun şef la tehnic! Diagrame ai făcut?

---

38 Corect cacofonie, dar folosită inadecvat
39 Corect poliglot
40 Republica Populară Română

PLOCONEL: Făcut, să trăiți! De două tipuri, exact cum a cerut direcția economică de la raion şi planare şi circulare.
NEGRESCU: Colorate?!
PLOCONEL: Trei culori, întocmai ca la tricolor! Numai că a trebuit să le copiez altundeva, pentru că aparatu' nostru merge numai alb-negru!
NEGRESCU: Ei, las' că te descurci tu! Doar ai relații pe la toate serviciile de multiplicare din intreprinderile de stat!

SCENA 9

(Interiorul unui serviciu. În spate, deasupra biroului, lozinca „Ana, Luca, Teo, Dej - bagă spaima în burgheji." Trei birouri, dintre care două ale subalternilor neocupate. Pe spetezele neocupate bande de hârtie pe care este scrie cu litere stas: Vin imendiat!)
PERIUȚĂ: Salut binevenit cu planu-ndeplinit!
VAJNICU: Salut oporrtunist, m-am menținut nomenclaturrist! Cu ce ocazie?
PERIUȚĂ: Am sarcină de a pregăti afişele şi invitațiile pentru petrecerea tovărăşească ce se desfăşoară în sectorul agricol cu ocazia zilei recoltei şi a țăranului cooperator!
VAJNICU: Şi ce-i?!
PERIUȚĂ: O caut pe tovarăşa Evá Kós şefa UTC şi a brigăzii artistice de agitație! Iar pe scaun la d-ei scrie că vine imediat. Ce înseamnă imediat?
VAJNICU: Am trrimis-o într-un schimb de experriență!
PERIUȚĂ: Dar tovarăşa nu are destulă experiență?!
VAJNICU: Nu şi în domeniul ăsta, nu uita că te afli la serrviciul de prrotocol!
PERIUȚĂ: Ordin de la comitet şi de la direcțiune, ca până mâine să stabilim programul artistic!
VAJNICU: Caut-o mai târrrziu, mai sigur înainte de orra plecării. Trrebuie să semneze condica de prrezență!
PERIUȚĂ: Dacă nu revine!
VAJNICU: Mai mult ca sigur că rrevine! Trrebuie să rrevină! Dacă nu măine la prrima ora!
PERIUȚĂ: Bine, fie, şi pe mâine!

SCENA 10

(*Doi țărani cooperatori, un securist şi activistul Vârtosu de la Direcția Agricolă a regiunii Stalin.*)

MILIȚIANUL: Ai furat o deseagă de porumb!
ȚĂRANCA: De ce m-au turnat? Au trebuit să cheme curcanul!? ... Dacă tot era lăsat pe câmp, să putrezească! Am doi purcei ...
UN SECURIST: Îi trecem la contractare. Cu vaca ce ai făcut de nu mai ai cotă la lapte?!
ȚĂRANCA: ....
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Lasă că ştiu eu! O tăiați şi îngropați pielea în pădure!
ȚĂRANCA: Dar n-am mâncare nici pentru purcei. Un lot de 2500 mp pe care singură l-am lucrat prin ploaie şi prin vânt!
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Hai, încărcați sacii ăştia cu prune în Pobedă la mine!
UN SECURIST: Şi merele şi cartofii!? 'Trăiți, da-ți-mi şi mie câte ceva ...
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Bine măi, fir-ar să fie, o să le împărțim... De ce n-ai zis mai înainte că vorbeam la CAP[41] cu Preşu să ne dea mai mult!
MILIȚIANUL: Cu femeia asta, 'trăiți, ce facem?
ACTIVISTUL: Nu ştiu zău tov. Sectorist. Furt de la cooperativă, deci din avutul poporului! E grav de tot!
ȚĂRANCA: Iertați-mă, ce să fac dacă am acasă patru guri flămânde?
UN SECURIST: Taci reacționaro, că aveai cinci, dacă bărbatu-ți nu fugea în munți! Şi-aveai şi cu cine lucra pământul şi împărți patul! Aşa ... înfunzi puşcăria, că şi pe el tot acolo-l ducem când încape pe mâna noastră. De fugit n-are unde! Vi se lungesc urechile de foame, de când aşteptați să vină americanii.
MILIȚIANUL: 'Trăiți i-o mințit cineva. Poate popa satului, că are radio şi ascultă Europa Liberă!
UN SECURIST: Îl luăm la anchetă şi-i smulgem barba!
MILIȚIANUL: Cum patru guri, tu, proasto!? Crezi că nu ştiu să număr?! Doar ai numai doi copii, care fac naveta la şcoală.
ȚĂRANCA: Şi doi purcei, ce ăia nu mănâncă ....
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Ha, ha, asta amestecă oamenii cu animalele!
MILIȚIANUL: Vacă proastă! Ce vreți, de la ea, dacă n-are conştiință revoluționară!
ȚĂRANCA: Proastă de tot, da' lăsați-mă să plec că se face seară şi trebe să mulg …
UN SECURIST: Ce să mulgi că vaca ți-a murit, acum ți-a înviat vaca?
ȚĂRANCA: Aia o murit, dar mai am o ghiboliță[42] de rezervă.

[41] Cooperativă Agricolă de Producție
[42] Corect bivoliță

UN SECURIST: Tovarăşe activist laptele de bivoliță este foarte gras.Îl dai, tu, la contract?
MILIȚIANUL: Bivolițele sunt exceptate, ca animale de munte.
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Haideți, tovarăşi, că putem s-o facem scăpată. Unde zici că ai laptele ăla gras?!

SCENA 11

(Muncă patriotică în agricultură. Brigada Artistică cu Evá Kós şi chef tovărăşesc.)

CONĂCHEU: Dragi tovarăşi, într-o atmosfiră di stimă şi rispict *riciporc* ...
VAJNICU: Foarte dragi …
(*Vajnicu se uită galeş la Evá, care se fâțâie pe scenă, în mijlocul brigăzii. Conăcheu ridică palma avertizându-l să tacă.*)
CONĂCHEU: Partidu' v-a chimat în sictorul agricol să dăm o mână di ajutor țăranilor cooperatori ...
ACTIVISTUL VÂRTOSU: ... la strângerea recoltei ...
CONĂCHEU: Trăiască alianța de nezdruncinat dintri ...
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Clasa muncitoare şi țărănimea cooperatistă!
CONĂCHEU (*ridică din nou palma pentru a-l face şi pe activist să tacă, dar o lasă imediat jos*): Raportiz adunării ...
ȚĂRANCA (*nedumerită*): Ce adunare?
MILIȚIANUL (*intim*): Pst, proasto, că te ridic! (*către toți*) Adică voi ăştia de față!
CONĂCHEU: Că procisul de colictivizari a fost complit închi-iat!
(*Urale ale activistului şi milițianului. Brigada intonează: „Mulțumim din inimă partidulu/ Că-ntr-o zi de sărbătoare" etc.*)
CONĂCHEU: Cu întriaga risponsabilitati în strânsă alianță ...
ACTIVISTUL VÂRTOSU (*intim*): Parcă ați mai zis …
CONĂCHEU: Nu contiază, am voii să ripit pintru întăriri! Ripititio i martir tuturorum[43]! Ci-am zis, c-am pi'rdut firu' cu citatu' ăsta latin!
ACTIVISTUL VÂRTOSU: ... de alianță!
CONĂCHEU: Da, cum să nu, ştiu pi di rost ... alianță di nizdruncinat dintră clasa muncitoari şi țărănimi! Prima dă utilajă agriculi şi a doua vini cu forța brațâlor la ricoltari. Pi cari azi, iaca am închi-iat-o, tovarăşi!
(*Urale ale activistului şi milițianului. Brigada intonează lozinci, pe care participanții le preiau şi le scandează.*)
CONĂCHEU: Tov'aşu şif de protocol Vajnicu să ia cuvân...tăria!

---

[43] Corect Repetitio est marter studiororum (latină)

VAJNICU: Declarr deschisă petrrecerea câmpenească! Mititei şi berre la discrreție!
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Permiteți! (*Tuşeşete de trei ori pentru a fi băgat în seamă.*) Munca ideologică trebuie diversificată! Nu ne putem culca pe-o ureche că duşmanul de clasă a abdicat, nuuu! Sub nici-o formă! Imperialiştii sunt gata să se facă ...
MILIȚIANUL: luntre şi punte ...
ACTIVISTUL VÂRTOSU: ... pentru a împiedeca cuceririle revoluționare, progresul democrației populare, sunt gata să facă şi ...
MILIȚIANUL: din rahat bici …
ACTIVISTUL VÂRTOSU (*face acelaşi semn de temperare cu palma ca şi Conăcheu*): ... pentru a subjuga din nou poporul, sub cruntul jug al exploatării, se infiltrează sub forme diversive!!!
MILIȚIANUL: Dar vom veghea neîntrerupt, cu vigilență revoluționară, căci somnul rațiunii naşte monştrii,...
UN SECURIST (*către celălalt*): Duşmanu de clasă nu doarme niciodată!
ALT SECURIST: Da', are insomnii perpetue, îl putem recunoaşte căci se demască!
UN SECURIST: Informatori turnați-l, ori de câte ori vedeți un somnambul!
MILIȚIANUL: Las' că le arăt eu, numai să-i prind noaptea în patrulare!
(*Corul atacă cântece patriotice. Cei doi securişti supraveghează din fund.)*
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Să înceapă distracția!
CONĂCHEU: Partidu nostru isti alături, pintru ca masili largi muncitoari să-şi trăiască viața, să chifuiască şi să criască o ginirație sănătoasă pintru zâua de mâini!
KÓS: Vă prezentăm un număr cu trio de brigadiere eroice de la Salva la Vişeu!
(*I se alturǎ alte două şi cântă. „Hei rup, hei rup/ Hei rup, hei rup! Duşmanu-l bagă la zdup/ Noi ne-am dus pe şantier/ Viața-n piept de brigadier*“ *Îşi umflă bine înaintările şi îşi aranjează cu ciupituri bluzele la piept.)*
VAJNICU: Atenție, de trrei ori atenție! Urrmează un număr special dedicat întărrirrii vigilenței noastrre rrevoluționare!
KÓS: Să intre caprițele!
(*Apar ciobanu, păstorind doi indivizi mascați în capre, care fac jocul popular în timp ce brigada cântă: „Ța, ța, ța, căpriță ța/ Nu te da nu te lăsa/ Ța, ța, ța, caprița ța.” Caprele joacă pocnind mandibulele din lemn.)*
CIOBANUL: Şi plecai şi eu la târg, pe capriță ca s-o vând ...
KÓS: De vânzare-s caprele, bade?
CIOBANUL: De vânzare! Blânde, nu împung deloc.

KÓS: Da la muls ştiu face stop?!
(*Kós şi Vajnicu se apropie să prindă şi să mulgă caprele, care îi împung. Amândoi atacă caprele pentru a le imobiliza. Se produce o busculadă în care atacatorii cad cu păturile, care acopereau trupurile caprelor, în mâini. Sunt demascați doi bărbați, îmbrăcați în țoale negre.*)
ACTIVISTUL VÂRTOSU: A!
CONĂCHEU: Aha, săriți Sumanili Nigri! Sicuritatia, sicuritatea!
(*Milițianul se repede să prindă ciobanul, dar rămâne cu cojocul în mână şi primeşte o bâtă în cap. Conăcheu şi Vârtosu se reped şi ei strigând: „Cu avânt revoluționar!“ dar sunt împiedecați de cozile celor două capre. Situația se calmează pe moment prin victoria psihologică a grupului diversionist. Brigada de agitație stă în expectativă.*)
CIOBANUL: Ia, tovarăşi scoateți carnețelele şi citiți ultima voastră rugăciune!
CONĂCHEU: Nu si poati! Li ținim în siguranță, sub chi-ie, acasă!
CIOBANUL (*către activist*): Scoate-l mă, că tu sută-n sută la tine-l ai! (*Activistu duce mâna la şliț, apoi ia aminte, o cârmeşte spre buzunarul de la piept şi scoate carnetul. Către milițian:)* Mai repede că-i rândul tău! (*Către femeia de servici şi portar, care frigeau mititei.*) Dați-le mititei, da' pâine nu, că ai lor au pus cote mari, cu care au furat pâinea de la gura copiilor.
(*Activistul şi Conăcheu se privesc contrariați. Caprele scot la vedere două pistoale, cu care-i amenință.)*
CONĂCHEU: Vai ci m-a prins flama! Dacă n-o dam cu țuică şi bieri îi flambam în pumni, di nu si vidiau ...
(*Activistul şi Conăcheu pun mititeii între copertile carnetelor şi-s gata să-i ducă la gură.*)
MILIȚIANUL: Nu, opriți-vă, că sunt demascați!
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Cum sunt demascați, sectoristule? Carnetul scump, ca lumina învățăturii partidului nostru, l-am scos numai sub amenințarea armei şi decât să intre în posesia duşmanilor, mai bine-l distrug , fie ce-o fi, ... prin ingerință[44]! Îl fac indescifrabil cu zama de la mici!
MILIȚIANUL: Demascare, la noi la interne, înseamnă c-am descoperit indicii, care-i trădează. Sumanele negre au armament Walther şi MP 40, iar ăştia ne amenință cu Makarov! Îs securişti de-ai noştrii sub deghizare!
CONĂCHEU: Iară m-a prins flama, uf! De-ai noştrii, atunci nu-s duşamani di clasă, lăsați-mă să biau! Sictorist, toarnă!

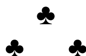
[44] Utilizare greşit, pretențioasă a termenului, corect îngurgitare

SECURIŞTII: Hai mâinile sus, că tot vă puşcăm până la urmă!
ACTIVISTUL VÂRTOSU: Dar dacă au furat armament de la noi şi acum îl refolosesc!? Par să nu glumească, nu vreau să mor cu mîinile în buzunare. Din obligație le ridic.
CONĂCHEU: Rifuz categoric! Oricari ridic, tot pățăsc civa: ba si varsă bieria, ba cadi micul din carnit!
UN SECURIST: Bravo, tovarăşe secretar, eşti tare, beton nu alta. Tăria asta arată originea sănătoasă. Ce mai, nu te poate face nimeni să trădezi!
CONĂCHEU: Biau, dar nu trădiz!
(*Întinde halba spre Vajnicu, să ciocnească.*)
VAJNICU: Ió şogor! Hai să ne facem mendrele!
(*Muzica de la difuzor intonează sârba bătută şi toți o joacă. Vajnicu şi Kós se prind în doi şi schițează mişcări de ceardaş.)*
KÓS (*se desprinde şi urcă singură pe scenă*): Jos contrarevoluția! Aici e bine, c-a fost înăbuşită în faşă. Sunt *sekely*[45], dar am inimă de brigadir rumâncă!
(*Purpuriu muzical cu sârbe şi ceardaşuri. Toți dănțuiesc îndrăcit. Apar Negrescu, Ploconel, Linguşescu, Periuță. Muzica se schimbă pe perinită şi cei patru dansează împreună.*)
PLOCONEL: Tov Preşu, permiteți să intrăm în joc?!
NEGRESCU: Desigur, băi, că trebuie rotația cadrelor!
LINGUŞESCU: Adică cum rotația cadrelor?
NEGRESCU: Schimbăm locurile numai între noi! Dar cu mare grijă, să nu care cumva să intre în joc alții de pe margine, că îl strică!
PERUIȚĂ: De ce îl strică? Dacă e unul în plus rămâne altul din gaşca nostră fără loc?!
LINGUŞESCU: Sigur că da! Trebuie emulație, adică permutație continuă, ca la matematică! Şi perfect constituțională,! Activistul de la industrie trece la cultură, cel de la cultură la agricultură şcl.
NEGRESCU: Important e ca dosarul de cadre să fie bun, curat, imaculat! Indiferent de sarcina dată, tovarăşii noştrii se descurcă! Creem cea mai dreaptă orânduire din istoria omenirii, condusă numai de tovarăşi pentru beneficiul clasei muncitoare!
CIOBANUL: Numai niznaie şi pliznăi! Mare păcat de țara asta bogată!
EVÁ: Ioi, iar partizanii!
(*Grupul format din cei patru urlă pentru a-i acoperi pe ceilalți: „Cu partidu' nostru-n frunte, vom avea victorii multe!“ Hărmălaie de joc şi cântec.Apare paşoptistul cu stegul. Societatea încremeneşte. Paşoptistul*

---

[45] Secui (maghiară)

mărşăluieşte, se opreşte în mijloc, lasă stegul în bernă şi clamează)
PAŞOPTISTUL: Cortina asta nu se mai poate trage, e o cortină de fier!
(La urmă paşoptistul mărşăluieşte cu stegul în bernă şi iese pe laterală. Cortina cade în final, după mai multe încercări nereuşite.)

ACTUL 2 - DEMOCRAȚIA DE BROCART

SCENA 1

(*În planul întâi o piață publică cu o scenă şi un ecran mare de TV. Ecranul TV se aprinde, apare un comentatoarea Gina Petrache, Negrescu şi Ciobanul. În piață femeia de servici şi boschetarul, şoimul patriei, cei doi securişti, toți în haine stradale, bătrânii mai ponosite.)*
PETRACHE: Interviul zilei cu dl Negrescu, diriguitorul revoluției, preşedintele Frontului pentru Unitate Națională. Dle Negrescu vă rog să informați cetățenii despre reformele democratice pe care le preconizați pentru a aduce țara noastră cât mai aproape de Europa!
NEGRESCU (*îmbrăcat în salopetă, cu rânjet larg şi subtil, într-un stil debordant, având o mână ridicată, care tremură de patos*): Niciodată românii nu au plecat din Europa, suntem şi vom rămâne aici! Acum, după ce prin voința maselor largi, populare am detronat dictatura hidrei cu două capete a sosit vremea reformelor democratice, de care să se bucure plenar toți cetățenii țării, indiferent de domeniile de activitate, fără deosebire de etnie, credință sau vârstă. Ne-am consultat cu vecini noştrii din răsărit, cu care regimul de tristă amintire a avut relații tensionate şi am primit undă verde! Am deschis granițele, ca toți cetățeni să poată călătorii unde vor. Accesul la informație este neîngrădit, reforma fondului funciar a fost implementată în toate localitățile până în cel mai îndepărtat colț de țară. Cetățenii sunt egali în drepturi în fața legii şi nu vor mai putea fi urmăriți sau persecutați!
PETRACHE: Să vedem ce părere are şi preşedintele asociației foştilor deținuți politici.
CIOBANUL (*vorbeşte mai poticnit, având gândire domoală şi face un efort vădit în a-şi găsi şi aranja cuvintele*): Dacă în războiul rece cortina a fost de fier acum democrația frontului este de brocart!
PETRACHE: Brocart, ce revelație de limbar mic-burghez?! De nemiauzit!
NEGRESCU (*incisiv, puțin lătrat*): Pardon, dle fost deținut nu îți permit să ofensezi cuceririle revoluționare ale poporului, care, în condițiile date si cu

concursul neprecupețit al factorilor diriguitori, a înfăptuit o revoluție! Avem cea mai democratică constituție din Europa, pe care poporul, exercitându-şi voința, cu nețărmurit entuziasm, a votat în unanimitate prin prezența la referendum! Să se uite cei din jur, să ia exemplu şi să ne invidieze, că tot nu pot fi ca noi. „Românu are şapte vieți“ (*un zâmbet viclean spre reporteră*) .... zice poetul. Nu uitați că prima grijă a frontului este bunăstarea populației, toată mâncarea rămâne în țară, nimic nu pleacă la export! ... (*vrea să continue tirada*)
CIOBANUL: Dar explicați, unde au dispărut cei patruzeci şi cinci de ani de comunism? (*arată cu mîna spre frunte*)
NEGRESCU (*latră cu agresivitate*): Unde să fie, numai noi am rămas aici împreună cu poporul şi am fost tot timpul alături de el! Am muncit, am suferit, am răbdat de foame şi de frig, am stat le cozi şi am băut ce am putut chiar şi nechezol, am mâncat numai ce s-a găsit, ... , precum parizărul cu soia! (*un nou zâmbet viclean spre reporteră*) Care fie vorba între noi este un aliment foarte sănătos! Trebuie să ne manifestăm plenar, multilateral şi plenipotențial în fața maselor largi, care asta aşteaptă de la noi, căci au o încredere direct proporțională cu faptele noastre trecute, pe care nu putem, nu avem dreptul şi nu o vom decepționa! Încredeți-vă şi stați aproape de noi, căci vom dezvolta țara noastră progresiv exponențial. Trag un semnal de alarmă în fața curselor, pe care le întind nostalgicii regalişti şi alte elemente subversive legionare! Să nu ne lăsăm induşi în eroare de organizații condamnate şi declasate de istorie! Suntem împotriva revizionosmului de orice fel, care să reinstaureze burghezo-moşierimea, regimul de cruntă exploatare a oamenilior muncii, prin dizidenți şi transfugi, care vin acum ca trântorii la miere şi prin sfaturi inoportune vor să ne învețe cum să ne vindem țara.
CIOBANUL (*către comentatoare*): Dați-mi voie am dreptul şi eu la replică!
PETRACHE (*împăciuitoare*): Vă rog, dle preşedinte, lăsați-l şi pe d-lui să mai spună ceva!
NEGRESCU: Numai să spună bine, să nu denatureze realitatea!
CIOBANUL (*moale, cu ton de martir*): Am stat doi ani în anchete şi şaisprezece ani în cinci centre de detenție pentru că m-am împotrivit ocupației bolşevice şi am îndrăznit să lupt pentru imdependența țării. Am fost torturat, schingiuit, înfometat şi dus la muncă silnică! Nu sunt singurul caz, suntem mulți, poate mii de oameni! Să spună dl preşedinte de ce nu am fost reabilitat şi de ce nu primim pensii corespunzătoare?
NEGRESCU: Pentru că parlamentul elaborează cu încetul, pentru ca să facă să fie legile bune şi mai durează până se publică în Monitorul Oficial.

Ce mai, dvs. nu ştiţi toată bucătăria! Sunteţi de modă veche, aţi rămas în urmă, degeaba vă explic că tot nu pricepeţi! (*râde ironic, cu gura la urechi*)
CIOBANUL (*se ridică în semişezut, ameninţător*): Dar ordonanţa de urgenţă?
NEGRESCU (*către Petrache*): Să stea calm interlocutorul, că ne vede ţara întreagă!
CIOBANUL (*se reaşează)*: Dar torţionarii, paznicii şi directorii de închisori, sunt bine, mersi, au pensie de zece ori ca a mea şi şed în vile confiscate?!
NEGRESCU: Cu toată compasiunea au fost numai nişte unelte oarbe în mâna fostului regim. A, dar nu-i frumos să ne răzbunăm, ce vreţi, să procedăm cu ei, cum au făcut dânşii cu dvs.?
CIOBANUL (*se ridică din nou*): Adică vreţi să ziceţi că d-lor au făcut bine şi noi am făcut rău!
NEGRESCU (*către comentatoare, apoi către public, ignorând vădit interlocutorul*): Vă rog să nu denaturaţi faptele, aşa cum a fost opinia fostului regim. Noi l-am răsturnat printr-o revoluţie violentă, în care tinerii martiri şi-au jertfit sângele neîntinat pe altarul patriei. Am instituit o asociaţia a revoluţionarilor, care are grijă de familiile martirilor, de răniţi şi de participanţi!
CIOBANUL (*se ridică şi mai sus*): Dinte care cel dintâi eşti dumneta, tovarăşe preşedinte al asociaţiei!
NEGRESCU (*candid ca un copil*): Eu, preşedinte? Aţi fost dezinformat şi dezinformaţi şi auditoriul! (*tunător*) Sunt numai de onoare fără drepturi materiale, nu iau o centimă din banii poporului!... Şi nu sunt tovarăş cu alde d-ta, despre care se zice că au încheiat, înainte de eliberare, un contract scris cu securitatea!
CIOBANUL (*recade extenuat*): Dar de ce întârziaţi retrocedarea proprietăţilor?
NEGRESCU (*îi taie vorba şi contraatacă scurt*): Nu putem scoate oamenii afară din case. Mulţi au făcut îmbunătăţiri şi chiar le-au cumpărat! Mă declar ferm pentru inviolabilitatea proprietăţii, adică de ce noii proprietari ar trebui excluşi de la asta? ... În fine, dacă se poate şi nu există altă soluţie, o să satisfacem şi cererile de retrocedare ale foştilor proprietari, dar nu cum vreau dânşii la o valoare reactualizată ... Să ţinem cont că vilele foştilor exploatatori s-au degradat şi statul şi mai nou actualii proprietari au investit bani ca să le întreţină sau să le îmbunătăţească. Uneori investiţiile depăşesc preţul construcţiei vechi!
PETRACHE (*intrigantă*): Nu-i aşa că imobilele au altă valoare de circulaţie acum?

NEGRESCU (*prinde ideea din zbor*): Se vor face recalculări şi vor trebui să plătească despăgubiri ...
PETRACHE (*în vervă*): La câte hectare este limitată prin lege proprietatea funciară!
NEGRESCU: Să fiu sincer?!
PETRACHE (*declamativă*) : Vă rugăm .... telespectatorii pun întrebări prin telefon ...
NEGRESCU: Constituie o mare crimă, cu repercursiuni pe termen lung asupra agriculturii țării, faptul că distrugem fostele CAP-uri, ca să nu mai vorbim de IAS[46]-uri! Avem o zestre națională, înfăptuită prin munca cinstită a țăranilor cooperatori, pe care acum o împrăştiem, o irosim în van. În fine, personal consider că maxim zece hectare, dar nu eu am ultimul cuvânt. Să nu dăm totuşi apă la moară marii moşierimi!
CIOBANUL (*cu exasperare*): Dar corupția, că tot voi ați fost şi sunteți din nou la putere, cu frânele în mână, ce măsuri contra ați luat!
NEGRESCU (*candid ca un copil*): Corupția există, peste tot, chiar şi în Statele Unite, campioana democrației, (*către reporteră*) vezi lupta antimafie! Dar românul, cu cinstea sădită în suflet, nu crede că putem avea corupți! În fine toți oamenii, subliniez − de bine, constituie un front împotriva corupției, pe care chiar dacă o avem, dar am spus că nu am ştire, o avem numai la proporție mică sau chiar minusculă!! (*cu mimică schimbată*) Dar avem totală încredere în organele abilitate şi dacă n-au prins nici-un corupt, înseamnă că nici nu există, deci îşi fac complet datoria! În fine ca suprapază, vorba din popor (*cu voce rostogolită, ca din adâncurile conştiiței*) care ştie cui trebuie să îi acorde încrederea şi votul universal, nu greşeşte nicodată, *vox populi, vox zeii* [47], am înființat o direcție anticorupție, împotriva lor! Ca şi o gardă, acum fac o paranteză, vezi trista amintire a rebeliunii legionare ... când au fost linşați cetățeni paşnici de către garda de fier, ..., gardă menită să deconspire frauda financiară cea mai abilă. (*din nou către comentatoare, cu rostogolire ironică a vocii*) Azi nu se mai fură la drumul mare, tâlharii sunt subtili, fură din bănci, se falimentează SRL-uri, se returnează ilegal TVA-ul şi se transferă banii în alte conturi secrete, în paradisuri fiscale, care apoi se poate returna ca donații pentru fundații, ONG-uri ... care, drept să vă zic, nimeni nu se ştie precis cu ce se ocupă, deci prin urmare la ce mai sunt necesare?!

---

[46] Intreprindere Agricolă de Stat
[47] Corect vox populi, vox deii (latină)

PETRACHE (*caustic*): Dl Neagrescu este adevărat că nu vă redepuneți candidatura?!
CIOBANUL (*cu lehamite*): Aşa a promis în fața frontului, o ştie şi-a auzit-o toată națiunea!
NEGRESCU (*foarte şmecher, schimbând mereu mai multe mimici*): Prima dată a fost numai un interimat! Da, am promis şi-mi respect promisiunile! Dar este foarte greu să rezişti! Sunt insistențe, chiar la toate nivelurile, se fac presiuni, mi se cere, se țin spontan adunări cetățeneşti, de largă audiență populară ... În fine, o să mă mai gândesc, dar vă promit să nu mă răzgândesc. Dar, ignorând persoana subsemnatului, sunt absolut fără nicio importanță, doresc numai să îmi slujesc țara! Să meargă lucrurile bine, să fie linişte, să respectăm numai voința poporului! Punct!
(*Ecranul rămâne iluminat, dar vocile se întrerup. Ambii securişti poartă banderole tricolor de revoluționari cu stema scoasă. Familia Burnete: boschetarul la brațetă cu femeia de servici.)*
BOSCHETARUL: Doi ani am fost boschetari, de zece ani locuim tot la subsol în spălătorie şi başbuzicii stau în casa noastră, în apartamente repartizate şi întreținute de statul comunist!
FEMEIA DE SERVICI: Ce mizerie! Am câştigat procesul şi ne-au întors de la Bucureşti prin recurs în anulare
BOSCHETARUL: Taci Lumi! Am vorbit cu alt avocat şi avem dreptul să începem altul!
FEMEIA DE SERVICI: Încă patru ani, bravos Puiule, cu calmul tău, îmi place cum le zici. Organizare de inginer! Numa să nu dureze prea mult până se face dreptate să nu mai fim în viață
BOSCHETARUL: Doamne ajută (*dă cu ochii de securişti şi scoate un strigăt de surpriză*) Voi aici, şi-n (*se pierde*) cu banderolă de revoluționari?!
UN SECURIST: Ha, ha! Cine crezi neică, c-a făcut revoluția din decembrie?!
ALT SECURIST: A fost nevoie de noi, am primit multiple sarcini ...
UN SECURIST: Secrete, ce nu le putem divulga?!
FEMEIA DE SERVICI: Mizerie! Ce să le mai divulgi că le ştim cu toți, numai nebunii mai fac pe niznaii! Ați păzit oamenii de bine şi v-ați înfipt la ciolan …
BOSCHETARUL: Vector: înainte! Revoluționari, asociație, carnet, pensie!
ALT SECURIST: Tot înainte a fost mai bine! Nu se putea ,care cumva, să se ducă într-o direcție greşită masele, ca turma fără măgar, că n-o mai poți opri. Și-atunci fie strigam lozinci pro, ca să rămână, ori făceam o instigare,

de plecau pe altundeva, să ne mai lase în pace. Ordin de front, ne-am riscat viețile!
UN SECURIST: Veghem şi asupra dizidenților, ca alde voi! Las că ştim că vreți casele, fabricile şi moşiile înapoi. Pe-a ta o primeşti la paştele cailor, că stă un procuror la parter şi la etaj un fost ofițer de mililiție, trecut în rezervă ca ambasador!
ALT SECURIST: Iar intreprinderea by-by! Cere şi cumpără ceva acțiuni că o privatizează prin MEBO[48]!
SECURIŞTII: (*la unison*) Să nu zici că am fost băieți răi şi nu te-am avertizat! Aghios, cu democrația vostră revizionistă!

SCENA 2

(*Piața Universității, fostul şoim al patriei devenit elev, bătrânii, securiştii îmbrăcați ca mineri cu ciomege în mâini. La difuzoare se cântă golaniada. Un banner mare sprijinit de gard: „Zonă liberă de neocomunism“ Apare fostul şoim al patriei, acum elev în uniformă bleu-marin.*)
ELEVUL: Cerem respectarea punctului opt al proclamației de la Timişoara, ca foştii activişti şi securişti să nu participe la alegeri pe liste electorale. Vot universal, dar nu preferențial.
(*Coboară de pe ecran şi revine în piață. Cântă alături de ceilalti imnul golanilor. Televizorul se aprinde din nou cu Negrescu în picioare.*)
PETRACHE (*privind spre imaginile din piață*): Ce mai copii: Să facă dezordine în centrul capitalei?!
NEGRESCU: Da, sunt copii, deci uşor de manipulat! Ne-am pus mereu întrebarea şi acum deținem informații concrete. Răul se vede imediat cum iese la lumină! Elemente fasciste, iredentiste şi bande de legionari au incendiat sediul ministerului de interne şi au ocupat zona centrală a oraşului. Şi mai au obrăznicia de a ridica pretenții, au formulat o listă de revendicări nedemocratice! Cer cu insistență demisia guvernului ales prin vot universal şi solicită intervenția forțelor străine, iredentiste, pentru a federaliza țara. Aşteptăm cu toată tăria reacția fermă a elementelor sănătoase, muncitoreşti împotriva haimanalelor anarhiste pentru restabilirea liniştii şi atmosferei civice, de care țara noastră are neapărată nevoie. Numai aşa putem construi democrația, într-un climat de linişte şi pace socială!
(*Televizorul rămâne aprins, dar fără sonor.*)
UN SECURIST: Adevărată nevoie de noi, măi, carbonare!

---

48 Vânzarea de acțiuni angajaților

ALT SECURIST: Da, şi eu carbonar, pe faţă mânjit cu gras antracit.
UN SECURIST: Poate lignit?!
ALT SECURIST: Nu contează. Ordin de sus: ne spălăm de huilă numai după ce bărberim piaţa!
UN SECURIST: Bine zis bărberit, că filozofii ăia de la corturi, dacă n-au avut apă, nici de ras n-au avut cum. Să nu-i omorâm în bătaie, să-i poată rade la spital ...
(*Intră în piaţă huiduind şi agitând bâtele. Atacă fiecare grevist în haită ca hienele. Pe elev îl lasă lat jos. Ciobanul este bătut, apoi arestat de poliţie, împreună cu bătrânii. Toţi sunt salvaţi de la linşaj cu un TAB apărut din senin. Televizorul se stinge, apoi se aprinde din nou cu Petrache şi Negrescu la masa dialogului.În fundal piaţa cu un sens giratoriu şi rondou de flori albe în centru*)
PETRACHE (*cu zâmbet codoş*): După eliberarea pieţii şi restabilirea circulaţiei în centrul municipiului ce mesaj doriţi să transmiteţi cetăţenilor?
NEGRESCU (*debordant*): Minerii au făcut un act civic de mare responsabilitate într-un moment în care tânăra noastră democraţie a fost pusă la grea încercare! Le mulţumesc în numele frontului!
PETRACHE (*accentuând acelaşi zâmbet codoş*): Dar cum puteţi explica că în rândul studenţilor s-au înregistrat şase decese şi peste şapte sute de răniţi, unii în stare gravă?! Minerii au suferit pierderi??
NEGRESCU (*cu-o mină uluită, apoi un ton şi mai debordant*): Minerii sunt oameni serioşi, care muncesc, nu au timp de golaniadă! Au deblocat piaţa unirii, au redat-o traficului şi publicului larg! Au fost atacaţi cu pietere, cu coctailuri incendare, dar nu au putut sta în spital, s-au întors în valea Jiului ca să reînceapă munca de extragere a huilei, de care industria constructoare de maşin are ipetuoasă nevoie! Sunt oameni de nădejde, care nu se oblojesc la fiecare zgîritură!
PETRACHE: Dar răniţii şi morţii?
NEGRESCU: Cu certitudine pot să declar că majoritatea nu au fost studenţi ci elemente declasate, parazitare ale străzii: golani, haimanale, vagabonzi, poate şi aurolaci, care au fost daţi afară din sălile de aşteptare ale gării de nord, unde îşi făceau veacul! Sunt ferm convins că numai studenţii chiulăi au putut sta acolo săptămâni în şir. Şi încă ceva ... (*cu o mină de inchizitor*) De la tribuna universităţii au fost invitate să ia cuvântul şi elemente neonaziste din străinătate. Până la urmă de ce se amestecă studenţii în politica ţării, de ce nu îşi văd numai şi numai de învăţătură, doar asta e datoria lor cetăţenească!
(*Reflectorul se mută asupra garoafelor albe din centrul pieţii unde adastă câteva minute. La difuzoare în surdină răsună refrenul golanilor..)*

♣
SCENA 3

(Sediul administrativ de la cooperativa „Tehnica Nouă”. Conăche nu mai vorbeşte atât de agramat, dar mai are scăpări! Ploconel, Linguşescu şi Periuță fac temenele şi salută extrem de politicos „Bun' ziua! Trăiți! “ dipă care se aşează pe scaune la o distanță respectuoasă de şef.)
CONĂCHEU: Câte acțiuni ați mai cumpărat fiicare?
PLOCONEL: Patruzeci şi două la sută la atelierul de articole de pescuit punct. Sunt doi Streulea şi Babaruncă, care mi-au luat-o pe dinainte, pentru că au achiziționat împreună douăzeci de acțiuni şi nu lasă din preț cu nici-un chip!
CONĂCHEU: Arată-le că sunt cotate bine la bursă. Prețul nostru este peste Petrom. Chiar ieri am vorbit cu şeful bursei de valori şi am crescut cu ceva procente, ca să-i momim pe ultimii nătăfleți cu ceva denghi! Pune afişe!
PLOCONEL: O să pun!
CONĂCHEU: Să fie sugative[49]! Să tragă atenția că plătim bine!
LINGUŞESCU: Trăiți eu am cincizeci şi unu loa sută, la secția de mase plastice.
PERIUȚĂ: La papetărie nu se lasă convinşi, nu vor să vândă cu nici-un chip. Le-a intrat în cap sau i-a influențat cineva să se desprindă din fosta cooperativă, SRL-ul nostru! Cică o fac ei singuri rentabilă.
CONĂCHEU: Ce guzgani[50]! N-au voie să facă separatisme! Avem statut legalizat şi înregistrat la judecătorie! „Cu partidu-nostru-n frunte, ...
PERIUȚĂ: .... vom avea victorii multe!“ Lăsați-mă să fac o inginerie financiară!
CONĂCHEU: Aha, vrei să le-o dregi!
PERIUȚĂ: Pe SRL-ul nostru secret le-am făcut două comenzi şi le-am achitat la timp! Acum trag un tun[51]! Dau o comandă mare, vând repede marfa, banii-i fac să dispară, nu plătesc nimic şi falimentez SRL-ul secret! Apoi închidem secția şi-i trimitem în şomaj şi-atunci vor trebui să vândă acțiunile că nu mai au încotro! Le trebuie bani ca să trăiască!
CONĂCHEU: Tot românaşu' s-a născut *ics-croc*. Dacă nu te prinde eşti negustor cinstit şi dacă zice c-ai furat şi nu te dovedesc la judecată, se

---
[49] Corect sugestive
[50] Corect gogomani
[51] Afacere frauduloasă între 50.000 şi 100.000 de Euro

cheamă că ți-au făcut reclamă, că n-ai fost prost să stai degeaba şi i-ai depăşit ca pişichier!
PLOCONEL: Şi dacă intreprinderea a pierdut bani şi tot avem noi majoritatea acțiunilor, şefu', le scădem valoarea la bursă şi ce-a mai rămas cumpărăm pe mai nimic!
CONĂCHEU: Bravos (*îi dă o palmă peste frunte*) am inițiat tagma de burtă-verde!
PLOCONEL: Economia de piață
CONĂCHEU: Iconomia!
LINGUŞESCU: Coşu de cumpărături!
CONĂCHEU: Moşu cară coşu!
(*Îşi iau eşarfe de mătase verde şi se încing cu ele peste burtă, în stil turcesc. Bat din palme râzând:ha, ha, ha!)*

SCENA 4

(*Sediul intreprinderii Megabit. În birou Ploconel cu Linguşescu. Apare un SRL-ist, fost securist în postura de client electoral. Poartă geantă diplomat în mâna dreptă, pe care o clatină cu vehemență, ca şi când şi-ar face spațiu de înaintare.)*
UN SRL-IST (*accesorii vestimentare: cravata portocalie, batistuță roşie şi curea lată*): Facem afaceri ....
PLOCONEL: Cine v-a trimis la noi?
UN SRL-IST: Cum nu ştiți, suntem din tagma oamenilor de bine ce poartă curele late. Da' ... puşca şi cureaua lată, dar acum suntem oameni onorabili, cu intenții paşnice şi deci am renunțat la puşcă!
PLOCONEL: Dar, precum ştiți, nu putem face afaceri fără ... (*arată cu degetul în sus*)
UN SRL-IST: Avem relații serioase, la cel mai (*arată în sus*) nivel.
(*Se apropie şi şopteşte ceva lui Linguşescu, acesta lui Ploconel, amândoi dau din cap cu subînțeles şi zic dumirindu-se: „aha!*")
PLOCONEL: Şi ce anume doriți?
UN SRL-IST: Ştiți societatea mea are răspundere limtată, dar eu m-am dovedit om de încredere al partidului. Ce să zic măcar un contract ...
PLOCONEL: Valoare mare sau mică?
UN SRL-IST: Cât vă lasă inima … (*se uită în jur şi dă cu ochii de Linguşescu*)
LINGUŞESCU (*se scuză*): Sunt numai membru în consiliul de administrație!

UN SRL-IST: Dar poţi pune o vorbă bună. Doar ne cunoaştem, suntem din aceiaşi organizaţie locală!
(*Ploconel se uită la Linguşescu, acesta dă din cap aprobator*.)
PLOCONEL: Ţinând cont de antecedente ... (*arată în sus*) ... putem discuta de cinci zerouri. Spuneţi însă cu ce ne puteţi servi?
UN SRL-IST (*arată spre Linguşescu*): Suntem împreună şi am zis să vă facem un nou program de gestiune economică.
LINGUŞESCU: Pe lângă asta, că tot faceţi noi angajări, amenajăm şi o sală de formare pentru personalul de la resurse umane, apoi pentru cei cu protecţia muncii mai livrăm treizeci de calculatoare pentru instructaj...
PLOCONEL: Softul însă aferent pentru evidenţă angajaţilor şi a fişelor de protecţie este promis altora! S-a discutat la convenţia judeţeană de partid.
LINGUŞESCU: Ştim, dar pune cifra primă cât mai mare că trebuie să donăm ceva şi la campania partidului!
PLOCONEL: Complet de acord! Acolo curge şi la noi pică. Să prindem în antecalcul şi buzunarul comun, dar şi buzunarele noastre.
(*Se apleacă pe masă şi discută în surdină. Se ridică în picioare şi ţipă: „Megabit!“ Arătă cu palmele o distanţă mare şi apoi între degetele mare şi arătător una foarte mică*.)

SCENA 5

(*Sediul intreprinderii Aeroelectrica Într-un birou Linguşescu cu Periuţă. Deasupra două tablouri, unul cu o moară de vânt, celălalt cu o turbină eoliană. Apare alt SRL-ist, fost securist, în postura de client electoral. Similitudinicu anteriorul. Poartă geantă diplomat în mâna dreptă, pe care o clatină cu vehemenţă, ca şi când şi-ar face spaţiu de înaintare.)*
ALT SRL-IST (*accesorii vestimentare: cravata roşie, batistuţă portocalie şi curea lată*): Afaceri reciporc avantajoase, dom' direftor, sunt comersant onorabil!
LINGUŞESCU (*pentru sine*): Puţin mai bădăran decât celălat, dar de la partidul nostu! Salut dle patron SRL-ist! Cu noi mergeţi la sigur, succes asigurat! Suntem firmă de stat!
ALT SRL-IST: Am ştiut că aici vin la sigur, trăiţi dvs., trăiască firma de stat, regie, acum parcă societate pe acţiuni, trăiască partidu' şi domn prezident, că ne conduce pe toţi!
LINGUŞESCU: Şi la toţi trebuie să iasă ceva, că de-aia ne muncim să facem acte! Contracte perfect legale, indubitabile, pentru că opinia publică şi massmedia stă cu ochii pe noi!

ALT SRL-IST: Nu ascundem nimic, facem totul la vedere, perfect legal! Doar legea e de partea noastră?
PERIUȚĂ (*preventiv*): Să n-avem vreo chichiță cu justiția! Nu face nimic, mai apar şi şopârle, dar avem consilieri juridici care se ocupă şi îşi pun avizul pe contract!
LINGUŞESCU: Şi cam de unde şi la ce putere să fie turbina de vânt?
ALT SRL-IST: Olanda sau Danemarca, nu importă, dar puterea cea mai mare de pe piață: 3,2 megawați!
LINGUŞESCU: Putere mare, randament mare! Dar ce ne facem că pe aici, pe la noi nu prea bate vântul?!
ALT SRL-IST: Nu-i nimic, bani să iasă! Nu v-a iertat guvernul anul trecut de şaizeci de milioane?! Puteți face datorii, că tot vă iartă. Şi dacă de la salar curge, de la contract pică!
LINGUŞESCU: Trebuie studiu de fezabilitate şi nu rezistă!
ALT SRL-IST: Aicea-i şozu! Fondăm o firmă în Olanda, tot SRL, şi facem studiul, plătiți bine şi banii îi punem în vreun cont acolo!
LINGUŞESCU: Bravo, deştept băiat. Asta o să aducă un plus de credibilitate!
ALT SRL-IST: Chiar respectabilitate! Apoi SRL-ul cumpără turbina şi vi-o vinde, desigur nu pe de-a moaca, la un preț cu procente pipărate din care repartizăm felii la fiecare ...
PERIUȚĂ: Şi desigur partidului ...
LINGUŞESCU: Vezi dle coleg, partidul ca partid, dar la noi nu merge oricum! Trebuie avansată o primă ca să bem aldămaşul ...
ALT SRL-IST (*familiar*): Îți dau arvună că numai de curând am tras un tun!
PERIUȚĂ: Dar nu de pe societatea asta!?
ALT SRL-IST : De pe alta, care-i în curs de lichidare. Falimentu-i sfânt, rămâne faliment fraților! Tu înşeli pe unul, dar vine alt rechin, marele alb, care te înşeală mai tare şi aşa mai departe ...
PERIUȚĂ: Metoda suveică, torci bine afacerea ...
ALT SRL-IST: Să nu se rupă firul banilor!
PERIUȚĂ: Şi justuția până pune expertul, până pune sechestru asigurator!
ALT SRL-IST: Fugi frate, ce sechestru?! Prezumția de nevinovăție, vorba armeanului: „hoțu neprins e negustor cinstit“!
LINGUŞESCU: Să revenim la afacere, dai banii merge!
ALT SRL-IST : Merge sigur, va dudui, cale lungă drum de fier! O punem pe un teren de la IAS, care va fi retrocedat particularilor prin legea funciară!
PERIUȚĂ: Urmează procese. Cunoaştem noi o firmă de avocați, brici nu alta! Când vine vorba de stat ştiu cum să umfle tarifele!

LINGUŞESCU: Turbina trebuie legată la rețea, aviz de la ANRE[52], alți bani, altă distracție! Dar nu o să producă şi dacă nu produce ???
PERIUȚĂ: O punem în conservare, până începe vântul să bată!
ALT SRL-IST : Nu stăm după capriciile vântului! O revindem ... la preț mai mare, ca să avem ce reîmpărți (*Linguşescu şi Periuță aprobă din cap*) la altă sucursală de pe litoral! Şi SRL-ul din Olanda subcontractează demontarea şi remontarea la o firmă de profil din țară, care se pricepe la aşa ceva.
PLOCONEL: Nu are cum să miroasă, dacă nu e prea aproape de casă!
LINGUŞESCU: Am o idee de milioane!
PERIUȚĂ: Ce fel de milioane!
ALT SRL-IST : Nu importă! Să fie de mai multe milioane!
LINGUŞESCU: Vorbim cu ăia de pe litoral să punem turbina off-shore[53]. Mai trebuie studiat plafonul marin, altă fundație, alte calcule, investiții, formalități juridice ...
PERIUȚĂ: Teribilă birocrație, va dura mult de tot.... Altă distracție, alți bai stricați!
(*Toți trei: „Nu şi pentru noi. Sunt numai de la buget, bani publici, ce ne mai pasă!*“)
ALT SRL-IST: Totul se rezolvă! Dacă ai bani arvuneşti un advocat bun şi te scoate negustor cinstit! Nu care cumva ați avea o relație de afaceri într-o țară, da' nu de prin Europa, mai departe ceva, de prin Africa să mai facem o inginerie financiară?
LINGUŞESCU şi PERIUȚĂ: Financiară, absolut legal, pe banii publici!

SCENA 6

(E*cranul TV se aprinde apare comentatoarea Gica Petrache, Negrescu, Evá Kós, Şmecher, fost Vajnicu. În piață oameni de bine printre care Linguşescu şi Periuță şi clienți electorali, cei doi SRL-işti, milițianul devenit polițist.)*
PETRACHE: În preajma alegerilor parlamentare ce mesaj transmiteți votanților?
NEGRESCU: Să se prezinte la urne să alegă democratic! Cu doza noastră de bun simț, caracteristică esențială a românului, poporul nostru nu se poate înşela. Îl va alege pe cel mai bun! Trebuie să ne manifestăm plenar față de masele largi de votanți, pe care legionari, regalişti, şi alte elemente

---

[52] Agenția Națională de Reglementarea Energiei
[53] Pe mare

suburbane le excrochează, le induc în eroare, căci vor revizionosmul. Avem cea mai democratică constituție din Europa. Nu uitați că guvernul țării va avea grijă de voi. Noi nu ne vindem țara!
PETRACHE (*cu un surâs acid*): Lumea se întreabă cum de ați grațiat toți deținuții cu pedepse sub trei ani, acum în preajma alegerilor? Printre ei sunt şi cei care au tras în revoluționari ... ?
NEGRESCU: Noi suntem un popor paşnic, care s-a avut mereu bine cu vecinii, nicodată nu am atentat la teritorii străine. Dacă vă uitați la populația țării, dar nu la cei înavuțiți peste noapte, ci la oamenii de rând, veți vedea ospitalitate, îngăduință, compasiune. Cum era să las familiile singure în preajma celor mai importante alegeri libere!
PETRACHE (*ton malițios*): Dar legea lustrației, dezbătură în parlament o veți promulga?
NEGRESCU: Întâi să se pună de acord asupra unui consens general. Şi fără, dar cu lustrație sigur putem face luxație în politica externă! Cum vom explica în consiliul Europei că am instaurat persecuția asupra unor cetățeni în etate, mulți cu boli cronice, unii aflați pe patul morții, când nu mai au decât cîțiva ani de trăit?
(*Ecranul se stinge. Se aprinde lumina în secția de votare. Eva iese în piață şi-l abordează pe Şmecher.)*
KÓS: Ați împărțit cadourile electorale?
ŞMECHER: Să vezi că bacnotele din plastic nu se rup. Şi cum să mai dăm jumătate înainte cu buletinul completat şi ailaltă după la predarea celui gol!
KÓS: Ioi! Da' cum te-ai descurcat atunci?
ŞMECHER: Am cumpărat papuci, pe care-i dăm desperechiați! Unul când intri în secția de votare, împreună cu buletinul de vot completat de noi pentru noi şi altul când predai buletinul gol, primit de la comisie, la ieşirea din secție!
KÓS: Papucii şi picioarele nu sunt de mărimi diferite? Cum se potrivesc?!
LINGUŞESCU: I-avem într-o dubă în cutii etajate pe numere! La dubă stă Periuță şi îi dă pe numere, apoi păstrează cutia cu unul înăuntru. Eu împart şi adun buletinele de vot. Ştampilat la partidu' nostru, buletin pentru vot liber!
KÓS: Agită clientela politică să facă propagandă şi să îndrume votanții spre dube. Aşi risipit toți banii, dacă papucii sunt din piele!
UN SRL-IST: Ei aş, piele?! imitație ordinară, i-am luat de la Ocskó[54]! Dar dacă te uiți la ei ai jura că sunt naturali, ba chiar lucesc mai tare ca ăia din piele.

[54] Piața liberă (maghiară)

(*Kós reintră în secție şi ia loc alături de Ciobanul. Portarul intră în cabina de vot.*)
CIOBANUL: Dna avocată ați pierdut procesul Primărie versus Brabete, referitor la imobilul de pe str. Speranței!
KÓS: Dl alegător are sentință anulată prin recurs prezidențial şi a luat procesul de la capăt! L-a câştigat a doua oară pe fond, dar mai are drum lung până să intre în posesie.
CIOBANUL: Dar totuşi e un pas înainte!
KÓS: Mic de tot! Şi unele apartamente au fost vândute de regia locală Urbana actualilor locatari.
CIOBANUL: Până la urmă tot n-are cum pierde!
KÓS: Ioi, Istenem! Numa să-i dea Dumnezeu viață lungă!
(*De după perdea din cabina de vot se aud lovituri puternice de ştampilă, urmate de strigăte: „Na-vă, că toți vreți!“ Polițaiul trage perdeluța.)*
BOSCHETARUL: Nu deranjați alegătorul! Votul este confidențial!
POLIȚISTUL: Anulăm buletinul. Trebuie votat un singur candidat! Nu ocupați cabina peste timpul regulamentar, că vă evacuez. Sunteți făcut?! (*Către ceilalți.*) Nu simt miros de tărie!

(*Pe melodia"Moi marmeladi" toată clientela electorală cântă împreună*)
Încearcăm ah, ioi, lingem jeg că nu-i de şagă
Cumpărăm, mituim, să nu ne chinuim degeaba
Toți ştim că dacă'n gaşcă n-am ajuns la ciolan
O să rămânem fluieând ca stupizi golani!
Încearcăm ah, ioi, lingem jeg că nu-i de şagă
Îndrăznim, înşelă, da' nu ne chinuim degeaba
Toți ştim că nu veți împărți al vost' ciolan
Pe veci mai fluierăm apoi ca dizidenți în van!

SCENA 7

(Sediul Ministerului Economiei, Comerțului, Dezvoltării Supraregionale şi Futurismului Toți bărbații au părul tuns scurt, aproape perie, ca militarii, iar femeile lins pe spate, sau pe o parte, tocuri înalte şi decolteuri debordante. Fețe inexpresive, cu creierul plat, fără protuberanțe, care nu numai că nu gândesc, dar nu-şi fac nicio grijă. La ministra Evá Kós şedință operativă cu Şmecher, director la una dintre autorități şi Pitzi, şefă de cabinet..)
ŞMECHER (*devenit director la autoritatea de management):* Trăiți dna ministru! Aveți în subordine peste nouă sute de suflete din care o mie în

rețeaua externă. Aveți cinci secretare, maşină de 150 mii de euro, şofer şi gardă de corp
KÓS: Ioi! Exclusiv demnitarii şi posturile aferente cabinetului
ŞMECHER: Câte autostrăzi să facem în guvernarea noastră?
KÓS: Cât mai multe, că-n țara asta nu mai funcționează nimic! Nici tu tren, nici tu avion, fără a mai pune la socoteală transportul fluvial şi maritim!
ŞMECHER: Să promovăm mai întâi sute de kilometrii de promisiuni. Că concesionarea unor lucrări la terți merge greu, apoi sistemul juridic al terenurilor, apoi infrastructura, apoi ştudiul de fezabilitate ...
KÓS: Şi să coste cât mai mult pe km, mai mult ca-n Germania că doar le facem de-o calitate impecabilă, ce să mai zic super!
PITZI: Am o idee şi nu mă pot reține să nu v-o spun! Cum să zic, dacă pornim autostrada de la extremități şi ne întâlnim la mijloc am accelera ritmul?
KÓS: Excelent! O duc chiar mai departe şi zic s-o facem pe segmente. Dar să demarăm mai întâi centurile ocolitoare ale marilor oraşe, municipiile în primul rând.
PITZI: Şi dacă tot sunt ocolitoare luăm legătura cu primarii noştrii ca să facem rost de terenuri, şi după aia mai vedem pe unde le ocolim!
ŞMECHER: Mormidabil, fenomenal! Iute şi sinuos ca râma!
KÓS: Numai să nu apară ca abuz contra intereselor publice! Că doamna de față a mai fost învinuită, abia bolnăvioară a scăpat cu fața curată!
ŞMECHER: A apărat-o palamentul. A parlamentat şi a tot parlamentat până a expirat timpul şi n-a mai ieşit la vot. Dar şi ea drăguța ştia cum se face pe bolnava! Cu acte în regulă, s-a băgat la spital la Viena.
KÓS: Dacă plăteşti, cine nu te tratează! Poți fii şi bolnavă închipuită!
PITZI: Nu şi-n cazul meu! (*foarte serioasă*) A fost pe bune!
KÓS: În ministerul ăsta nu mai vreau reclamă negativă, nu admit niciun abuz contra intereselor publice!
PITZI: De unde să ştie reporterii şi vulgul că doară nu facem contractele publice! Le dăm fără licitație, la clienții noştri!
ŞMECHER: Sau cerem finanțare nerambursabilă de la uniune!
KÓS: Parbleu[55]! Proastă idee, care-ți dezonorează numele! Ăia verifică costurile la sânge şi nu se poate subtiliza nimic! Pur şi simplu refuză să plătească!
PITZI: Nu-i nimic, vine rectificarea de buget şi la sfârşit de an le plătim tot din bani publici.
ŞMECHER: Bravos, numai ăsta-i sacul fără fund: banii publici!

[55] Drace (franceză)

KÓS: Şi acum sacul se găseşte în parohia noastră şi-i putem ghida unde vrem!
PITZI (*cu vocea tremurând de emoție*): Vine clientela politică!
(*Intră Conăcheu,Linguşescu, Periuță şi cei doi SRL-işti.)*
ŞMECHER (*înaintând şi blocându-le calea*): D-na ministru vă primeşte în audiență, dar vă rugăm este f.f. ocupată, fiți cît mai scurți atunci când vă prezentați cererile. Să fie concrete şi rezonabile şi rogu-vă mult nu vă contrați! Să nu ajungem la scandal! Pe obiective de activitate, mahărilor! Şi nu uitați protocolul!
CONĂCHEU: Vreau balta mare Brăilei. Am o societate cu profil agricol şi voi cultiva grâu ...
LINGUŞESCU: Vreau izvoarele minerale din Harghita, concesionate pe minim 49,99 de ani. Am o linie de îmbuteliere şi umplu PET[56]-uri pe care le trimit la supermarketuri.
PERIUȚĂ: Vreau pescuitul din Delta Dunării. Fac o cherhana şi o fabrică de conserve în Tulcea.
KÓS: Ați pregătit documentele de concesionare, conform normativelor în vigoare?
SRL-iştii: Bineînțeles, sunt vizate tocmai de şefii de filiale de partid!
PERIUȚĂ: Numai puțintel, eu n-am dormit deloc în tranziție! Am făcut conştiincios temele de partid şi am strâns ceva capital. Ceva de la Petrom, ceva de la Romgaz, de, de când cu criza energetică resursele trebuie prezervate, se împuținează şi de-aia sunt tot mai scumpe ...
SRL-iştii: Dar şi noi, de asemenea, ne-am mişcat şi nu am trâdăvit!
PERIUȚĂ: Vreau şi stuful că să pun pe roate o fabrică de hârtie, am o afacere cu un egipteam şi aduce maşini ca să-l exploatez!
SRL-iştii: Prea mult, noi cu ce mai rămânem?!
ŞMECHER: Dnă ministru ar mai fi societățile de stat, unde salariile sunt atractive...
ALT SRL-IST : Se poate director general, fie şi adjuct la Societatea Națională a Lignitului? Am dat patruzeci de autobuze la mitinguri electorale şi ceva parai vreo douzeci de mii în campanie!
KÓS: Are datorii mari, dar le-am iertat în şedință de guvern!
UN SRL-IST: De ce sari peste rând şi eu am aşteptat! Ca să rămân ultimul, la spartul târgului? Am transportat lumea la congres la Bucureşti şi-am donat mai mulți parai, aproape cincizeci de mii! Şi-acum cu ce mă aleg?! Dați-mi ceva în domeniul electric, că am efectuat instructajul de protecția muncii şi nu mă curentez!

---

[56] Ambalaj reciclabil

KÓS: Sunt pe restructurare, grupăm totul şi facem o companie mare Electra!
UN SRL-IST: Electra, mă pricep, ce nume cu rezonanțe antice, atunci se scriau adevărate tragedii! Acum, chiar dacă le trăim, nu contează, facem ce se cere: dacă comasăm, punem noi directori, apoi scindăm, numim alți directori! Tineri de încredere, din pepiniera de cadre a partiduluii. N-au vechime, dar cotizează! Sus pluripartitismul, jos egalitarismul, numai aşa vom putea fabrica manageri de top!

SCENA 8

(*Aceiaşi demnitari în sala de şedințe transformată în foaier, în pauza congresului partidului. Bărbații stau şi discută în sală Evá Kós apare în tribună îmbrăcată în cizme şi costum complet supraelastic având cusute 3 frunze: una galbenă şi alta ruginie peste sfârcuri, iar a treia verde cu dungă albastră peste muntele lui Venus. Înaintează grațios cu mers de manechin. Participanții se opresc privind-o cu admirație. Se aude un murmur colectiv, care creşte asemeni unu tsunami „Ciocolina, Ciocolina!“ Linguşescu se desface din grup şi-i iese în întâmpinare.)*
LINGUŞESCU: Da', ca toți frații de ginte latină, care uneori ne uită, dar nu ne putem lăsa mai prejos avem şi noi ambasadoarea noastră, mai dulce ca a lor căci vine din inima de ciocolată a Carpaților, de pe plaiuri mioritice! Este atât de tânără, atât de fermecătoare, una dintre marile minuni ale lumii, Semiramidă coborîtă din grădinile, suspendate până la cer, ca o zeiță a bunului gust şi a şarmului etern, mai atrăgătoare decât Afrodita, mai inteligentă decât Minerva, încât chiar zeii din invidie ar putea să se răzbune! Şi chiar au temei să se răzbune, că membra partidului nostru a dus nu numai bunul gust dar şi futurismul românesc pe cele mai intangibile culmi. Îmi permiteți magnificența dumneavoastră să pasez cuvântul unui expert cu vechi state de funcțiune, acreditat la toate organismele internaționale.
PERIUȚĂ: Dlor permiteți cu modestie şi simț de extremă răspundere să vă atrag atenția că frunza de jos constituie un brand futuristic, cel mai valoros instrument de propagandă şi valorează nici mai mult nici mai puțin de nouă sute de mii de euro, cu promovare cu tot o valoare de aproape un milion!
(*O exclamație generală de uimire din partea sălii.*)
PERIUȚĂ: Cele două frunze de la piept nu sunt încă lansate, dar îşi vor găsi momentul în funcție de sezon, aşa că le apreciem pe fiecare la circa cinci9 sute de mii de euro! Să aplaudăm minunata promotoare a cunoaşterii

şi înnoirii spațiului mioritic românesc! (*aplaudă şi toți ceilalți, urmându-i exemplul, izbucnesc în ropote*)
LINGUŞESCU: Stimați şi onorați demnitari, oameni de afaceri totodată, cea mai liberală constituție din Europa ne permite asta, consider că sunt în asentimentul tuturor să zic că dacă Italia n-a îndrăznit România nu se sfieşte deloc. Cu ocazia congresului lansez propunerea de candidatură a distinsei ministre cu calități manageriale de neegalat , Ciocolina, în fruntea listei de europarlamentari ai partidului nostru! Cu ea ne deschidem un drum de cometă în spațiul european, plin de cuceriri, de inimi frânte şi de patime înăbuşite! (*îi iese întâmpinare cu paşi sprințari, îi sărută mâna şi susținându-i-o cu grație o conduce spre plenul sălii.)*

(Melodia formației Savoy, cu versurile)

Faci muguri primăvara, vei înflori la vară
Cuvânt de miere ți-e buza, da-n toama-ți pică frunza!

SCENA 9

(*Între Linguşescu, Peruiță şi Pitzi la birou.)*
PERIUȚĂ: (*citeşte adresa*) Către comisia parlamentară împotriva havuzurilor[57], Domnule Orgazm[58], ...
LINGUŞESCU: Fii atentă Pitzi, dragă, sună ciudat, chiar aşa-l cheamă?
PITZI: Chiar aşa, chiar ministra mi-a dictat numele literă cu literă!
PERIUIȚĂ (*continuă cu cititul*): ... în calitate de ministru, prin prezenta vă comunic că nu accept ancheta domniei voastre asupra unor alienate[59] ...
LINGUŞESCU: Ce sunt alienate?
PERIUIȚĂ: Combate tare, vrea să-l scoată nebun! (*continuă să citească peste umărul secretareai*) ... plătite de ministerul nostru unor clienți ai partidului de guvernământ, care absolut nu există! Prin urmare vă rog să vă juisați[60] în altă parte ...
LINGUŞESCU: Pardon, cum vine asta a juisa, adică a bea juice, suc de portocale pe engleză! Ce ți-am zis, că acum ştie şi limbi străine.

---

57 Corect abuzurilor
58 Corect Organ
59 Corect arierate
60 Confuzie cu jucați

PERIUIȚĂ: Numai bine coaptă pentru parlamentul european! (*citeşte în continuare*) ... că destul ați supt din fundurile[61] parlamentului până la epuizare.
LINGUŞESCU: Funduri, ce vrea să zică, adică fie se referă la beci, adică din pivniță, fie că a golit carafa până la fund!?
PERIUIȚĂ: Amândouă, are dublu înțeles, semn că e deşteaptă foc! Măi, Pitzi, să trăieşti, frumoasă adresă ați mai făcut, să vă fie de pomenire!

SCENA 10

(Sediul parlamentuluui european din Strassbourg: turnul Balel cu zeița Europa în față. Oameni de afaceri şi tineri gură-cască, plini de speranțe. Ochi albaştrii de la lentile de contact, tunsoare perie ca în armata prusacă, genți diplomat şi telefoane mobile. Unii pot apela şi actori din sală. Ciocolina, Ploconilă, Linguşescu şi Periuță)
PLOCONILĂ (*către ceilalți*): Am aderat la grupul de dreapta!
LINGUŞESCU (*în plenul cuvântării, impetuos ca să-i acopere pe ceilalți*): Nu avem zgârie-nori, nu avem helioporturi, nu avem, adică avem una, numai o centrală nucleară, dar nu avem TGV-uri, nu avem un Broadway, nici un Versaiiles, dar avem manageri de top, avem baroni locali, care ştiu să se chivernisească, pentru că sucesc legile pe degete! Şi asta numai pentru binele poporului!
PERIUȚĂ: Cu clauza de salvagardare pe justiție, nu permitem să ne amenințați, i-un vax! Am asigurat inamovibilitatea judecătorilor ... Pe parcursul anchetei nimeni nu se poate pronunța, asupra vinovăției unei persoane, dacă funcționează prezumția de nevinovăție!
LINGUŞESCU: Lasă-mă să continui! ... avem o Ciocolină la a cărei apariție pe sticlă toți trebuie să cad în popou!
CIOCOLINA: Tocmai vin din cel dotat salon de body-building, apoi merg la un salon de machaij! Am comandat la Paris un taior de brocart.
PLOCONILĂ: Sunt expert în monitorizarea lunară a absorbtiei fondurilor europene. Am implementat şi diversificat economia de *paiață*, dar n-avem destui oameni de încredere din partid, care să se ocupe de absorbție!
PITZI (*de afară*)**:** Cum poate un ins fără pregătire politică să acționeze în economia de paiațe?! Trebuie dirijare! Şi dacă n-ai dirijare de la partid trebuie relații de rudenie şi dacă nu te-ai născut le faci! Sunt fina, iar soțul meu este finul unor importanți oameni politici, nu vă spun care, că-i secret!

---

[61] Corect fondurile

CIOCOLINA: Pe canale diplomatice am trasmis că repatrierea cetăţenilor români este ilegală. Sunt cetăţeni europeni, care au aceleaşi drepturi ca şi voi! Nu există mai multe clase, ca la trenuri!
PERIUŢĂ: Dar dacă-l prinde că cerşeşte sau mai rău, chiar fură?!
CIOCOLINA: Atunci trebuie să facă pârnaie în ţara în care a fost prins şi apoi va fi pus în libertate. E liber să rămână tot acolo, nu poate fi expulzat, nicidecum, deşi noi suntem gata să-l primim cu braţele deschise. Să se întoarcă acasă, numai liberul arbitru al voinţei să vrea!
PLOCONILĂ: Să rămână, poate, dar dacă rămân ne fac reclamă falsă. La o adică, dacă acasă este mai bine, de ce nu se întorc tot la noi, după ce au făcut un pic de futurism?!
CIOCOLINA: Avem populaţii nomade, pe care nu am reuşit a le sedentariza! Mai sunt şi unii tineri care înţeleg libertatea prin tendinţa de vagabondaj! In extremis nomadul are dreptul de a se aşeza unde vrea!
PITZI: Da', mâncaţ-aş gura! Noaptea în tren sau în staţiile de metrou, iar zâua la cerşât pe bulevard! Mai curăţă una prin casă, mai cântă un cuplu manele, iar cu cine-i darnic o drăcoasă tânără poate face şi albul-neagra!
ABSOLVENTUL (*fost şoim şi apoi elev*): Sunt supărat şi mâhnit! Am fost şoim al patriei, am fost golan şi acum sunt emigrant. Întâi mi-aţi lezat, dar acum chiar mi-aţi furat identitatea!
PERIUŢĂ: Ce eşti copil?! Hai acasă că-ţi găsim un servici pe undeva!
ABSOLVENTUL: Cu trei sute de euro, hai, că-mi placi! M-ai distrat, nu mai sunt supărat, da-mi pare rău! Arată-mi cum funcţionează economia de paiaţă?!
PLOCONILĂ: Economia de paiaţe, nu ne interesează de loc! Am reînfinţat capitalismul sălbatic. Să te facă în nici zece ani baron, nu-i la mâna oricărui stat. Noi suntem ţara celor mai mari posibilităţi!
(Apare familia Burnete cu mâinile întinse, doi bătrâni îmbrăcaţi modest, poate chair sărăcăcios.)
LINGUŞESCU: Cum aţi ajuns aici, măi, jegoşilor?! Ne faceţi ţara de ruşine!
BOSCHETARUL: Nu ne ajung pensiile, şi casa familei mele nu am primit-o înapoi. Cică e sistată punerea în execuţie a sentinţei pe un an!?
FEMEIA DE SERVICI: Suntem în drum spre Haga la curtea europeană a drepturilor omului!
PLOCONILĂ: Căraţi-vă, măi, pârliţilor, cine să stea acolo de vorbă cu voi!

BOSCHETARUL (*îşi pune nasul de clovn*): Pitie monsieurs, votre pitie[62]! Fie-vă milă oamenilor, fie-vă milă! Daţi-mi puţină dreptate, numai puţină frăţie! Daţi-mi ce nu găsesc niciunde, adevărata democraţie!
LINGUŞESCU (*sună pe mobil în sală*): Să vină cineva să-i ascundă. Indivizii ăştia, chiar că pot să ne facă de ruşine!

(*Din sală se ridică* doi civii, *care se urcă pe scenă şi îi iau* pe cei doi din *exterior de braţe, care se ţin strâns de mînă, „Haideţi! Marş acasă, aici să nu vă mai prindem că cerşiţi!“ Pe scenă apare revoluţionarul de la 1848 cu steagul, pe care îl lasă în bernă. Cortina. Din spatele cortinei* trase se *intonează în surdină, dar cu* mplu ritm cîntecul.)

(Melodia din imnul robilor evrei din opera Nabucco de G. Verdi.)
Zburaţi gânduri pline de speranţe prin Europa oriunde veţi putea
Noi, robi români legaţi în lanţuri de legi trucate vom zăcea
Suntem mari democraţi, dar plini de prejudecăţi
Slujim numai pe cel de sus, cu nimenea de jos nu suntem fraţi!
O ciocoime oligarhă sub stindard de pluripartide reclădim
Ce cer şpagă, falimentează, fac monopol,căci legea nu le stă în cale
Sunt fălcoşi, rumbipântecoşi, burduhănoşi şi mari matahale
Cumpără, vând, prădă ce alţii au strâns din moşi-strămoşi
Fabrică VIP-uri, titluri, demnităţii, grade şi decoraţii pe loc.
Haideţi toţi în joc destrăbălat, că totu-i numai pentru al lor folos.
Dau cu biciu-n norod, sărăcesc tineri, bătrâni, şcoli sau spitale
Să voteze poporul mulţi, puţini, la cârmă vor ajunge oricum din nou.ei
Putere nu avem că-n referendum suntem legaţi la mâini şi la picioare
Doar robi cu patria furată, cât de crunt lanţurile ciocoimii ne doare
Legile-s ale lor, proştii să le respecte, de-or vrea sau nu or vrea
Vulgul să stea acasă, doar ei prin Europa şi-n lume îi vor reprezenta!

[62] Milă dlor, mila dvs. (franceză)

PRINȚUL MOŞTENITOR ÎN TRANSILVANIA

− Piesă de teatru în 3 acte −

(acțiunea se desfăşoară pe durata unei vieți de om înainte şi după anul 1940)

PERSONAJE, orice asemănare cu realitatea este absolut întâmplătoare.
SECRETARUL PATRICK
Alteța Sa (AS) PRINȚUL MOŞTENITOR
TOM
DUCESA
LIZ
PAPION
DACIANA
MONA
TANTI GRETE
MINISTRUL
ROLURI EPISODICE
CONSILIERUL
INTRUSUL
INDIVIDUL, ulterior VAMPIRUL ÎNTÂI
AL DOILEA, ulterior VAMPIRUL DOI
AL TREILEA, ulterior VAMPIRUL TREI
GRUPUL DE ELEVI CU PAPION
VOCI
AMBASADORUL
VOCEA AMABILĂ
VOCEA NEAMABILĂ

♣

♣ ♣

ACTUL I

DESPRE ISTORIA TRANSILVANIEI ÎNTRE TURISM ŞI OPORTUNISM

♣

SCENA 1

(*Palatul regal din Great Britain*[63].)

SECRETARUL: Alteță, românii ăştia au difuzat o serie de bancuri cu englezii, pe care ei le denumesc seci.

PRINȚUL: Zău, Patrick? La radio? Apropie-te Tom! (*Prințul îl ciocăne de trei ori cu degetul mijlociu îndoit pe frunte.*)

TOM: Ce mai poate fi asta?

SECRETARUL: Alteța sa doreşte să comande triple-sec! (*schimbă gândul şi tonul*) O, nu! Ştiți bine, că pe timpul dictaturii comuniste, populația îşi ținea pliscul bine închis! Dar bancurile circulau şi pentru că unele nu erau cu tentă politică, le mai gustau şi securiştii.

TOM: Numai unele. Te rog însă fără apropouri! Nu mă face securist! Răspund numai de paza şi protecția alteței sale!

PRINȚUL: Şi poți să-mi dai un exemplu?

SECRETARUL: Lord îl pune pe John, valetul, să ducă un cal mort în baie. Şi John, care la români totdeauna este valet, se vede, că nu cunosc alte prenume englezeşti, mirat, se interesează cu precauție că de ce? Lord îi explică cum va veni soția dlui acasă şi când va merge în baie va striga şocată: „Dar bine, Lord, la noi este un cal mort în baie!“ Iar Lord va răspunde absolut flegmatic: „Ei şi ce dacă!“

PRINȚUL: Good gracious[64]! Da, ce pot să creadă românii ăştia despre noi?!

SECRETARUL: Flegmatici, formalişti, taciturni şi extrem de reci! Însă nu ne afectează, cât timp lumea joacă aşa cum cântăm noi!

PRINȚUL: Cam multe bizarerii din partea lor, când noi stăpânim încă o mare parte din lume!

SECRETARUL: De fapt, Dvs. vizitează incognito Transilvania, unde totdeauna au trăit mai multe naționalități, care îşi zic fiecare în limba lor, după zona locuită de obşti şi seminții, dar oficial sunt numite ca transilvani,

[63] Marea Britanie (engleză)
[64] Doamne Sfinte (engleză)

mai lălăit transilvăneni. Şi despre ei, locuitorii celorlalte zone, au fabricat o serie de bancuri, care ironizează monotonia şi încetineala lor. Mai pe şleau, le zic bancuri cu ardeleni, în care toți ăştia îşi încep dialogul cu o interjecție, considerată de sudişti, în special de cei din capitală, extrem de stupidă: Nó!
PRINȚUL: Ai zis: Nó?! Asta trebuie să fie o negație, ca la noi: No[65]!
SECRETARUL: Cam aşa ceva, dar uneori mai folosesc şi: ba! Dacă românul zice pentru yes! un da!, cuvânt obedient față de imperiul estic, transilvanul nu spune nici si! ca italianul şi spaniolul nici oui! ca francezul, de la care a împrumutat multe cuvinte elevate şi care ar însemna numai: vezi! ci ié!, care este o combinație de engleză cu germană.
PRINȚUL: Încurcat grai!
SECRETARUL: Istoria lor e mult mai încurcată!
PRINȚUL: Ştiu Patrick, mi-am făcut timp să citesc materialul tău şi chiar am câteva adnotări. De exemplu ai menționat să vizitez cetatea Alba Iulia.
SECRETARUL: Sir, Alba Iulia a cunoscut o adevarată înflorire în secolul al XVI-lea, când principatul avea autonomie. Principele Sigismund Bathory, îndragostit de Renaşterea italiană, a adus în cetate instrumentişti şi compozitori italieni. Participa des la turniruri.
PRINȚUL: Cam sălbatice, nu, sporturile din evul mediu?!
SECRETARUL: Păstrarea tradiției îi face pe transilvani să le reia când serbează zilele cetăților, în special la Sighişoara.
PRINȚUL: Să aibă aici în est şi ceva cetăți? Anuarele turistice actuale nu dau o listă completă!
SECRETARUL: Altețǎ, stema Transilvaniei este un scut împărțit în două câmpuri printr-o fâşie orizontală roşie. În câmpul inferior sunt reprezentate simbolic, prin câte un turn cele şapte cetăți săseşti.
PRINȚUL: Sunt uluit!
SECRETARUL: Multe biserici de la sate au construcții de tip cetate!
TOM: Ținut sângeros, o patrie renegată a vampirilor! În palatul principilor de la Alba Iulia, folosit ca reşedintă de Mihai Viteazu, a fost adus pe tavă capul lui Andrei Bathory, omorât de secui după bătălia pierdută.
PRINȚUL: Bravo, Tom! Mă întreb mereu, de ce tu îmi prezinți numai partea rea a faptelor?
TOM: Menirea mea este să vă feresc, altețǎ! În familia nobilă Bathory, nu întâlnim numai martiri ci şi criminali terifianți: pe contesa Elizabeth de Ecsed. Printre plăcerile sale sadice se aflau: mutilarea totală a mâinilor sau

---

[65] Nu (engleză)

a organelor genitale, bătăi îndelungate, muşcături ale feței şi corpului, amputarea brațelor sau a altor părți ale corpului.
SECRETARUL: Răutatea extremă a contesei a înspăimântat lumea, iar folclorul local i-a atribuit şi fapte îndoielnice. Se zice că se îmbăia în sângele tinerelor pe care le omora ...
PRINȚUL: Evul mediu abundă în torturi incalificabil de josnice. Inchiziția catolică a ocolit, din fericire, gloriosul nostru imperiu.
SECRETARUL: De fapt, regele Henric al VIII-lea, pentru că papa Clement al VII-lea refuza să anuleze căsătoria lui cu Ecaterina, a rupt legătura cu Roma, provocând schisma.
TOM: Şase soții în portofoliu, dintre care două executate.
SECRETARUL: Permiteți altețǎ, regele Henric în tinerețe a cultivat imaginea omului renascentist. Avea gust literar, compunea poeme, muzică şi cânta la lăută.
TOM: Chiar Cromwell, căzut în dizgrație pentru rolul său în aranjarea uneia dintre căsătoriile, desigur, nefericită, a fost scurtat cu un cap! În acelaşi an, mănăstirile rămase în Anglia, au fost dizolvate, iar proprietățile lor transferate Coroanei.
SECRETARUL: Tom, nu fi atât de vulgar! Nu folosi exprimarea piraților englezi! Decapitat e literar!
TOM: În ultimii ani ai vieții, Henric, devenit obez şi suferind de gută a trebuit mutat cu ajutorul unui un braț mecanic.
SECRETARUL: Ce mai cuvânt: mutat! Dar ce, era mobilă?
PRINȚUL: Oare de ce istoria consemnează şi urmaşii pomenesc mai mult de domnitorii remarcați pentru atrocități, decât de cei cu adevărat onorabili?!
TOM (*pentru sine*): Oare au existat?!
SECRETARUL (*îl priveşte circumspect*): Desigur, dar sunt îngropați sub ignoranță. De vină e mass media, care vânează extraordinarul! Căci a munci, a produce ca breslaş, a câştiga ceva pentru a trăi cinstit cu familia lui, e cât se poate de banal. Nu e nimic extraordinar!
TOM: Dar fotbalistul de la Liverpool?! Ce viteză, ce gol a mai dat, ce soldă barosană mai are?!
SECRETARUL: Fotbaliştii sunt un fel de clan scoțian nou, care joacă fără a sufleca kiltul!
TOM: Clanu-i restrâns ca număr, dar golanii de suporteri dinprejur, pe care trebuie să-i suportăm, sunt mai mulți.
SECRETARUL: Vezi, recte, piața Universității.
TOM: „Mai bine haimana decât trădător/ Mai bine huligan decât dictator/ Mai bine golan decât activist“ ...

TOȚI ÎN COR: „Mai bine mort, Decât comunist![66]“
SECRETARUL (*dojenitor*): Alteță, aşa ceva, ce jucăm noi acum, seamănă bine cu interviul plutaşilor de pe Bistrița.
PRINȚUL: Să mai existe în România oamenii cataractelor, ca odinioară în British Columbia[67]?
SECRETARUL: Nu, dar bancuri cu ei coexistă, în sensul că rețin numai ce le place, sfârşind prin a exclude dogmatismul comunist!
PRINȚUL: Totdeauna mi-au plăcut oamenii cu mintea deschisă, liberi de orice constrângeri!
SECRETARUL: Revenind la vizita incognito în Transilvania!
TOM: Din motive de prevedere, vă recomand să nu o (*accentuând*) vizitați!
PRINȚUL: Dar mă cheamă mormântul stră-stră-stră-bunicii mele, prea iubita contesa Claudia! Din adolescență m-am îndrăgostit de chipul femeii tinere, înconjurată de frunzişul autumnal în rama ovală.
TOM: Chiar aşa? Nu ştim nici măcar unde este îngropată!
PRINȚUL: Dar, figurează în arborele genealogic al dinastiei noastre!
TOM: Lăsați-mi timp să mă informez şi voi redacta un referat!
SECRETARUL: Ştim, de asemenea, că alteța sa este atrasă, fie măcar în subconştient, de ținutul vampirilor! Dar este numai o reclamă falsă, susținută de mai multe kitsch-uri! Există un monstru în lacul Loch-Ness[68]?!
PRINȚUL: Fără doar şi poate!
TOM: Nimeni nu l-a văzut niciodată, iar pozele pot fi trucate! Romanul lui Bram Stoker, „Dracula“, publicat înainte de 1900, a furnizat baza de ficțiune pentru o liotă de vampiri moderni.
SECRETARUL: În folclorul local, vampirii sunt considerați mai activi noaptea, nesuportând lumina soarelui. În cea mai răspândită legendă creaturile apocaliptice se înmulțesc muşcând oamenii şi bându-le sângele. În unele cazuri, când mormintele suspecte au fost deschise , sătenii descriau cadavrele având sânge proaspăt de la victime pe gură. Usturoiul sau apa sfințită sunt remedii obişnuite în folclor. Alte obiecte de apărare sunt cele sacre: un crucifix, rozariul.
PRINȚUL: Dracula nu este chiar numele unui domn pământean?!
SECRETARUL: Vlad Țepeş, supranumit Dracul, datorită apartenenței la ordinul Dragonului. Ordinul apăra creştinismul prin cruciade contra turcilor otomani.

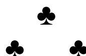
66 Imnul gomanilor din Piața Universității
67 Provincie în Canada
68 Lac în Scoția

TOM: Mahomed al II-lea, Cuceritorul, a plecat învins din Valahia , după ce în apropierea Târgoviştei a vizionat un spectacol care a băgat groaza în oştile sale: o pădure de țepi în care atârnau o mulțime de turci ucişi înainte sau în timpul bătăliei. Vlad Țepeş, alias Kazikli Bey[69], a tras în țeapă şi mulți negustori saşi, de ura cărora s-a făcut răspunzător! A avut trei soții, toate de etnie maghiară sau secuie.
PRINȚUL: Mult prea multe ...
SECRETARUL: Tom vă atrage fin atenția la concurența etnică .
PRINȚUL: De ce să nu zicem numai români şi unguri?!
SECRETARUL: Pentru că mai există şi secuii. Dieta din Cluj, când a stabilit Unio Trium Nationum, a inclus numai vorbitorii de maghiară şi germană şi i-a exclus pe valahi.
PRINȚUL: Băieți, principatul ăsta a avut şi umanişti cu simț de răspundere în fața viitoarei democrații!
SECRETARUL: Stefan Roth în „Lupta lingvistică" indica limba română ca mijloc de comunicare universală.
TOM: După răsturnarea dictaturii, în 1990, sute de oameni au fost brutalizați şi răniți în Târgu Mureş, unde conviețuirea interetnică a fost alterată considerabil.
SECRETARUL: Şi la noi a existat un Belfast sau un Ulster!
DUCESA: Dosarele cu omor deosebit de grav au rămas cu autor necunoscut. Faptele nu s-au prescris, dar nu cred ca se va mai face nimic.
TOM: În final unități speciale de paraşutişti au restabilit ordinea!
SECRETARUL: Marii noştri politicieni încearcă şi mereu reuşesc să împartă lumea în sfere de influență, cu tendințe şi interese opuse, afişate şi dezbătute pe larg în campanii publicitare!
TOM: Alteță, mă întreb mereu dacă vizita asta trebuie neapărat făcută? Istoriile ....
SECRETARUL: Mai bine zis istorisirile ...
TOM: Lasă-mă să-mi expun părerea, Patrick, nu încerca să mi-o omori în faşă! ... astea oribile pline de crude teribilisme, ar trebui să atragă spiritul de aventură al unui adolescent, dar nu pe un bărbat, pe deplin matur, membru al celei mai renumite case regale, care aşteaptă deja de multişor succesiunea la tron.
SECRETARUL: God save the King[70], Tom! Regii domnesc pe viață! Nu trebuie să iasă niciodată la pensie!

---

[69] Domnul țeapă (turcă)
[70] Dumnezeu să ocrotească regele (engleză)

TOM: Succesorii înaintează în vârstă şi scăderea formei fizice, pe lângă tron, i-ar putea duce la frustrare.
DUCESA: Oamenii noştri de stat posedă proverbiale calităţi englezeşti! Şi se pricep la managementul calităţii!

ACTUL II
ATERIZARE CU PROBLEME

SCENA 1

(*Aeroportul internaţional din apropierea capitalei. Pe pistă.*)

DUCESA: Ce bine că ni s-a permis aterizarea!
SECRETARUL: Dar nu şi debarcarea, Alteţă!
PRINŢUL: Nu cred că preşedintele unei ţări din Balcani ar îndrăzni să se pună rău cu o mare putere!
TOM: Alteţa Sa, omite că intreprinde o vizită privată?! De când cu apariţia ONU şi cu „lupta pentru pace şi neamestecul în treburile interne“ conducătorul oricărui stat mic poate face ce vrea. De multe ori mimează independenţa şi are în spate una sau alta dintre superputeri.
SECRETARUL: Se va feri să calce protocolul şi uzanţele internaţionale, mai ales că acum se aşteaptă la un aviz favorabil pentru primirea în uniune?!
TOM: În ţările estice, cu sechele comuniste, bădărănia este considerată o formă de bărbăţie. Prinde foarte bine la mase, care-şi zic, uite ce a îndrăznit ştabul nostru să facă unei alteţe! L-a pus la punct pe aristocrat! Aşa, spun ei, că se apară independenţa naţională!
SECRETARUL: Frumos din partea ta, Tom! Te dovedeşti un adevărat watch-dog[71]!
DUCESA: Mi-e teamă, alteţă. Nu uitaţi că fostului rege Mihai nu i s-a permis de două ori debarcarea. MS cu regina au rămas închişi în avion înconjuraţi de poliţia de frontieră. Au trebuit să refacă plinul şi să ia drumul întors pentru a părăsi spaţiul aerian al ţării.
PRINŢUL: Preşedintele s-a grăbit să taie entuziasmul monarhiştilor şi al simpatizanţilor. A fost lupta pentru putere, înaintea elaborării constituţiei...
TOM: ... sau al curioşilor, după aproape o jumătate de secol de dictatură!

---

[71] Câine de pază (engleză)

SECRETARUL: Oricum ar fi câştigat! Votul alegătorilor a uimit Europa, pentru că, după unii comentatori, a întors roata istoriei!
DUCESA: Dar a fost reținut de două ori cu grănicerii de pază la uşa avionului, o pereche deja în etate, fără a-i lăsa măcar să coboare în aeroport la utilități!
SECRETARUL: Se spune că în apropierea pistei un grup de manifestanți făcea tot felul de gesturi impertinente pentru a-i determina să-şi ia tălpăşița.
TOM: Românii au oroare de transfugi! Li s-a inoculat că după abdicare regele a părăsit țara cu opt vagoane pline şi acum revine pentru a cere averea coroanei înapoi!
SECRETARUL: De fapt, Carol al doilea, când a abdicat pentru o femeie, a părăsit țara cu un convoi format din atâtea vagoane. Bârfe şi insinuări strecurate în presă sau pe sticlă pentru a manipula masele!
DUCESA: De ce fiecare nu poate să judece cu dovlecul propriu? Că trebuie a se ciocăni, pentru a-l vedea dacă-i copt!
PRINȚUL: Comoara mea, te rog!
DUCESA: Mă rogi, ce? Ordonă-le mai bine să ne lase în aerogară!
SECRETARUL: Am sunat. Sunt pe cale de a protesta la ambasada noastră!
AMBASADORUL: Alteță, ne-am manifestat profunda consternare în fața guvernului şi a preşedintelui. Ni s-a răspuns că nu ați fost aşteptat. Vi s-a dat permisiunea de aterizare cu întârziere pentru că instalațiile de supraveghere a zborului la sol nu funcționau şi siguranța Dvs. era pusă în pericol...
PRINȚUL: Excelent, dar am aterizat!
AMBASADORUL: În plus, în capitală se anunță mari mitinguri şi greve sindicale. Nu am primit undă verde de la SRI şi ministerul de interne, deoarece nu vă poate asigura protecția. E îmbucurător că prin ministrul de externe, preşedintele republicii, însuşi, vă trimite mesajul personal.
DUCESA: Splendid, pot să le admir protocolul.
PRINȚUL: Sunt în vilegiatură spre Transilvania, nu spre Capitală!
SECRETARUL: Dar o putem insera alteță, o bună ocazie ca să admirăm micul Paris!

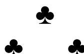

SCENA 2

(*Aeroportul internațional. Salonul oficial în care ministrul de externe este însoțit de consilier, iar prințul, de suita anterioară, cu excepția ducesei, evadată de la protocol pentru cumpărături în Duty Free Shop.*)

SECRETARUL: Absolut toate actele sunt legale şi în termenul de valabilitate. După cum ştim, cetățenii Albionului nu necesită viză pentru vizită.
(*Consilierul preia actele şi le frunzăreşte*)
MINISTRUL: AS nu este un cetățean oarecare şi autoritățile române sunt ferm convinse că nu intreprinde o vizită privată!
CONSILIERUL (*către ministru*): Actele sunt în regulă!
MINISTRUL: Permisiunea de a vizita splendida noastră țară ne onorează şi vă este acordată întotdeauna cu plăcere. Numai că, din nefericire, momentul nu a fost tocmai bine ales.
PRINȚUL (*către Patrick*): Bizară formulă, de unde ştiu ei când un anumit moment este oportun?!
SECRETARUL: AS ar dori să ne specificați în ce constă nefericirea momentului?!
MINISTRUL: Cred că motivele vă sunt pe deplin cunoscute. Dacă aveați bunăvoința să cereți o informare mai detaliată asupra situației politice a țării în care vă aflați?!
(*Tom aruncă o căutătură intrigată secretarului, care plimbă privirea de la AS la ministru.*)
SECRETARUL: Vizita noastră, incognito, nu are cum influența politica țării Dvs. AS nu va rămâne decât o noapte în capitală, urmând ca mâine în zori să plecăm cu o maşină închiriată spre Transilvania.
MINISTRUL: Suntem în campanie electorală şi în pragul unui referendum pentru votarea constituției. Din nefericire, persoane din exterior, pe care poporul nostru le numeşte transfugi, încearcă imixtiuni inadmisibile asupra formei de guvernământ. Desigur, fără nicio şansă, deoarece am obținut o zdrobitoare victorie în alegeri.
SECRETARUL: Sper că AS şi membrii delegației sale să fie scoşi din cauză!
MINISTRUL: Întocmai! Numai că, almanahul Gotha arată o relație de rudenie cu fostul rege, a cărui primă vizită ne-a indispus prin multiplele încercări de manipulare a opiniei publice. Şi guvernul țării doreşte ca voturile liber consimțite ale cetățenilor țării să nu fie influențate. Preşedintele republicii i-a interzis fostului monarh vizita pe o perioadă de cinci ani.
SECRETARUL: Dar, vă repet cu insistență, că vizita AS, nu are nimic de-a face cu politica internă a țării dvs.
MINISTRUL: Pe față da, dar pe ascuns!? Dați-ne voie să vă supunem atenției, că nu putem tolera asta. Ambasada va da declarații, reporterii vă vor vâna pentru a vă intervieva şi în ultimă instanță se va ajunge la forma

de guvernământ. Sunteți o monarhie şi nu puteți susține altceva! Cum conducătorul revoluției române candidează la un nou mandat pentru funcția de preşedinte, cu toată bunăvoința nu putem accepta în acest moment imixtiunea unei vizite, fie şi privată!
SECRETARUL: Vom trimite un comunicat ambasadei noastre care vă va remite un protest oficial! Nu uitați că guvernul Dvs contează pe sprijinul regatului unit pentru susținerea formalităților de aderare.
MINISTRUL: Formalitățile ne interesează numai de formă. După victoria în alegeri preşedintele vă va trimite o invitație oficială şi, țin să specific, că faptul că-l veți vizita va constitui cea mai încântătoare ocazie să vă manifestați tacit acordul pentru organele de stat alese democratic.
SECRETARUL: În ultimă instață, acum nu acceptați sub niciun motiv?
MINISTRUL: Dacă ştiam din timp vă comunicam să devansați data plecării. Vă dați seama că puterea politică cere sacrificii! Românii sunt foarte susceptibili la atingerile suveranității naționale! În țară sunt în desfăşurare o serie de manifestări antimonarhice şi ministerul de interne nu vă poate asigura paza şi garanta securitatea pe tot teritoriul țării!
DUCESA (*apare, făcând gesturi voioase cu palmele, însoțită de Tom care cară plase de cumpărături*): Încă mai au vechile prețuri. Dacă am umplut plasele putem decola spre casă!

ACTUL III
ÎN TRANSILVANIA

SCENA 1

(*Prin munții Carpați spre podiş întâlnind câteva comportamente locale.*)
TOM: Ce şosele proaste, găurite, parcă ar fi buzunarele unui cerşetor!
PRINȚUL: Rolls-roy-ul le va suporta. Dar prin ce localități minunate trece Valea Prahovei!
SECRETARUL: Proaspăt, răcorosul aer de munte! Şii crucea Eroilor, de pe vârful Caraiman.
TOM: Electricianul ăla din Buşteni, care i-a demonstrat lui Patrick legea lui Ohm, pe vârful Omul!
SECRETARUL: Dacă eşti om cu mine sunt şi eu cu tine! Locuitorii par nişte oameni tare de treabă şi toleranți cu străinii.
TOM: Avem noi fețe de străini?

SECRETARUL: Dacă majoritatea indigenilor ar avea ten palid, păr roşu şi ochi verzi am putea să ne amestecăm cu ei, fără ca să ne bage în seamă.
(*O maşină trece cu roata prin baltă şi-i stropeşte cu mocirlă. Tom porneşte, o depăşeşte, iar şoferul din spate e obligat să frâneze. Plin de ambiție, intrusul îi depăşeşte din nou. Imediat după un stop şi frânează înaintea lor, de două ori, ostentativ, tocmai când, banda opusă era ocupată pentru a nu-l putea depăşi. Opresc la un motel şi coboară. Tipul parchează alături.)*
INTRUSUL: De ce m-ați agasat tot drumul! Sunt un tip cu relații, odată chem un agent de circulație şi vă amendează. La noi nu se face ca la voi acasă. Învățați să circulați pe dreapta, nu ca la voi pe stânga! Stângacilor!
TOM: Ia, vezi că ....
SECRETARUL: Stai calm, poate fi o înscenare!? (*ia telefonul mobil*) Hello, firma Condor? Dorim un ghid pe engleză pentru Transilvania.
VOCEA AMABILĂ: V-o dăm pe Mona, o brunetă spirt, temperamentală ca un flamingo!
PRINȚUL (*ridică degetul arătător pentru avertizare, apoi face un gest liniştitor cu palma*)
SECRETARUL: Suntem persoane sus-puse, cu pretenții.
(*Convorbirea este întreruptă. Apare Mona, cu mers de manechin.*)
MONA: Rog foarte multă seriozitate! Sunt numai ghidă nu şi damă de companie. Din acest motiv, de obicei mă rezum la ruta Sinaia-Braşov. Pentru mai multe zile ...
SECRETARUL: Vă oferim un onorar regesc.
MONA: Vă rog să nu mă jigniți! Accept fără condiții! Pentru gentelmeni, dacă-l îmbunătățiți pot oferi servicii speciale, de-o calitate excepțională!
PRINȚUL: Am auzit că solicitați foarte multă seriozitate!
MONA: Pe bune! Sunt atât de sensibilă încât mă oripilează orice apropou! (*face un gest de surprindere*) Pe dvs. v-am mai văzut undeva. La un buletin de ştiri. Cred că sunteți un mare actor american. Să ştiți că noi nu suntem nişte stricate ca pe la Hollywood. Mă confundați! Vă rog, fără insinuări sau apropouri neruşinate! Îmi câştig şi eu existența într-un mod cât mai cinstit posibil.
SECRETARUL: Există un onorar stabilit prin contract madam, la care putem plusa!
TOM: Ce mai tipesă! (*se apropie de un grup care jucau alba-neagra*)
INDIVIDUL (*către Tom*): Pun o sută de euro şi pot lua două. Alba! Ha, ha, ha, asta a ieşit. Nenică, dă suta mea plus încă una încoa!
AL DOILEA (*către Tom*): Pune repede suta jos! (*Tom se execută.*) Arată unde-i banul! (*Tom arată*) Pardon nene, ai pierdut!

TOM: Give my money back[72]!
TOŢI TREI: Ce vrei, băi, jigodie, că-ţi rupem botul.
(*Se împing în Tom, care îi împrăştie, apoi fug ca potârnichile primind picioare în dosuri.*)
TOM: M-au fraierit! Cheamă poliţia!
SECRETARUL: Poliţia, anunţaţi urgenţele că sunt trei vagabonzi ce practică un joc ilicit pe stradă!
VOCEA NEAMABILĂ: Dar dvs. de ce v-aţi prins în joc? Nu ştiţi că jocurile de noroc sunt interzise în spaţiile publice! După accent parcă aţi fi străini. Comunicaţi-ne unde vă aflaţi şi aşteptaţi echipajul nostru.
(*Secretarul întrerupe convorbirea.*)
TOM: S-a rezolvat, nu se poate decât să ne amendeze pe noi, care am reclamat.
MONA: Uşcheală băieţi, nu-mi plac încurcăturile cu poliţia locală. Şi apoi ce publicitate negativă pentru celebrul actor american!
SECRETARUL: Să fim cu ochii-n patru cu aşa o ghiduşă. Să nu cadă cu tronc AS. Dacă află ducesa, cu gelozia ei de tigru, ne-ar sfâşia de vii!

SCENA 2

(*O, tu, veche dragoste neîmplinită trecând zburdalnică prin cheile* Turzii. *Amândoi stau pe o punte suspendată desupra apei, iar bărbatul o priveşte înmărmurit.*)
DACIANA: Ce mai aştepţi Nelule?
PAPION: Ce, de ce, nu mai ştiu nici eu! Ceva ce am aşteptat toată viaţa asta prin Europa, atâtor neamuri, atâtor ideologii şi dictaturi. Să te iau din nou în braţe şi să te port peste cele patru podeţe suspendate ale cheilor. Şi dacă puterile nu mă mai ţin, să curm balansul podurilor şi să cad în genunchi cu tine în braţe! Ceva ce nu am putu îndeplini în perioada războiului rece. Să te aduc la mine, dincolo de cortina de fier! Tu ce ai făcut pe aici, prin Transilvania natală?!
DACIANA: Nu ştiu, nu mai ţin minte şi nu mai vreau să ţin! Oare nu am trăit atâtea vise de adolescenţă împreună?! Întreaga lume părea a noastră şi o puteam cuceri cu iubirea şi puritatea sufletelor noastre! Acum când îmi reamintesc prin câte deşerturi bătute de vânturi sau mlaştini sordide m-a târât existenţa, am îngrozitoarea senzaţie că mi-am ratat viaţa! Am trăit ceva anodin, spre folosul unei ideologii, care distruge aspiraţiile fiinţei umane!

---

[72] Dă-mi banii înapoi (engleză)

PAPION: Aş fi făcut orice ca să nu ți-o ratezi, ca să pot schimba ceva! La un moment dat, nu mi-ai mai răspuns deloc la scrisori!
DACIANA: Securitatea ne interzicea să mai luăm legătura cu străinii. Cred că ne făcea scrisorile pierdute! Fiecare instituție avea securistul ei şi şcolile nu făceau excepție. Te amenința că te dau afară din servici, sau mai rău te ascundea prin vreun lagăr sau puşcărie, ca să nu mai ştie nimeni de tine!
PAPION: Doamne, nu am crezut că omul înregimentat politic poate fi aşa de ticălos! Ai bărbat, ai făcut şi crescut copii?
DACIANA: Bărbați am avut destui, dar nici unul cu o leacă de inimă. Iar copii nu m-am îndurat să fac, ca să nu mai sufere pe lumea asta, ceea ce am suferit noi!
PAPION: Sfinte Sisoe, şi cum ai putut să trăieşti singură, Daciana? Singurătatea îmi pare o pedeapsă prea dură! Ca izolarea în carceră.
DACIANA: Singură, ca să îmi păstrez sufletul curat! Din nefericire, după despărțirea de tine, conjuncturile vieții, prin umilințele de zi cu zi sub dictatură, nu m-au ajutat să-mi mai găsesc sufletul pereche!
PAPION: Se poate, totuşi, ajunge la un pact. Aşa am făcut eu cu soția mea. Ştii dictonul meu: „Voi lupta până la ultima picătură de sânge, ca să ai dreptul să nu fi de acord cu mine[73]".
DACIANA: Sună frumos, dar prea e idealist! Nu ştiu cât e de eficient? Ticăloşii noştri sunt întotdeauna eficienți! Şi nu am putut face pact cu ei! Dacă nu am fost cu ei să bat din palme şi să hăulesc, m-au trecut pe linia moartă, după care pur şi simplu psihic m-au distrus.
PAPION: Sunt nespus de fericit acum când te țin în brațe. Şi nu te voi mai lăsa să pleci!
DACIANA: Totdeauna ai fost un optimist incurabil! Nu eu, ci tocmai tu ai plecat şi vei pleca. Şi acum, poate pentru ultima oară, fluture, oprit pe o inflorescență vremelnică, te rog, rămâi şi gustă-i parfumul. Nu uita că floarea se va ofili după plecarea ta!
PAPION: Sfârşitul războiului m-a prins în vest. Ce vină să am că nu m-am reîntors să mă chinui alături de tine?! Te-am chemat de atâtea ori să vii alături de mine!
DACIANA: Iubirea cere sacrificii. Ceea ce tu vroiai nu s-a mai putut. Capitalul uman este bunul cel mai de preț al dictaturilor de sorginte comunistă

[73] Ion Rațiu

♣
SCENA 3

(*Cină la castel. Secretarul, Mona, Papion cu soția Liz, fiica unui fost ofițer în armata britanică. Carnavalul vampirilor din clientela politică.*)

LIZ: John a fondat „Uniunea Mondială a Românilor“ şi a subvenționat numeroase ziare şi reviste.

PAPION: Ce folos, absolut toți, numai s-au certat şi-au vrut să facă o mică ciupeală de capitală! Până la urmă a apărut şi un politruc, rezultat din algoritmul de după alegeri, care a mai fondat o uniune, un duplicat, ca să-l facă pe-al meu să pară derizoriu. Şi-i făcea propagandă mai mare pe sticlă, la orice interviu, doar pentru el reclama era gratuită. Pe mine mă invitau la paştele cailor.

MONA: Stăm la masă cu un fost candidat la preşedinție! Dar, care a pierdut la un scor de-o umilință zdrobitoare.

SECRETARUL: Comuniştii falsifică orice, după ştiința noastră şi alegerile de după al doilea război mondial.

MONA: Sir Papion rămâne pentru noi totuşi un transfug. Cât timp oamenii muncii de la oraşe şi sate se chinuiau să construiască socialismul dl, că tovarăş cu noi n-a fost, huzurea undeva prin vest, în lumea capitalistă.

SECRETARUL: În capitalism se munceşte din greu pentru profit. Nici chiar regii, chiar să vrea şi nu pot huzuri mereu!

MONA: Noi am votat soarele şi nu pe un transfug, care a venit să vândă țara capitalului occidental!

SECRETARUL: Orice afacere necesită o investiție. Şi cum țara dvs. era săracă, trebuia să atrageți capital extern.

LIZ: John nu a huzurit în vest. A muncit şi a facut bani, pe care i-a investit cu folos!

MONA: Mai bine sărac, dar cinstit! Soțul dvs. nu putea câştiga pentru două motive capitale: nu a mâncat salam cu soia cu noi şi vorbeşte româna cu un „neaoş“ accent englezesc.

LIZ: Ca să vezi! Rânjitul ăla, care-a câştigat, vorbea două ore fără să spună nimic. Zi-mi mătăluță, care desigur l-ai votat, ce lucruri memorabile a transmis alegătorilor, în campanie sau de când a trecut la cârma țării?

MONA (*declamativ*): Că poporul nu greşeşte niciodată şi cu chibzuința-i proverbială a ales pe cine trebuia, adică pe cel care pune osul la greu şi este de nădejde, deci se poate baza! Şi că nu ne vindem țara!

LIZ: Dar cui putea vinde John țara?! Şi în definitiv, vroia să facă intreprinderile de stat profitabile, să facă conversia economiei centralizate!

Puterea, fată dragă, nu o dorea pentru el însuşi, urma să facă un referendum asupra formei de guvernare: monarhie sau republică?!
MONA: Cu bazaconia asta a pierdut cele mai multe voturi. Preşedintele l-a acuzat de laşitate şi cabotinism, că de ce este lipsit de responsabilitate şi nu vrea puterea pentru el? Că, dacă câştigă alegerile, de ce să prostească poporul şi să dea țara pe mâna fostului suveran?
SECRETARUL: Am auzit: referendum! Cine şi cum va da țara pe mâna fostului monarh? Formula asta este atât de stupidă că nici elevii de gimnaziu n-o înghit pe nemestecate!
LIZ: Ce este pentru voi fostul suveran: un căpcăun?
MONA (*închide ochii şi declamă*): Deşi sunteți în majoritate, eu tot nu mă las. Am tăria convingerilor mele! Da, cu toată fermitatea, cel mai mare căpcăun, pentru că este un exploatator de neam străin, care asemeni lui Papion nu vorbeşte bine româneşte. Ce conducător neaoş îți vorbeşte limba cu accent străin?
SECRETARUL: Dar neaoşul poate fi un incult şi asta nu înseamnă că un om cult nu poate fi un conducător bun!
MONA: Dacă masele nu-l înțeleg, nu-l votează şi ținând cont de resentimentele majorității, contracandidatul poate specula antipatia şi-l acuză de orice, având şanse de a fi crezut! Le minte şi le exploatează! În comunism manierele şi cultura aparțin micii burghezii, după Lenin, cea mai trădătoare, alături de intelectualitatea şovăelnică!
PAPION: Calomniază, calomniază, că tot rămâne ceva este deviza incompetenților. Eu, am zis altceva: Nu aduce nicio critică, nici măcar „constructivă“, semenului tău, care luptă să-ți facă viața mai bună. Critica ta să se afirme prin faptă: fă tu mai mult şi mai bine decât el!
MONA: La noi toți comuniştii puneau în fața lozinca că ne fac viața tot mai bună şi de fapt noi o duceam tot mai rău! Prin propaganda neîntreruptă, de unde să distingem pe cel bun de cel rău!
SECRETARUL: Nu comuniştii au furat averile celor înstăriți?
MONA: N-au furat, le-au naționalizat!
SECRETARUL (*pentru sine*): Îndoctrinată total! Naționalizarea este furtul unui stat în dauna unor particulari!
MONA: Dar ei au fost corecți! Au fost un fel de haiduci ...
PAPION: Care au egalizat averile şi v-au sărăcit pe toți! Întreabă-te dacă nomenclatura nu a beneficiat de toate?
MONA (*strigă cu ochii închişi*): Minciună, minciună, de trei ori minciună! Îmi răstălmăceşti vorbele. Cu voi nu se poate discuta! Sunteți nişte regalişti!
LIZ: Ce-i chiar aşa de rău în a fi regalist!?

MONA: Toate democrațiile moderne sunt republici!
PAPION: „Voi lupta până la ultima picătură de sânge, ca să ai dreptul să nu fi de acord cu mine.“ De fapt, oricare, fie preşedinte sau rege, nu poate fi un democrat. Preşedintele e propulsat dintr-un partid politic, pe care-l va proteja după alegeri.
MONA: Lăudabil este optimismul elitei politice, că nu avem niciun corupt, semn că justiția îşi face datoria.
SECRETARUL: Regele provine dintr-o dinastie străveche şi tronul se moşteneşte conform legii salice de succesiune.
MONA: Pe rege nu-l poți înjura, căci apare crima de lezmaieste! Şi mie-mi place să înjur. Am gura slobodă! Cu preşedintele e altceva ...
LIZ: Numai bădăranii înjură!
MONA: Nu este adevărat! În democrație oricine are libertatea să înjure! În prezent oamenii din popor vor să voteze candidați asemenea lor!
PAPION: Deplin democratic!
MONA: Şi consideră că, dacă preşedintele înjură nevasta sau bate un copil se comportă ca oricare bărbat normal, deci o poate face!
LIZ: Lipsă de civilizație!
SECRETARUL: Aberație!
MONA: Când se pupa prin Moldova cu femeile, una a zis că e tocmai ca soțul ei, care o pupă, o bate şi apoi o iubeşte, ca să-i treacă!
PAPION: Un conducător nu poate fi decât la unison cu poporul. Deunăzi văd o gogomănie în lumea teatrului: un comentator critica spectatorii, care au părăsit sala, că nu sunt încă pregătiți pentru un spectacol modern! Dar pentru cine scrie dramaturgul şi ce rol are reclama? Nu pentru a se juca un spectacol cu casa închisă?
LIZ: La alegeri eşti spectator activ, dacă mergi la vot! Dacă în sală se ocupă sub o treime din locuri nu înseamnă oare că scenariul este prost scris? Mai ales dacă intrarea este gratuită?!
MONA (*papagaliceşte*): A merge la vot constituie o datorie civică!
LIZ: Ca să legiferezi prin prezență un sistem falimentar?! A trecut vremea marilor mitinguri populare cu labele poc! Marele merit al politicii româneşti este că a demonstrat că sistemul pluripartinic, aşa zis democratic, este vicios şi produce oligarhie ca oricare alt sistem politic.
SECRETARUL: S-a anuțat surpriza serii. Carnavalul clientelei politice!
(*Apar trei mascați în costume de vampiri, cu pocaluri pline de sânge.*)
VAMPIRUL ÎNTÂI: Vă invităm să degustați sângele țării!
VAMPIRUL DOI: Vă conjurăm să sorbiți până la fund contractele pe bani publici!

VAMPIRUL TREI: Bând până la beţie sângele norodului, aveţi şanse să deveniţi şi voi vampiri! Viaţă veşnică vampirilor!
PAPION: O mică sau megaciupeală!? Pe tema fostei monarhii am avut o îndelungată dezbatere cu preşedintele. În cele din urmă a semnat un decret care asigură o viaţă decentă la toţi foştii conducători ai ţării.
LIZ: Splendid altruism! Se zice că nu s-a gândit numai la el!
PAPION: Perfect democratic!

SCENA 4

(*Mici corecturi pentru păstrarea patrimoniului cultural. În curtea unei biserici-cetate. De la imnul saşilor transilvani la generaţia cu papion.)*
TANTI GRETE (*custodele bisericii evanghelice*): Sei gegrüßt in deiner Schöne, und um alle deine Söhne, schlinge sich der Eintracht Band[74]!
SECRETARUL: Din imnul saşilor trasilvani: „Fii binecuvântată în frumuseţe şi toţi fiii tăi să fie înconjuraţi de brâul concordiei!“
PAPION: Concordie, cuvântul ăsta până acum nu l-am auzit niciodată rostit! Numai intrigă, numai discordie pe care a semănat-o unul şi altul, pentru a nu ne înţelege!
MONA: Concordia, să nu însemne cumva dispariţia statului? Că, dacă toţi ştim legile, le respectăm şi ne respectăm, la ce-o mai fi bună lumea politică?
PAPION: Să ne reprezinte! Atunci se va schimba şi ea!
MONA: Dă-mi voie să nu prea cred! Numai când rosteşti Transilvania, imediat, unii vor zice de ce nu vorbeşti de întreaga ţară, după aia, că, dacă faci distincţie, de ce instigi la federalizarea ţătii, la ruperea unităţii naţionale pentru care strămoşii noştri au luptat de secole.
PRINŢUL: Şi, de fapt, la diminuarea influenţei centrului asupra provinciilor! Coroana a purtat atâtea războaie contra secesioniştilor ...
TANTI GRETE: Einer bunten Völkerschar[75]!
SECRETARUL: Asta o cred! Chiar o mică Europă, ca structură a populaţiilor!
TANTI GRETE: und als Wehr dem freien Wort[76]!
PAPION: Asta n-o mai cred! Cine să apere cuvântul liber? Când să fi fost scris imnul ăsta? După atâtea silnicii, după ce la fiecare cuvânt am fost interpretat şi am primit figurativ un pumn în gură! Să mai cred în ceva?

---

[74] (germană)
[75] O amestecătură de popoare (germană)
[76] Şi ca apărare a cuvântului liber (germană)

DACIANA (*apare pe poarta principală urmată de tineri*): Totdeauna ai fost un optimist incurabil! Nu ai scris, asemeni lui Moise, cele zece porunci ale românului liber!
PAPION: Suntem un popor nobil şi vechi. Civilizația are rădăcini adânci în pământul patriei!
DACIANA: Prin strămoşii care au lucrat şi apărat pământul țării noastre!
PAPION: Tu nu peiorezi ca alții, ci ştii să completezi ceva ce inima simte şi capul gândeşte pentru a le comunica semenilor. Dar nu s-a îndeplinit nimic din ceea ce am gândit şi sperat pentru ei. Şi noi suntem deja prea bătrâni şi osteniți pentru a mai lupta! Românul nu are noroc! Josnicia ne-a învins!
DACIANA: Pe noi cu siguranță, dar mai sunt şi alții care ne-au preluat gândurile şi vor ca noi! Românul îşi poate face şi singur norocul!

(*Elevii îşi dau jos hainele de ploaie şi rămân în uniforme cu papion. Cântă şi dansează ritmic cu veselie şi decență.)*

„Generația cu papion trăieşte şi în România/ Papionii nu uită să dea „Bună ziua!“/Îmi dau ultima picatură de sânge/ Ca să ai dreptul să mă contrazici./ Aşa se face democrație! /Te iubim şi te respectăm omule, ce vrea să vie/ Noi suntem cei ce putem schimba o Românie!“

SFÂRŞITUL LUMII

− Piesă de teatru în 2 acte −

(acțiunea se desfăşoară pe durata mai multor vieți de om înainte şi după anul 1990)

PERSONAJE
ROSE
MARC
SUE
PASCAL
HELLEN
ROB
ALINA
SAM
MARIUS, devenit BĂTRÂNUL
SANDRA, devenită MAGNATA
CETĂȚEANUL ZBURĂTOR alias BATMAN
ROLURI EPISODICE
AMERICANUL
INDIVIDUL, devenit ÎMBOGĂȚITUL
CASIERA, devenită FUNCȚIONARA
AGENTUL, devenit SPORTIVUL
ÎNSOȚITOAREA UNU, devenită ADVOCATA
ÎNSOȚITOAREA DOI, devenită PARLAMENTARA
JANDARMUL

ACTUL I
DE LA POARTA IADULUI LA POARTA RAIULUI

SCENA 1

(*Secția de terapie intensivă a unei clinici americane*)

ROSE: Dle Green ați reuşit să dormiți? Aveți o față atât de odihnită!

MARC: Mă simt minunat Rose! Întremat fizic, deşi am trecut printr-o experiență teribilă!

ROSE: Pentru oricine infarctul este o experiență traumatizantă!

MARC: Dar la mine pumnul uriaşului, care îmi strângea inima în cange şi nu mai înceta, a tot strâns-o până ce n-a mai rămas nimic din ea. Până să îmi aplicați voi şocurile electrice am trecut dincolo de moarte şi am văzut porțile raiului.

ROSE: Da, au fost câteva momente în care anestezistul s-a temut că s-a produs moartea clinică.

MARC: Nu ştiți, ce e dincolo de moarte! O muzică divină, nişte tărâmuri de vis!

ROSE: Nimeni nu poate povesti ce e dincolo de moarte pentru că nimeni nu s-a întors de acolo niciodată.

MARC: Poate numai eu!

ROSE: Zău?! Noi, personalul medical, credem că ai fost salvat. Ai intrat numai în anticamera morții, în care peste sufletul tău zbuciumat s-a aşternut o linişte miraculoasă!

MARC: Dacă eşti creştină, domnul Hristos vorbeşte mereu despre dobândirea vieții veşnice (*recită din Evanghelie*) „Şi ştiu că porunca lui este viață veşnică!"

ROSE: Viața veşnică este fie un bine, fie un rău necesar. Cei care calcă cele zece porunci şi majoritatea oamenilor de azi sunt dintr-âştia, nu vor mai fi atât de neruşinati şi răi. Neruşinarea lor merge până la cinism cu cei puri, pot să zic mai bine oneşti, dar săraci! Se vor gândi mai mult la o posibilă pedeapsă în ceruri înainte de-a ofensa şi umili pe oamenii dintr-o bucată!

MARC: Ai spus un rău? De ce un rău?

ROSE: Hinduşii consideră pedeapsă cumplită, chiar un blestem, să nu mori, căci după prima moarte te poți întrupa în tot felul de animale săritoare sau mai rău, târâtoare, care sunt atât de jos pe treptele evoluției. Şi nu numai atât! Ştiu de pe vremea bunicii mele că lighioanele âstea nu mai pot evolua!

MARC: Tocmai de asta țin să mai discutăm! În ultimele secole chiar şi ființa umană nu a mai evoluat deloc. Ba dimpotrivă, se prăbuşeşte continuu într-un mediu de conviețuire, căruia unii îi zic lume civilizată, iar alții, ca mine, societate de consum! Unica țintă este să goneşti, nu pe jos sau pe cal ca altădată, ci cu maşina ca să cumperi şi să consumi cât mai mult; iar pentru asta să faci rost de cât mai mulți bani! Nu zic să-i câştigi, pentru că unii nu-i prea merită, şi-i fac prea uşor ecscrocând şi profitând de proasta organizare socială!
ROSE: Pot să fiu indiscretă? Pe dvs. de ce nu vă vizitează nimeni?
MARC: Pentru ca nu agreez ca cineva să mă vadă în starea asta de degradare fizică! Dar am încredere că tu mi-ai alinat destul de bine sufletul. Vreau să-ți destăinui ceva, dar secretul ăsta nu trebuie să-l mai spui nimănui. Ştii că noi oamenii suntem de fapt nişte colonişti?!
ROSE: Perfect valabil! Toți americanii suntem urmaşii unor colonişti!
MARC: Nu numai americanii, toți locuitorii planetei. Ai auzit de OZN-uri?
ROSE: Vag, mai puțin decât despre comunitatea Amish[77]. Reportaje în New York Times, sau emisiuni pe CNN, pe care reporterul dorea să le facă cât mai incitante, punând declarații ale unor martori în antiteză cu cele ale unor oficiali guvernamentali. Apoi, comentarii cum că CIA[78] ar ascunde întâmplările de ochii oamenilor pentru a preveni panica!
MARC: Dar este chiar purul adevăr! Extratereştrii ne-au vizitat de mai multe ori, iar Air Force[79] nu i-a putut nici intercepta, nici opri cu niciun chip. Există o sumedenie de cărți despre relatările unor martori oculari şi trebuie să avem încredere în oamenii simpli, care nu simt nevoia să mintă ca cei din guvern, plini de responsabilități! Demult, de tot, ființele astea superioare au debarcat de pe OZN-uri şi au lăsat nişte colonii de exilați, care, se vede, au fost astfel pedepsiți! Şi după ce trec mai multe sute de ani pe Pământ, care pe planetele lor înseamnă aprope nimic, ne vor face o inspecție ca să constate cum ne-am descurcat!
ROSE: Unii mai bine, alții mai rău!
MARC: Nu-i vorba de individ, ci de civilizație la nivel planetar! Şi ne vor lua cu ei pentru a coloniza alte planete din spațiu!
ROSE: Of, Doamne! Pe toți ne vor lua?
MARC: Nu chiar pe toți, numai pe cei aleşi!
ROSE: Şi care ar fi criteriile după care extratereştrii îşi vor face selecția?
MARC: Deocamdată biblia, în cartea revelației, scrie despre doi oameni cu credință puternică în Dumnezeu. Dacă eu sunt primul reînviat după moarte

[77] Comunitate de oameni care respinge tehnica modernă şi trăieşte rustic în SUA
[78] Serviciul de informații american
[79] Aviația militară americană

şi tu cea care mi-ai stat mereu în preajmă şi m-ai îngrijit, ca să revin pe lumea asta păcătoasă, sunt aproape sigur că cei doi am putea fi chiar noi!
ROSE: Nu eşti cam încrezut? De ce tocmai noi?
MARC: Pentru că orice om este o creaţie unică şi totodată egalul celuilalt! Şi atunci de ce nu am fi tocmai noi?
ROSE: Dar dacă biblia greşeşete?
MARC: Biblia nu greşeşte pentru că nu a greşit de mii de ani! O credinţă este necesară ca să ai de ce să te sprijini în ultima instanţă! Şi dacă biblia greşeşte cu ce s-o înlocuim, pentru că dacă nu mai credem în nimic ce ar mai putea da sens vieţii noastre?!
ROSE: Câţi oameni mai sunt drept-credincioşi astăzi, când bisericile vechi sunt aproape goale? Mai mulţi participanţi vezi la baptişti şi alţi pocăiţi, care au transformat slujba într-un spectacol de hit parade!
MARC: Societatea modernă a făcut cel mai mare rău când a transformat omul într-o marfă. Marxismul, cu teoria materialistă că forţa de muncă e marfă, a făcut de fapt apologia sclavagismului, când negrii erau aduşi peste ocean înghesuiţi ca vitele în corăbii! După aia leninismul a pus proletarii să conducă lumea. Au rezultat dictaturi bestiale, înălţate pe hecatombe de cadavre, ce practicau cultul personalităţii, căci omul necultivat devine cel mai încrezut, pentru a-şi ascunde propriile complexe de inferioritate! Şi la noi, în lumea imperialistă, domneşte zeul ban! Societatea modernă trebuie urâtă din adâncul sufletului, iar ordinea socială actuală este injusteţea celor răi împotriva celor mulţi şi buni şi în ultimă instanţă ceva de proastă factură, care duce lumea la involuţie şi la pierzanie!
ROSE: De ce neapărat răi? Directorul spitalului este considerat un tip descurcăreţ pentru că a şmecherit câteva concerne farmaceutice să ne sponsorizeze cu medicamente şi chiar cu aparatură sofisticată!
MARC: Descurcăreţ şi şmecher, iată două cuvinte pentru lumea pământească, dar nu şi pentru extratereştrii, care ne vor închide porţile cerului!
ROSE: Unora!
MARC: Da, unora care nu merită, care nu şi-au purificat sufletul de păcatele pământeşti!
ROSE: Nu ştiţi, se poate oare face o deosebire între cer şi rai? Eu cred că raiul a fost localizat în cer de către vechii creştini pentru că omul pe atunci nu putea zbura şi nu avea cum ajunge acolo. Aşa că, în icoana de la bunicii mei, Dumnezeu este reprezentat cu picioarele pe câţiva nori cumulus, iar Isus îi stă în drepta purtând crucea.
MARC: Da, aşa a fost demult. Dar au apărut aparatele de zbor şi avioanele transoceanice, care zboară la peste zece mii de metri altitudine, deci au

depăşit plafonul de nori. Şi mai nou, sateliţii, chiar şi cei de comunicaţii, se învârt acum pe orbite în spaţiul cosmic. Şi absolut nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu, de aceea picturile şi tablourile ălea aparţin artei naive.
ROSE: „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată“, de aceea a poruncit: „nu aţi văzut niciun chip; nu va faceţi niciun chip“.
MARC: „Să nu greşiţi dar şi să nu vă faceţi chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfăţişeze bărbat sau femeie sau închipuirea vreunui dobitoc de pe pământ sau închipuirea vreunei păsări ce zboară sub cer sau închipuirea vreunei jivine ce se târăşte pe pământ, sau închipuirea vreunui peşte din apă, de sub pământ sau privind la cer şi văzând soarele, luna, stelele şi toată oştirea cerului, să nu te laşi amăgit ca să te închini lor, nici să le slujeşti.“ Dar, Domnul a creat pe primii pământeni: Adam şi Eva după asemănarea lui şi le-a dat să stăpânească peste toată grădina Edenului şi peste toate vieţuitoarele, să se înmulţească, să mănânce din orice rod pe care grădina îl producea.
ROSE: În afară de „pomul cunoaşterii binelui şi răului“, fiindu-le categoric interzis să se înfrupte din acel copac, sub avertismentul că dacă vor mânca din el, vor „muri“ negreşit.
MARC: Şi au fost izgoniţi din rai pe Pământ pentru că ademeniţi de Diavol au muşcat din fructul interzis al păcatului! Creatorii noştri cum puteau locui în spaţiul cosmic, fără oxigen şi în frig !?
ROSE: Poate au purtat costume de astronauţi!
MARC: Chiar dacă au purtat au sosit pe Terra cu o navă supertehnologizată şi aici au debarcat nişte păcătoşi de deţinuţi, care au dezvoltat o lume mizerabilă!
ROSE: De ce mizerabilă?
MARC: Pentru că majoritatea oamenilor sunt profund nefericiţi! Lumea asta nu oferă nimic trainic, la care fiinţa umană râvneşte în profunzime!
ROSE: Cum să nu: iubirea! Oare Leonardo da Vici nu a fost fericit atunci când a pictat-o pe Mona Lisa?
MARC: Voi, femeile, puneţi mare preţ pe suflet şi chiar primul cuvânt ce vă vine pe buze este iubirea!
ROSE: Dle Green aveţi copii?
MARC: Presupun că da, dar vorbim la telefon şi ne vedem atât de rar încât nici nu ştiu de boala mea. Cred că pe fetele mele nu le-ar fi afectat prea mult, dac-ar fi aflat că am mierlit-o. Fiecare dintre ele are familia ei şi nu mai ţine cont de un bătrân ca mine!
ROSE: Dacă aveţi fete ar trebui să vă număraţi şi nepoţii! Pentru că noi femeile îi aducem pe lume şi îi creştem pe copii. Cu foarte multă dragoste!

MARC: Şi ce fel de viață le oferim? Să muncească, numai să muncească toată ziua la vreo companie, care produce cine ştie ce briz-briz. Apoi să meargă la vot pentru nişte politicieni care ne organizează viața pentru a fi exploatați de câțiva magnați, iar dacă afacerile nu mai merg, gata apare criza! Şi dacă se agravează ne trimit tinerii în războaie, ca să schimbe ordinea economică mondială! Produsele chinezeşti au cucerit deja piața americană! După pozele şi mărturiile unor martori oculari extratereştrii sunt mai mici de statură şi au ochii oblici, ca rasa galbenă.
ROSE: Sunt multe persoane care i-au văzut?
MARC: Îți dai seama că multe mărturii nu au fost relatate pentru că ciracii de la CIA au anunțat ca toate incidentele să le fie raportate imediat, pentru a lua măsuri de prevenire în eventualitatea unei invazii. După care le-au îngropat în dosare, doldora de birocrație! De unde până unde invazie?
ROSE: Asta se ştie de la gluma proastă făcută de un crainic la radio când a anunțat că marțienii au debarcat lângă Los Angeles şi autostrăzile au fost invadate cu valuri de refugiați încât se circula cu sub douăzecişicinci de mile pe oră.
MARC: Cunosc cazuri mai fericite. Un grup de tineri în uniforme care-au stabilit o tabară de corturi în munți, la Royal Gorge, s-au declarat ca marțieni. Ori se ştie că Marte este o planetă nelocuibilă!
ROSE: Ce veți face după ce vă externați?
MARC: Dacă situația personală îți permite să mă urmezi am putea ajunge la un pas de fericire.
ROSE: Şi băieții mei sunt destul de mari ca să îşi poarte singuri de grijă. O promisiune aşa de frumoasă, nu mi-a făcut niciun pacient de sex masculin până acum!
MARC: Dna Rose, sper că-mi permiți a mă declara ultimul pacient pe care l-ați îngrijit şi scăpat din gherarele morții. Împreună vom deschide poarta raiului pentru toți oamenii care doresc să ducă o viață mai bună.
ROSE: Desigur pe pământ!
MARC: Şi nu numai! Dacă strămoşii noştri vor sosi ne vor lua acolo de unde am venit în spațiul extraterestru.
ROSE: Mi se pare ceva nebulos de vag. Noi femeile suntem mai concrete.
MARC: În fine, pe planeta noastră te poți bucura de toată iubirea mea. După ce părăsesc spitalul ne căutăm un cuib unde vom putea conviețui.
ROSE: Vreau să ştiu, la momentul respectiv, unde vom locui pentru a putea da adresa băieților mei.
MARC: De fapt trebuie să-ți mărturisesc că vom rupe legăturile cu lumea asta, atât de prost organizată. Nu vom avea o adresă stabilă ci ne urcăm în

Greyhound[80] şi vom face turism precum hinduşii. Pentru că în ultima fază a vieții pământene aceştia se despart de rude şi de avere şi trăiesc din mila celorlalți propovăduind credința.
ROSE: Dar societatea noastră are la bază îmbogățirea şi zgârcenia şi s-ar putea să nu primim zile întregi nimic. Şi nu aş vrea tocmai să fac greva foamei!
MARC: Greva foamei este o escrocherie, pentru că după o lună medicii îi internează şi hrănesc forțat în spitale.
ROSE: Chiar în secția asta am avut o profesoară, care protesta împotriva unei legi! A sunat-o chiar preşedintele şi nu a vrut să renunțe. După aia a intervenit OMS-ul. Până la urmă, chiar fără voia ei, a fost hrănită forțat.
MARC: Rose-*mahi* [81] şi Marc-*tahi* formează deja o echipă care va deschide porțile raiului pentru colegii lor de suferință deținuți de-o ordine mondială injustă!
ROSE: Dle Green?!
MARC: Pentru tine sunt de aici înainte Marc-tahi.
ROSE: Să nu vă jucați cu inima mea. În viață o femeie întâlneşte fel şi fel de bărbați din care cei mai mulți vor numai o întâlnire şi să obțină ceva intim, care în mod normal trebuie plătit unei prostituate. În felul acesta dezonorabil, ei chiar îşi terfelesc propriul suflet. După aceea dispar ca purtați de o tornadă şi pe biata sentimentală o lasă cu ochii în ploaie!
MARC: Vom rămâne împreună pe veci Rose-mahi. Pe veci, până vom trece dincolo de porțile raiului!
ROSE: După aia?
MARC (*uşor ironic*): Acum chiar că vrei să ştii prea multe! Nu pot să-ți promit ceea ce nu stă în puterile mele. După înțelesul creştin pe veci, vrea să însemne şi dincolo de porți, unde trebuie să existe nemurire!

SCENA 2

(*Postul de radio Lumea Stelelor. Salvarea sinucigaşilor prin vânzarea iluziilor.*)
SUE: Vă aşteptăm la emisiunea Noapte Albă ca să comunicăm în direct cu toți nefericiții de pe lume, care încă nu se pot odihni în brațele somnului.
TÂNĂRUL: Mă auziți? Sunt Pascal. Nu vreau să mai trăiesc! Îmi puteți da posibilitatea să mă sinucid în direct?!
SUE: Unde eşti Pascal?

---

80 Linie de transport cu autocarul în America, anterioară şi similară cu Eurolines
81 Particulă adăugată la sfârşitul numelui pentru ca membrii sectei să se poată recunoaşte

TÂNĂRUL: Cu notebook-ul pe acoperişul unui zgârie-nor! Sper că mă recepționați bine atât ca imagine cît şi ca sunet?
SUE: Te văd şi te aud Pascal! Dar ce cauți pe acoperş?
TÂNĂRUL: Sunt mai aproape de cer! Văd stelele mai mari şi-mi aştept iubita!
SUE: Chiar dacă nu vine acum, noi ți-o vom găsi! Suntem postul de radio Lumea Stelelor. Ştii că poți deveni o vedetă fără a fi nevoie să te sinucizi!
TÂNĂRUL: Nu cred, prea sunt banal. Şi am eşuat lamentabil tocmai în ce credeam că totuşi am reuşit să am: prima mea dragoste.
SUE: Pascal strămoşii noştri ziceau: Amore, more, ore, re probantur amicitiae[82]!
TÂNĂRUL: Ce regresie de sunete! În ultimul timp am cam lipsit de la şcoală. Ne plimbam prin parcuri cu Hellen mână-n mână. Mă simt îngrozitor! Sunt teribil de nefericit. Poate dacă m-aş droga aş scăpa de apăsarea dureroasă a eşecului. Îmi faceți rost de nişte haşiş?
SUE: Dacă te apuci de haşiş o pierzi pentru totdeauna! O vei revedea sigur Pascal, sun-o şi explică-i tot ce simți pentru ea!
TÂNĂRUL: Nu e nimic de explicat! Şi-a găsit pe altul care are o maşină mai fercheşă. O plimbă, o încântă şi îi face mici sau poate chiar mari atenții. Sunt îngrozitor de sărac şi de nefericit!
SUE: În America o maşină e la îndemâna oricui. Şi nu te face mai fericit pentru că o neatenție la volan costă sănătatea sau chiar viața multora. Dacă nu ai curajul să o suni dă-ne măcar nouă numărul ei de telefon.
TÂNĂRUL: Nu are nici un rost şi nu mai vreau să aştept. Poftiți numărul! Peste o jumătate de oră n-o să mai fiu printre cei vii!
(*Se aude un țârâit prelung şi repetat de telefon mobil.*)
SUE: Hellen?
HELLEN: Acum dorm! Lăsați-mă în pace. (C*onvorbirea se întrerupe. Din nou țârâit prelung şi repetat de telefon mobil.*)
HELLEN: O voce de tipă?! Ați greşit numărul, nu sunt lesbiană. V-am mai zis şi vă repet să mă lăsați să dorm. Cum Pascal? Care Pascal?!
SUE: Băiatul ăla, liceanul, care ține atât de mult la tine! Cu care te plimbai de mânuță în Central Park şi pe care l-ai părăsit!
HELLEN: Am agățat ceva mai de soi! Şi eu prefer bărbații mai în vârstă, de fapt nu mă culc cu liceeni. Şi un amănuint, de fapt chiar două. Îi transpira şi îi tremura palma când mă ținea de mână.
SUE: Fată dragă, pentru băiatul ăsta eşti unică! Unica lui iubire! Palma lui era ca aripa unui fluture pe care este pictat desenul iubirii. Tu ai atins-o deja

---

[82] Prin dragoste, comportament, vorbă şi faptă se dovedeşte prietenia (latină)

şi i-ai luat toată poleiala pictată. Şi acum nu mai poate şi nu mai vrea să zboare!
HELLEN: Ciudată sporovăială! Nu înțeleg mai nimic. Unica iubire?! Câți şmecheri nu mi-au spus cuvintele astea pe care de câte ori le-am crezut de atâtea ori mi le-au repetat, până ce aproape că m-au convins. După ce m-au prostit şi m-am legat sentimental, să vezi cum profitau de mine ca de o servitoare şi mă puneau să frec duşumeaua numai ca să se dea mari în fața găştii. M-am tăbăcit fetițo!
SUE (*pentru sine*): O tânără cu suflet îmbătrânit prematur. Neşansa este că timpurile sentimentelor voastre, ale tuturor tinerilor nefericiți nu s-au sincronizat. Dar emisiunea Lumea Stelelor va face tot posibilul ca să retrăiți o viață perfectă intrând prin Porțile Raiului.
HELLEN: Nu mă lua cu chestii de astea religioase. Nu cred o iotă despre lumea de apoi. Te rog, lasă-mă să dorm.
SUE: Te rog mult de tot, ca să retrăieşti puritatea iubirii de fată. Te rog, dar promite-mi că nu mă refuzi, că-l vei mai lua de mână pe Pascal! Să ştii, chiar în clipa asta s-a urcat pe un zgârie nor şi vrea să se sinucidă.
HELLEN (*pentru sine*): Nişte nebuni, care îmi strică somnul. Bine, hai, fie, dă-mi pe imberbul ăla la telefon, ca să-l liniştesc. Auzi, ce idee să te sinucizi din dragoste?! Păi, eu puteam să fac asta de nenumărate ori! Odată, am avut un advocat, care mi-a împuiat de tot capul cu tot felul de declarații nemaiauzite, doar asta-i era meseria, ca până la urmă când am fost amorezată lulea, s-a dat la fund. I-am trimis o scrisoare că mă sinucid şi el ce credeți c-a răspuns?! Că se urinează pe mormântul unei proaste. Pentru un asemenea gest de profanare a trebuit să renunț la intenție. Și-am găsit pe altul, că ştiți proverbul: „Cui pe cui se scoate“! Cuiul următor s-a dovedit mai strâmb şi mai ruginit ca primul şi nu l-am putut îndrepta! Aşa că am renunțat să-i mai bat la cap cu scrisori de reproş şi amenințări de sinucidere! Pur şi simplu dacă efectul nu e cel scontat, îți trece tot cheful! Băieții gândesc altfel, sunt meschini cu fetele!
SUE: Îmi ocupi toată emisiunea Hellen. Interesant, vedeți că am găsit o fată controversată. Hai, totuşi să încercăm ca să-l salvăm pe Pascal. Băiatul ăsta crede că sinuciderea poate fi o soluție. Poftim, te rog mult, vorbeşte puțin cu el şi încearcă să-l lămureşti!
HELLEN: Salut mână transpirată! Fii bun şi nu te arunca de pe clădire. Cum ai ajuns sus?!
TÂNĂRUL: Nu-mi mai spune aşa! Mâna mea transpira de emoție, pentru că numai pe tine te iubesc! Pe scara de incendiu! Dacă nu mă arunc, vii în clipa asta aici?

HELLEN: Chiar în clipa asta nu pot! E ora două şi mi-e somn. Nu mai circulă mijloacele publice, iar pentru taxiu n-am bani!
TÂNĂRUL: Atunci adio, am de zburat o sută de etaje în jos spre caldarâm!
HELLEN: Nu fi nerăbdător. Jos se ajunge repede, forța gravitației! Dacă ai la tine paraşuta de rezervă s-ar putea să scapi!
TÂNĂRUL: Nu-s farsor aşa că nu port nici-o paraşută!
HELLEN: Mâine la prima oră, la banca noastră din Central Park[83]! Imediat ce se deschid tonetele servim micul dejun împreună.
TÂNĂRUL: Am economisit bani şi pot face cinste cu-o brioşă şi o cafea!
HELLEN: De la automat?!
TÂNĂRUL: Nu de la vânzătoare. Le va încălzi la microunde!
SUE: Slavă cerului! Lumea Stelelor, emisiunea Noapte Albă. Comunic în direct cu toți nefericiții de pe lume, care încă nu se pot odihni în brațele somnului.
ALINA: Sara, fetița mea e bolnavă de viroză. Ştiți vânturile ăstea de primăvară, curenții din locuița neîncălzită i-au slăbit organismul fraged. Oh, mi-aş da viața numai să nu o mai văd cum se chinuie.
SUE: Ce-a prescris medicul?
ALINA: Nu mi-am permis, o duc greu cu banii, de când Jimmy ne-a părăsit.
SUE: Jimmy este tatăl Sarei?
ALINA: Şi soțul meu!
SUE: A plecat pur şi simplu de lângă voi şi nu vă trimite pensia alimentară?!
ALINA: Nu, Jimmy nu ne-ar fi părăsit niciodată, dacă bunul Dumnezeu sau Diavolul-ghinion nu i-ar fi luat viața. Bărbatul nu ar fi şparlit-o pentru că ne iubea! Dar lucra în construcții, când din macara a scăpat un perete de beton care l-a făcut afiş!
SUE: Afiş pentru eternitate! Îl veți întâlni pe lumea cealaltă, cu siguranță. Şi de acolo veghează asupra voastră.
ALINA: Dar pe lumea asta pensia de urmaş este prea mică pentru doi copii. Căci îl mai am şi pe Dan. Care nu lasă picior de bărbat străin să ne calce casa. Fără de folos, căci ce măgar s-ar înhăma la o căruță să care trei persoane sărace?!
SUE: Dacă te-ar iubi?!
ALINA: Pe mine poate da, dar şi pe cei doi iepuraşi?! I-ar trebui o iubire şi o răbdare de uriaş. Copiii mici sunt atât de neastâmpărați!
SUE: Asupra lor veghează şi Jimmy de sus din ceruri!

[83] Parc în New York

ALINA: Mereu îi spun lui Dan asta pentru ca să fie mai cuminte. Dar băiatul meu mereu îl ironizează pe Sam. Şi unde mai pui că ăsta nu are copii şi îi aduce mereu jucării!
SUE: Sam e amantul tău?
ALINA: Cuvântul ăsta este prea tare. Faptul încă nu a fost consumat! Dar mai putem avea răbdare în viitor.
SUE: Bărbații, deşi se bat în piept cu vitejia lor, nu corespund pentru o sarcină de durată, care cere afecțiune şi dau bir cu fugiții. Pune-l să dea față cu dilema că pe tine nu te poate avea singură numai cu cei doi copii. Unde crezi că ar fi Sam la ora asta?!
ALINA: Pe taxiu, căci lucrează numai noaptea. Atunci cursele sunt mai scumpe şi câştigă mai bine.
SUE: Îl suni tu sau îl sun eu?
ALINA: Dacă îl suni roagă-l să-mi aducă nişte medicamente pentru fetiță. Chiar şi fără rețetă să o roage pe vânzătoarea de la urgențe să îi dea ceva bun pentru viroze la copii, dar nu exagerat de scump. Îmi mai trebuie bani şi pentru mâncare.
SUE: Taxi, postul Lumea Stelelor, emisiunea Noapte Albă! Sam, suntem în emisie, te rog, fă o cursă la farmacie
SAM: Şi ce dacă suntem în emisie? Pentru mine asta se petrece mereu! Am pasager, vă rog să-mi dați pace! N-am voie să vorbesc în timpul cursei decât cu dispeceratul! Circulația noaptea e periculoasă şi mă concediază dacă fac accidente din vina mea!
SUE: Alina are fata bolnavă şi are nevoie urgentă de medicamente contra virozei!
SAM: Care Alina ? Cum lucrez pe taxi am cărat o groază de femei, care de care mai bățoasă, de nu-i ajungeai cu prăjina la nas. Şi eu sunt om al muncii, care nu are timp nici bani de stricat. Serviciul ăsta de noapte mi-a dereglat ceasul biologic, încât dorm toată dimineața, mănânc de prânz şi după masa şi seara am puțin timp liber.
SUE: Alina din Bronx[84], mama Sarei şi a lui Dan, căreia i-a murit soțul pe şantier.
SAM: De fapt eu am fost coleg de gimnaziu şi bun prieten cu Jimmy şi, suflet larg, m-am legat de ea la primul parastas, când a participat foarte puțină lume. Că dacă e greu să creşti singură doi copii? Sigur că ea a încuviințat. Dar băiatul ăla al ei nu mă poate suferi. Şi, cum locuiesc cu mama, pe ea nu o pot invita la mine şi eu nu pot rămâne la ea din cauza copiilor. Aşa că mai bine nu mă înham!

---

[84] Cartier vechi în New York

SUE: Acum femeia asta este disperată pentru că fetița ei tuşeşte de se rupe. Şi îi trebuie urgent pastile antiviroză.
SAM: Lua-v-ar naiba! Să văd când am o cursă spre Bronx?!
ALINA: Vorbiți mai încet că îl treziți pe Dan! Ce face puiul mamei?
DAN: Parcă am auzit vocea lui Sam?! Nu vreau să îl primeşti aşa de des în casă!
ALINA: Dar e atât de galant, mereu îți aduce jucării. Şi a fost prieten cu tatăl tău!
DAN: Jucăriile, mami, sunt cu preț redus de la un second hand! Şi chiar dacă a fost prieten cu tata, nenea cu taxiul nu este tatăl meu, deci nu poate funcționa ca surogat!
ALINA: Sam fă o cursă şi adu nişte medicamente pentru Sara, că a tuşit toată noaptea!
SAM: Ştiu că nu ai dormit! Fă-i un ceai cald, că trec pe la tine la prima cursă spre Bronx!
SUE: Câți pasageri iei în maşină, Sam?
SAM: Maxim trei. Cu condiția să nu fie beți sau drogați că ăştia te amenință cu arma să le dai banii şi nu se prea pricep la arme. Nu ştiu unde-i siguranța, nici cocoşul, nici cum să facă să nu fie cartuş pe țeavă?! Mulți taximetrişti au mierlit-o din cauza unor infractori tot mai tineri.
SUE: Fă un efort şi week-endul următor scoate trei persoane dragi undeva la aer, fie şi în Central Park. Şi lasă-i lui Dan scaunul din față ca să se simtă important şi arată-i cât mai multe secrete de la bord. Băieții sunt întotdeauna interesați de tehnică!
(*puțină pauză în eter*)
ROB: Să mă audă toată suflarea că azi o să dau lovitura!
SUE: Nu te grăbi Rob, unde te afli?
ROB: Nu mă țineți de vorbă că imediat întrerup ca să nu fiu localizat! Dau lovitura pentru că am nevoie de bani şi apoi fug undeva departe!
SUE: Dacă te prinde poliția îți face cazier. Eşti înarmat!? Ai grijă, nu cumva din nebunie, să curmi viața cuiva!
ROB: Cu asta o speriu pe casieră. Viața luată, nu se mai întoarce.
(*Se aude un țipăt de spaimă, apoi zgomot de bătaie şi lucruri trântite.*)
ROB: Deschide casa şi dă-mi toți banii! Jos! Culcă-te jos că altfel trag!
(*Se aude zgomot de motor şi scrâşnet de frâne. Apoi sirena unei maşini de poliție şi girofarul.)*
ROB: Banii sunt la mine! Dar casa era supravegheată cu cameră de luat vederi. Bine că am apucat să trag cagula pe cap. Urmează fuga peste graniță. Numai să apuc să-i cheltuiesc repede înainte să mă prindă! Dar ce

să fac cu ei că toată viața nu am avut un purcoi aşa mare de bani?! Jocurile mecanice, o să-i mănânce jocurile mecanice!
SUE: Rob, avem o sală de jocuri mecanice la Poarțile Raiului şi este tare discretă. (*pentru sine*) Acolo o să poți juca nestingherit şi să asculți muzică de la tonomat! Până la urmă proverbul: „Săracul tot sărac rămâne!“ trebuie consfințit, cu mici excepții, în care tu nu te încadrezi!

SCENA 3

(*Recrutarea adepților. Tuturor celor nefericiți de pe lume li se oferă jocul de-a vacanța.*)

MARC: Templul nostru trebuie să aibă însemnele unei porți uriaşe cu pervazurile țintuite cu stele aurite, în cadrul căreia pluteşte un OZN argintiu pe fondul ciel al cerului senin, peste terasa unui acoperiş plat. În centru esplanada unui uriaş teren de amerizare, înconjurat de-o ambientală mirifică. Ca simbol al păcii şi toleranței universale, pe gazoane tunse perie vor țopăi iepuri albi. Vom planta livezi de cireşi japonezi, împrejur, care străjuiesc aleile, cu inflorescențe masive albe. Printre crengile copacilor vor zbura hulubi albi cu coadă de păun.
ROSE: La Paloma Blanca! Ştii, culoarea albă poate fi descompusă în spectrul culorilor.
MARC: Dar o consider, totodată, chintesența tuturor culorilor! Călugării noştri nu vor purta veşmântul negru al morții şi penitenței ci albul purității!
ROSE: Călugării noştri, la ce ne trebuie călugări?
MARC: Rasele ne vor face să părem mai dedicați! Două slujbe celeste pe zi, i-ar face pe adepți să-şi unească sufletele prin credință, într-un bloc de monolit!
ROSE: Dar, dacă apare erezie, vom face şi inchiziție?!
MARC: Nu este nevoie. Ura noastră se va revărsa asupra lumii exterioare nu asupra fraților noştri. De aici, de sus, vom putea critica cât de jos a coborât omul în civilizația supertehnologizată? Fiecare ființă este înmatriculată cu scopul de a fi exploatată de aşa-zişii demnitari la un preț de nimic, pentru ca sufletul să intre sub robia zeului ban!
ROSE: Marc-tahi, dar proiectul complexului Porțile Raiului este ultramodern. Avem ascensoare, sală de fitness şi piscină.
MARC: La întâlnirea cu extratereştrii nu ne putem prezenta cu construcții ca acum patru sute de ani, din comunitatea amish. În schimb vom cultiva câmpul şi vom creşte animalele după metode tradiționale!
ROSE: Marc-tahi, ce limbă vorbesc strămoşii noştri şi ce artă culinară au?

MARC: Rose-mahi, nu-ţi bătea capul cu prea multe probleme! În orice caz, sunt superiori nouă! Civilizaţia lor exclude exploatarea şi ca o consecinţă şi războaiele. Pe noi ei ne vor înţelege cu siguranţă, nu ştiu dacă şi noi pe ei!
ROSE: De unde poţi fi atât de sigur?
MARC: Înainte de boală şi de revelaţie am lucrat ani în şir ca programator. Dezvoltatorii ne ofereau mereu programe mai complexe, desigur ca firmele să facă profituri. Şi o versiune mai avansată accepta versiunea inferioară, dar nu şi viceversa. Dă-ţi seama că mintea umană, ca cel mai avansat calculator bionic, funcţionează în mod asemănător. Numai că extratereştrii au avut progrese uimitoare, care vor scăpa înţelegerii noastre. Noi creăm aici oaza celor aleşi, care să fie repatriaţi în rai!
SUE: Hi, sfinţi maeştri fondatori ai ordinului Porţile Raiului! A sosit ora ritualului de dimineaţa. Permiteţi să invit toţi drept-credincioşii pe terasă?!
(*Apar Pascal cu Hellen ţinându-se de mână, apoi Sam cu Alina şi în fine Rob cu o figură spăşită, toţi îmbrăcaţi cu togi albe.*)
MARC: Porţile Raiului se vor deschide!
TOŢI: Atât vouă cât şi nouă!
MARC: Mahi şi tahi să ne unim gândurile pentru zborul celest, să înălţăm braţele spre cer pentru invocaţia de dimineaţă!
(*Recită în cor invocaţia.*)
Dragi strămoşi ai noştri, zburători cu viteza luminii prin spaţii interplanetare, Aveţi milă de păcătoşii oameni, ce au populat şi poluat planeta Pământ, Daţi-le lor un semn al graţiei voastre cereşti şi îi luaţi pe nave pentru a-i repatria, Făcându-i să înţeleagă tot ceea ce steaua minţii voastre a descoperit, Să îşi deschidă sufletul prin voi, pentru aproapele întru credinţă, Trecând prin Porţile Raiului. Amin.
(*Mahi şi tahi se prind de mâini şi formează un cerc rotindu-se uşor ca în transă. În centru, Marc cântă la chitară şi din voce, iar Rose îl acompaniază pe melodia „Unde dragoste nu e“.*)

> Unde credinţă nu e, nimic nu e,
> Frăţie nu-i, nici viaţă nu-i
> Iar lumea e a nimănui!
> Să vin-un OZN, iar pe pământ
> Prin porţile deschise ale cerului
> Şi să ne ia pe toţi în rai!

SCENA 4

(*Somnul iepuraşilor în două variante. Cometa Bip-Bop trece prin apropierea Pământului.*)

SUE: Ştiu o poveste de Paşti când bunicul a făcut cadou nepoților un micuț iepuraş alb!
ROSE: Cam cum ar fi povestea asta?! O femeie simplă, ca mine, nu-şi bate mintea cu istorii complicate. De astea se ocupă Marc-tahi, care le ştie şi le înțelege pe toate.
SUE: Maestrul în primul rând este expert în concepții teologice.
ROSE: Cu toate astea, membrii ordinului sunt puțin decepționați!
SUE: Numai puțin? A prezis până acuma de două ori sosirea extratereştrilor şi nu s-a întâmplat nimic.
ROSE: Chiar şi astronomii pot să mai greşească. Cometa nu s-a apropiat suficient de mult de Terra, ca să permită călătorilor galactici o aterizare convenabilă.
SUE: Convenabilă prin forțele de atracție şi prin camuflarea în halou a navelor? Parcă maestrul zicea că ei sunt atât de avansați ...
ROSE: Ultima noutate este de a ne părăsi corpurile pe pământ după un ceremonial de purificare a sufletelor. Corpurile nu pot fi transportate de nave, căci n-ar supraviețui aproape de viteza luminii şi trebuie părăsite cu ruşine şi căință pe Pământ.
SUE: Toți urâm ordinea socială pământească, care ne-a stricat viața! Şi prin asta viața de pe Pământ ne-a urâțit nu numai corpurile prin suferințe, ci ne-a sluțit şi sufltele prin umilința şi ambiguitatea în care trăim. Minciuna a ajuns politică de stat şi cel care minte mai neruşinat, dacă are bani, e genial. Nişte escroci, cu nasurile în vânt, hotărăsc viața noastră!
ROSE: Gunoi, gunoi, gunoi! Pe care numai recycling-ul îl mai poate procesa. Planeta noastră e poluată cu radiații nucleare, cu vorbe urâte, la fel de periculoase, ale căror alice ne-au ciuruit sufletele!
ROB: Nu săriți peste povestea cu iepuraşu alb!
ALINA: Dar o ştiu chiar eu, pentru că am fost prima care am istorisit-o în emisiunea Noapte Albă. Bunicul a cumpărat copiilor un mic iepuraş alb cu ochii roşii, pe care ei l-au pus în coşulețul pentru ouă, peste iarba verde. Puişorul ronțăia din firele de iarbă şi tot pendula cu trefla de pe năsuc în timp ce respira. Dar ca orice pui a sărit neastâmpărat din coş şi țop prin bucătărie până sub maşina de gătit unde s-a ascuns. Tot atunci, bunica gătea şi purta nişte saboți olandezi cu talpa de lemn. Simte că talpa i se afundă în ceva moale şi se apleacă până dă peste iepuraşul mort
ROB: Iepuraşii pot muri şi numai dintr-o sperietură, dacă fac infarct!
ROSE: Asemeni lui Marc-tahi care a trecut, la un fir de păr, de moarte!
SUE: Ce le-au zis bunicii copiilor?!
ALINA: Oh, dacă le-ar fi spus tristul adevăr, ar fi făcut un scandal monstru cu vaiete şi plânsete. Aşa că am aşezat iepuraşul într-o cutiuță de carton şi

le-am spus că doarme şi se gândeşte la mămicuța lui, cum să bea lapte. Şi nu poate fi deranjat până dimineață!
SUE: Am fost încântată de costumele de carnaval pe care le-a pregătit Marc-tahi pentru Dan şi Sara. Doi iepuraşi albi care se dădeau huța în spațiul de joacă al parcului.
ALINA: Da, sunt, pe drept, fericiți de când ne-am mutat la templu cu toții! Nu-i aşa Sam?
SAM: Plimbările cu maşina prin ranch sunt mai puțin stresante decât munca de taximetrist, când trebuia să laşi deschisă telestația şi să răspunzi mereu la apeluri!
(*Se aude o bătaie de gong.)*
SUE: Suntem invitați la procesiunea de dimineață.
(*În sala Împărăția Cerului zac nemişcate, întinse pe un altar siluetele în haine de iepuraşi ale celor doi copii*.)
MARC: Să ne rugăm cu toți pentru călătoria celor mai tinere suflete din comunitatea noastră, spre ceruri. Am certitudinea că odată cu apropierea cometei Beep-Bop de pământ porțile raiului se vor deschide pentru a ne lua sus!
ALINA (*face o față descompusă*): Aaa! De ce tocmai copiii mei?! Cine îmi va mai răsplăti mângâierile cu zâmbete, cine va mai chicoti prin somn după poveştile cu care îi voi adormi?
MARC: Alina-mahi, copiii tăi ne sunt dragi tuturor şi tocmai pentru că au iubit cel mai mult de toți membrii comunității noastre, chiar ei au trebuit să plece cei dintâi. Extratereştrii îi vor primi cu brațele deschise şi-i vor trece prin Porțile Raiului.
ALINA (*panicată, țipă*): Dar sunt copiii mei şi nici o instanță din lume nu are dreptul să mă despartă de ei. Cu atât mai puțin cele cereşti!
MARC: Oh, sunt profund decepționat. Te rog insistent să te linişteşti! Vă rog să o conduceți în camera de penitență.
SAM (*o prinde în brațe şi o trage uşor după el*): Vino, draga mea. Hai, iubito! Tocmai când începusem să cad la pace cu Dan!
SUE: Dar cum se face că nu plecăm cu toții odată? De ce să bem porții din ceaiul divin pe rând? De prima dată, după ceaiul ăsta, la care-i zicem tain, mărturisesc că am avut vise ciudate şi am dormit mai mult. Dar dimineața capul mi se învârtea şi ceva ca un motor stricat îmi uruia în creier!
ROB: Şi cine anume pleacă ultimul? Nu cumva chiar Marc-tahi?
MARC: Fără doar şi poate chiar eu. Sunt maestrul vostru şi-i chem pe extratereştrii în templu ca să ne ia. Să nu îi lăsăm să aştepte. Să invocăm din nou iubirea, frăția şi coeziunea cu ei! Sper că, luând în cosiderare trecutul tău de infractor, să nu îți treacă prin cap vreo găinărie.

ROB: Ba, chiar îmi trece! Cui îi va rămâne ranch-ul şi tot ce am făcut cu adepții timp de cinci ani din economiile şi cu munca noastră?
MARC: Totul va fi distrus! Atunci când extratereştrii ...
ROB: Ia, mai lăsați-mă în pace! De ce, dacă ne-am construit un ranch şi am unit o comunitate paşnică, departe de lumea coruptă, nu am putea trăi în pace numai noi cu noi?
MARC: Pentru că cometa Beep-Bop se apropie şi cu asta a sosit sorocul. Oricine o poate vizualiza pe net filmată cu telescopul sau de către sonde spațiale
ROB: Şi cine ar trebui să fie următorii?
MARC: Hazardul sorții i-a stabilit pe Hellen-mahi şi Pascal-tahi!
ROSE: O să le pregătesc tainul! O să fac tot posibilul ca să treacă prin porțile raiului plini de fericire, fără a regreta absolut nimic din ceea ce părăsesc!
(*O cameră a templului cu lumină de amurg*.)
PASCAL: Dacă nu m-am putut sinucide singur, de ce să mă sinucid cu ajutorul adepților, pentru a fi luat de extratereştrii?
HELLEN: Nu crezi ideea asta cam bizară? Acum de când avem certitudinea că suntem împreună, când mi-am găsit singurul iubit care nu mă trădează pentru nimeni de pe lumea asta, de ce am păşi peste pragul morții, pentru a ajunge în rai?
PASCAL: După ce trecem de porțile raiului vom fi cu toții fericiți la un nivel superior. Plăcerea va depăşi însutit oricare efect al vreunui drog cunoscut pe Terra.
HELLEN: Acum eu vreau să mă bucur de dragostea ta, să fiu fericită că mă ține de mână tremurul şi transpirația mâinii tale de adolescent. Am fost trasă pe sfoară de nenumărate ori, de bărbați, de afacerişti, chiar şi de aşa zişii unchi! Caut şi am găsit pe cineva la care pot să-i ofer toată încrederea mea.
PASCAL: Am pregătit de mult, încă de pe zgârie-nor, inelele de logodnă. Haide să ni le punem în degete! Dar ce putem intreprinde contra lor? Am făcut jurământul, am zis rugăciunea de renaştere în fața tuturor. Nu putem da față cu Marc-tahi!
HELLEN: Lasă că ne descurcăm noi!
SUE: Sunteți invitați în tea-house[85] pentru ceremonialul de seară
(*Toți se strâng în jurul unei mese joase de formă ovală, luând loc pe perne. Sue aduce ceaiul aburind într-un samovar. Marc se ridică şi înalță ambele*

[85] ceainărie (engleză)

brațe spre cer într-un gest de devotațiune şi implorare. Toți se ridică şi procedează la fel. Repetă în cor invocația. După ceremonial se reaşează.)
Dragi strămoşi ai noştri, zburători cu viteza luminii prin spații interplanetare, Aveți milă de păcătoşii oameni, ce au populat şi poluat planeta Pământ, Dați-le lor un semn al grației voastre cereşti şi îi luați pe nave pentru a-i repatria, Făcându-i să înțeleagă tot ceea ce steaua minții voastre a descoperit, Să îşi deschidă sufletul pentru aproapele întru credință prin voi, Trecând prin Porțile Raiului ajutați de voi, Amin.
ROSE (*către cei doi*): Ați băut în întregime cănile de ceai?
HELLEN (*cu fermitate*): Ceaiul de plante tropicale îmi provoacă insomnii O să servim ceai de tei!
SUE: Aici nu avem flori de tei. S-au scuturat prea devreme din cauza unei pupeze! Bat-o s-o bată de pupăză!
HELLEN: Nu-i nimic, am făcut noi rost.
MARC: De unde anume? Ranch-ul este complet îngrădit şi noi nu mai ținem legătura cu lumea exterioară.
HELLEN: Le aveam mai demult la noi!
MARC: Dați-le lui Rose-mahi să vă prepare ceaiul.
HELLEN: O să-l facem chiar noi, în chicinetă!
MARC: Sunt uluit de impertinența voastră. Pascal tocmai tu, pe care secta l-a salvat de la sinucidere. Un gest ireparabil, de a strica ceremonialul ceaiului? Aproape o blasfemie! Nu uitați jurământul. Până mâine ori îl veți reînnoi ori va trebui să vă repudiez.
PASCAL: Mă scuzați, nu cred că va fi nevoie. Oricum, avem pregătiți în buzunarul rasei cei cinzeci de dolari pentru transportul cu taxiul şi incinerare la crematoriul Abisul Iadului.
HELLEN: Plecăm în rezerva noastră!
ALINA (*Se uită crunt la Sam*): Cu taxiul!? Spune Sam, tu ai dus deja trupulețele celor doi copii?! (*Sam priveşte spre pământ. Alina se repede şi-l scutură de umeri, precum tigroaica o păpuşă din cârpe.)* Spune brută ticăloasă! Spune odată!
SAM: Poruncă de la stăpânire! Am fost desemnat să rămân ultimul, ca să vă trasport trupurile cu taxiul şi să le incinerez!
SUE: Şi-acuma cine urmează? Trupul cui va arde în Abisul Iadului şi sufletul va călători cu OZN-ul spre Porțile Raiului? Alina, apoi eu, Sue, şi rămâi tu Marc-tahi cu Rose-mahi împreună slugoiul-călău cu taxiul.
ROSE: Mă faceți să râd de atâta ignoranță. Greşiți profund subestimând sexul căruia îi aparțineți! Marc-tahi va muri în două zile prin insuficiență respiratorie, ca urmare a cancerului la plămâni. De aceea poartă casca de astronaut pe cap, prin care i se pompează oxigen din butelia agățată de

brâu. Nu este absolut niciun cadou de la extratereştri, cum l-a luat gura pe dinainte să vă zică! M-a desemnat să îi servesc tainul lui şi lui Sam-tahi. Cât despre voi, fetelor, într-adevăr urmați la rând chiar mâine.
SUE: De ce tocmai mâine şi de ce înaintea voastră?
ROSE: Şi într-o sectă nivelurile de încredere sunt diferite. Reporterii şi ziariştii ar da năvală şi mă întreb ce ar spune când ar descoperi că unele şmechere au fentat jurământul şi au tras clapa celorlalți membri.
ALINA: Dar tu, vrăjitoare bătrână, cum şi de cine mai poți fi incinerată?
ROSE: Auzi, cică vrăjitoare bătrână! Nu crezi că mă flatezi? Fiindcă niciunul dintre trupurile noastre nu va rămâne necarbonizat, autoritățile se vor chinui să ne identifice după amprentele dentare. Voi bea tainul ultima şi mă voi urca pe-un rug extrem de inflamabil, precum vârful unui chibrit! Voi avea o torță aprinsă în mână şi-n clipa în care îmi voi pierde cunoştința, mâna îmi va cădea, torța va scăpa şi grămada inflamabilă va lua foc.
MARC: Flăcările rugului marii preotese se vor ridica în ceruri şi vor fi vizibile ca un punct de semnalizare pentru orice navetă spațială. Nu-i aşa puilor, că v-am pus bine la rotisor?! Să sperăm că extratereştrii nu au uitat de noi! Dacă ne ardem prea tare şi ne carbonizăm ar fi numai din vina lor!

♣
♣ ♣

ACTUL II

IADUL PE PĂMÂNT − UE ÎN EST

♣

SCENA 1

(*Un joc piramidal. Societatea de investiții mobiliare. Invitație la tombolă.*)
MARIUS: Jocul ăsta a fost făcut ca să câştige tot românul un ban nemuncit!
SANDRA: Sau, dimpotrivă, ca să piardă un ban muncit!
MARIUS: Fii atentă ce nume fain de sugestiv are: Filantropia, de la a fi filantrop, adică curată acțiune de caritate. Să iei de opt ori suma cu care ai intrat!
SANDRA: Dar, de unde, iubițel, să apară banii ăştia?
MARIUS: Cu voia guvernului de la alți depunători! Că fără aprobare guvernamentală, tot românul nu mişcă un deget! Patronul Gambor plăteşte impozit la fisc.
SANDRA: Deci, şi statul câştigă sume considerabile după banii rulați?!
MARIUS: Mda, sigur! Numai aşa e perfect legal!

SANDRA (*în mână cu un calendar*): Te anunţ cu nespusă plăcere că sorocul de şase luni a trecut şi suma pusă în joc a crescut de opt ori!
MARIUS: Cât să fie dragă?
SANDRA: Dacă am intrat cu o sută de dolari, acum se fac opt sute!
MARIUS: Şi eu, care, la plezneală, am intrat cu două sute, să fie că am o mie şase sute! Frumos, nu, fără să mişc cel mai mic deget.
SANDRA: Repede să ne mişcăm în Cluj, la caserie, şi să scoatem banii!
MARIUS: De ce te grăbeşti? Ți-e frică de o cacealma? Mister Savu din Valea Argintie i-a lăsat de două ori şi suma a crescut de opt ori opt, adică să facă de şaizeci şi patru de ori mai mult! Îți dai seama: de şaizeci şi patru de ori!?
SANDRA: Te rog să nu ridici tonul! Foarte corect! Ioi, ce mai baftă! Dar ține cont că amicul ăla al tău a avut antene bune! A intrat în joc cu o jumătate de an mai devreme!
MARIUS: Nu importă o juma de an, ce-ți pasă!
SANDRA: Ce-mi pasă? Îmi pasă, dacă în loc să câştig, poate pierd parale! Plecăm la Cluj.
(*Ajung în dreptul caseriei. În față, o coadă din timpul cultului personalității, a plății datoriilor externe şi a crizei alimentare din comunism. Două casiere şed în spatele unor ghişee securizate.)*
CASIERA: Chiar vreți să scoateți banii? Puțin curaj, dacă îi mai lăsați o dată o să câştigați mult mai mult.
MARIUS: Ai auzit-o, Iubi, sigur că e aşa?! Să-i mai lăsăm! Şi eu îți zic: fată dragă, nu te grăbi!
SANDRA (*cu ton categoric*): Vă rog să îmi dați suma imediat! Dacă nu mă duc la poliție, la ziar, la TV-eu şi vă fac un scandal monstru aici, chiar acum!
CASIERA: Nu este cazul, doamnă, nu vă mai impacientați! Dați cuponul, poftiți chitanța şi treceți la ghişeul următor, de unde puteți ridica banii. Domnul, cu care sunteți împreună?
MARIUS: Suntem, dar am hotărât să-i mai las. M-ați convins că pot să am încredere în voi!
CASIERA (*tare pentru a fi auzită de cei din spatele cozii*): Ați văzut?! Bravo, domnule sunteți un bărbat curajos!
(*Reîntorşi în oraşul de baştină.*)
MARIUS: Fă cinste cu o cafea pentru că eşti în bani!
SANDRA: Haide, la cafeneaua universitară!
(*Intră înăuntru şi Marius salută un domn.*)
MARIUS: Frank, venim de la Cluj unde o societate şmecheră desfăşoară un joc de câştig.

AMERICANUL: Hi! Ce fel de joc?
SANDRA: Bagi bani şi peste şase luni îi iei de opt ori înapoi!
AMERICANUL: Joc piramidal cu rația progresiei mare!
MARIUS: Ați avut şi voi în America?
AMERICANUL: Acum zece sau douăzeci de ani. În aproape toate statele justiția a interzis demult practicarea unor astfel de jocuri.
MARIUS: Şi noi, care credeam că suntem primii în lume!? Dar de ce să le interzică că doar plătesc impozitu' la fisc! Ce-i rău în asta, ca să câştigi fără să mişti un deget?
AMERICANUL: Foarte multă lume a rămas fără bani. Cât timp câştigă, nu țipă nimeni, dar când pierde se supără şi reclamă.
MARIUS: Cum au putut rămâne fără bani?
SANDRA: Ai văzut, dacă am fost categorică, cum au trebuit să-mi dea banii pe loc! Şi ce se mai codeau!!
AMERICANUL: Miss a făcut foarte bine. Dar mister ce număr de ordine are?
(*Marius se caută şi îi arată biletul cu numărul de ordine.)*
AMERICANUL: Dacă am înțeles bine a trecut un tur şi încă altul anterior la care nu ați participat, după care v-ați prelungit biletul pentru încă şase luni?
MARIUS (*cu inima îndoită, dar făcându-şi curaj să aibă încă voce tare*): Desigur!
(*Americanul socoteşte ceva pe o foaie de hârtie utilizând şi un calculator de buzunar.)*
AMERICANUL: Jocul va cădea în următoarele două, trei luni!
MARIUS: Auleo! De ce să cadă? Mai am patru luni până să-mi vină rândul să câştig!
AMERICANUL: Nu mai găsiți fraieri deponenți!
MARIUS: De ce să nu mai existe fraieri? Noi, românii, suntem teribil de descurcăreți! La noi sunt destui care fug să facă ceva cu banii, ba îi depun la bancă, ba la o chestie de-asta nouă, aflată din presă sau de pe internet, care e mai tentantă pentru că-i sporeşti mai mult! Apoi stăm gură-cascată, cu mâinile în sân, că de bani au grijă alții şi-i înmulțesc vertiginos!
AMERICANUL: Dar, ăia de care vorbeşti deja sunt prinşi în joc şi nu mai aveți oameni cu bani lichizi! Piramida şi-a tot lărgit baza de nu mai are ce înghiți! Scopul jocului a fost deja atins, cei din vârful piramidei şi-au luat un câştig fabulos!
MARIUS: La asta nu m-am gândit deloc! Şi eu, care acum o să rămân cu buzele umflate! Brrr!
SANDRA: Cine-a trebuit să câştige a cîştigat oricum!

MARIUS (*arțăgos*): Ia nu te mai făloşi atât. Pentru tine a fost numai un moment de inspirație.
SANDRA: Pe care l-au avut şi unii din autoritățile locale, din guven, din parlament, din organele de control, adică toți ăia care au puterea şi au trebuit să aprobe şi să garanteze buna funcționare a jocului ăsta!
MARIUS: Iubito, cum să pute face un ban în țara asta săracă!
SANDRA: Cocoşele, fii şi tu puțin mai activ! Fă un SRL sau comercializează acțiuni la bursă!
MARIUS: Dar, la un SRL trebuie să ai activitate şi asta înseamnă desfacere. Şi ce desfacere să ai, dacă nimeni nu te iubeşte sus?!
SANDRA: Uite, Mardare, cu firma lui de soft a câştigat contracte bune!
MARIUS: Aşa ceva merge mamă, dar nu e meseria mea! La acțiuni cotate la bursă trebuie relații la consiliile de administrație, să ştii ce investiții fac sau ce desfacere au. Şi informații aşa prețioase sunt numai pentru SRI-şti.
SANDRA (*despăturind un ziar*): Iacă un anunț! Dacă aveți bani nu-i depuneți în bancă. Societatea de investiții mobiliare îi face să circule mai repede! Haide, să-i recirculăm, că banii care stau nu fac pui!
MARIUS (*după depunere admiră şi mângâie un carnet scos din buzunar*): De pui, pui! Poftim Iubi, ăştia sunt într-adevăr serioşi, ne-au dat carnete cu file de cec. Ştampilate de CEC!
SANDRA: Mai ții minte carnetele ălea vechi, de pe timpul lui nea Nicu?
MARIUS: Cu care ne-am cumpărat Dacia mille trecento?
SANDRA: Drăguța de Lambada!? (*Mm, mm, mm, mm, o pisiceşte femeia în gând, mângâindu-i conturul imaginar cu palmele.)* Cât am mai plâns, atunci când am predat-o la Remat pentru un cupon!
MARIUS: Dar am cumpărat în loc un Logan nou-nouț, pe Guşterul! Hai să vedem ce mai zice presa?! Uite aici cotația la piață a acțiunilor societăților de active. Uite, firma noastră: Mobinvest, în zece luni acțiunile şi-au dublat valoarea. Faină societate, ăştia ştiu ce să facă cu banii.
SANDRA: Imposibil Țucule! Nu se poate, indiferent ce afaceri ai face, ca plusvaloarea să se ridice de două ori!
MARIUS: De unde ştii tu, că nu?! Dacă nu te pricepi la afaceri, stai la bucătărie! Ăştia sfidează legile economiei de piață. La noi e un amestec de economie liberă cu rămăşița celei centratizate! Dacă ai relații se poate!
SANDRA: Rămăşița e mai puternică decât schimbarea. „Ce-i în mână ...
MARIUS: Nu-i minciună“! Şi acțiunile urcă şi urcă mereu. Trebuie să ținem mai aproape, Iubi, că nu se ştie!
SANDRA: Da, Țucule! De aici înainte, să cumpărăm ziarul Capital. Dacă suntem mari oameni de afaceri şi o să le urmărim săptămânal!

MARIUS (*cu ziarul deschis în mână*): Iubi, Iubi, să nu-ți vină să crezi. Mă frec la ochi şi cifrele tot se ridică. Cotația la bursă a crescut de trei ori. Îți dai seama ce s-au înmulțit banii noştri? Dacă-i țineam la bancă pe depozit nu făceam mai mult pe an de douzecişicinci la sută, deci în doi ani cu ceva peste cincizeci la sută!
SANDRA: Da-i aveam în mână. „Nu da pasărea din mână“ ...
MARIUS: „Pe cioara de pe gard“.
SANDRA: Hai să-i scoatem! E de ajuns cât am câştigat! „Nemulțumitului“ ...
MARIUS: „I se ia darul“. Nu mă prosteşti tu pe mine ca să îi scot. Pentru că, dacă cresc, nu se face ca să îi scoți până nu aştepți ca să scadă!
SANDRA: Dar, dacă nu scad, ci cad de tot ca la Filantropia?!
MARIUS: Bine, vom vedea! Luăm Guşterul Logan până în centru. Şi te rog condu tu, că eu am servit ceva!
(*Ajung în dreptul sediului firmei MOBINVEST. Uşa încuiată şi un bilet: „Lipsesc momentan. Revin după 12“! Un necunoscut se plimbă de ici colo cu nervozitate.)*
SANDRA: Domnule?! Nu ştiți de ce sediul e încuiat? Şi ce poate însemna că revin după 12?!
INDIVIDUL: Înseamnă că nu se grăbeşte să revină!
SANDRA: Dar de ce?
INDIVIDUL: Ei, nu mai fiți dvs. atât de curioasă! Vă spun, dar numai cu titlu particular, că alaltăieri am făcut cerere de retragere şi azi trebuiau să îmi răscumpere acțiunile cu bani cheş, aşa cum scrie pe contract.
MARIUS: Formidabil! Dar atunci, când am depus bănuții, a trebuit să stau la coadă, ca să-i depun de bună voie, cu mânuțele mele, cu care i-am muncit! Şi acum suflă vântul, mai nimeni!
INDIVIDUL: Eu sunt chiar nimeni?!
MARIUS: Am zis mai nimeni!
(*Apare casiera, o matroană cu mers lânced.)*
CASIERA (*cu ton aspru, de parcă i-ar lua la rost*): Dumneavoastră, ce mai doriți!?
SANDRA: Mă retrag! Vreau banii pentru acțiuni!
CASIERA: Faceți o cerere şi o lăsați. Termenul de recuperare este de o lună, vă rog să consultați clauzele din contract!
SANDRA: Dar domnul...?!
CASIERA: Cu el este altă treabă1 A acceptat termenul pentru returnare rapidă, înainte de termen şi a fost penalizat.
INDIVIDUL: Am zis că accept penalizarea de cincizeci de procente!

CASIERA: Domnule, poftiți banii. Dvs. vă rog să îmi dați cererile. Planificarea este pe 1 aprilie!
MARIUS: Faceți o glumă?! Chiar în ziua farselor?
CASIERA: Dacă sunteți superstițioşi, da. Mai târziu, dacă doriți, se poate ....
SANDRA: Mie îmi dați returnarea rapidă, dacă fulger ca la telegramă, nu aveți!? Accept şi penalizarea!
CASIERA: Lăsați cererea! Returnarea rapidă trebuie aprobată de consiliul de administrație! Care se întruneşte lunar şi eu nu ştiu când au planificat proxima şedință!
SANDRA: Cum ocupi un birou şi te mai faci că nu ştii? Farsoareo!
CASIERA (*foarte ofensată*): Doamnă, vă rog să vă reveniți, dar nu se poate! Să mă ofensați în biroul meu!? (*scrânceşte gata să facă o criză de nervi.)*
MARIUS (*împăciuitor*): Lasă dragă, că scrie dumneaei programarea ... Pentru mine, la termen normal, mai bine pe doi. Scrieți pe doi aprilie, că ce se poate întâmpla într-o zi!?
(*În sufrageria unei familii modeste, situată la etajul trei al unui bloc fără ascensor.)*
SANDRA: A căzut Mobinvestul! Nu mai este trecut de Capital pentru cotația la bursă!
MARIUS: Numai o eroare tipografică, Iubi! Mai mult ca sigur numai eroare tipografică! Au omis pur şi simplu să-l treacă.
SANDRA: Îi sun la telefon chiar acum. Mâine trebuiau să ne returneze banii! (*formează numărul*) Auzi ce zice robotul: Număr inexistent!
MARIUS: O fi circuitul defect! Cu atâtea reparații pe străzi şi panouri electorale se pot întrerupe circuite!
SANDRA: Prea-s multe coincidențe. Hai, sus în Guşter şi pe ei!
(*În fața firmei o mare învălurită de-o hulă de gradul trei formată din gesticulația persoane nemulțumite.)*
INDIVIDUL: Escrocii!
SANDRA: Tot dumneavoastră?! Parcă v-ați salvat paralele!?
INDIVIDUL: Numai eu, dar mai am o mătuşă, care şi-a depus economiile din pensie!
SANDRA: Nefericita!
INDIVIDUL: Dvs.?!
MARIUS: Mâine, ar fi trebuit ...!
INDIVIDUL: Dar mâine nu mai există. Escrocii au decuplat telefonul, au închis biroul şi şi-au luat tălpăşița!
SANDRA: Împreună cu banii noştri!

MARIUS: România e țara tuturor posibilităților!
INDIVIDUL: Dacă toate posibilitățile sunt rele, asta echivalează cu a zice că este țara tuturor ghinioanelor!
MARIUS: Dar, avem carnet cu file de cecuri şi copertă prinse la două capse, cu ştampila CEC-ului pe el. Poftim, uită-te şi dumneata aici.
INDIVIDUL: Carnetul acum e caduc! „Foaie verde de dai, n-ai".
SANDRA: „Ia să dai, să vezi cum n-ai"!
MARIUS (*şterge lacrimile cu dosul palmei*): Dar e un document cu ştampila unei instituții a statului român! Nu se poate ca să fii pierdut banii din nou??? (*Dă să rupă carnetele de cecuri, dar se răzgândeşte, le mototoleşte nervos, apoi le îndreaptă cu dosul palmei şi le vâră în buzunarul de la piept al hainei.)*
(*Din nou în sufragerie*)
SANDRA: Ghici cine este necăjit?
MARIUS: Eu, pentru că trebuie să duc gunoiul la parter în pubelă şi să cumpăr pâine!
(*Telefonul fix sună prelung. Sandra ridică receptorul.*)
VOCEA BLONDĂ: Familia Ghindă.
SANDRA: În persoană!
VOCEA BLONDĂ: Sunt reprezentanta firmei Ecuador, brooker de turism. Avem onoarea să vă invităm la ora cinci după-masă la o prezentare a activității şi ofertei noastre, urmată de o tombolă, la care participarea va fi recompensată cu câştiguri. Întrucât numărul de locuri este limitat, vă rugăm insistent, să ne trimiteți o confirmare pe numărul de mobil în dimineața zilei. Absolut fiecare participant va cîştiga ceva. Şi, dacă ştiți cine este cocoşul în casă, vă poftim să veniți însoțită! (*Sandra pune receptorul pe stativt.)*
SANDRA: Cine este cocoşul în casă?
MARIUS: Cine conduce, nu cine cântă!
SANDRA: Țucule, „De pui pui, să vezi cum nu-i!"
MARIUS: „Şi se jură că nu fură, eu îl prind cu puiu-n gură!"
SANDRA: Pomană mare! Prezentare la hotel Golden Tulip cu recompensă în câştiguri! Ce mai zici la aşa baftă?
MARIUS: Atenția unor invitați adulți trebuie cumva recompensată!
SANDRA: Ştii cât urăsc jocurile de cărți, mai ales pocherul! Mie, ca la orice femeie adevărată, îmi plac certitudinile! Să nu care cumva să fie vreo cacealma ordinară, pusă la cale de nişte străini cu o fațadă de pipițe tinere!
MARIUS: Nimeni nu ne obligă să mergem. Şi, dacă, suntem prezenți, nimeni nu ne forțează a semna ceva sau să ne bage mâna în buzunar, să ne ia gologanii.

SANDRA: La mine în poşetă! Care e cam veche şi pentru că punga e goală, nu am cum o înlocui!
(*Hotelul Golden Tulip, în sălile de conferințe de la parter*.)
AGENTUL (*un tânăr în costum, cu păr tuns perie, sclipind de gel*): Firma Ecuador este un consorțiu american care a introdus o nouă manieră de a face turism. Este uimitor de remarcabil că turismul actual, în viziunea firmei, se transformă într-o formă de proprietate distribuită, prin care vă puteți planifica concediul, în diferite locații mirifice, unde, totodată, dețineți şi acțiuni din apartamentul pe care îl locuiți. Avem de vânzare apartamente la hoteluri de patru şi cinci stele în arhipelagul Canare, insula Lanzarote, unde se află şi sediul principal al firmei, în Buenos Aires, în Creta. Prețul fix al unui apartament este de douăzeci şi cinci de mii de euro cu o rată lunară de şaptesutecincizeci pe lună, timp de trei ani. Primul an veți beneficia de scutire completă de dobândă. Practicând turism cu noi, scutiți un sfert din cheltuielile făcute cu societățile de profil convenționale.
(*Iese intempestiv. Intră două fâțe în uniformă.*)
ÎNSOȚITOAREA UNU: Vă rog să trageți un bilețel de tombolă!
ÎNSOȚITOAREA DOI: Numele dumneavoastră şi numărul.
(*Reapare tânărul.)*
AGENTUL: Ați cîştigat un ceas Omicron din partea firmei. Cine doreşte poate achiziționa ceva mult mai valoros, la un preț redus cu cincizeci la sută. Un ceas brățară cu leduri de ultima generație. Prețul modic e de numai o sută douăzeci de lei.
(*Cele trei perechi din sală refuză cu încăpățânare ofertele. Cei trei se retrag pentru a discuta pe coridor cu bossul, un tip elegant, ajuns la maturitate, purtând ostentativ inele de aur la ambele mâini şi barbă deasupra căreia se mişcă în dinți o pipă. Tânărul reapare.)*
AGENTUL (*cu vocea unui crainic de box*): Atenţiune, ultima ofertă! Canare, insula Lanzarote, serii de zece zile, începând cu cinci mai la numai cinci sute de euro pentru un loc la dublă, fără taxe de aeroport.
(*Marius cedează, Sandra nu.*)
ÎNSOȚITOAREA UNU: Dnă, chiar nu vreți să primiți un astfel de cadou din partea soțului? A doua lună de miere!
SANDRA: A enşpea, tinerico! Ai încurcat expeditorul cu destinatarul! Cadoul trebuie să fie făcut invers, de către Iubi lui Țucu, căci banii sunt la mine!
MARIUS: Oh, Iubi, te-ai făcut atât de rea! Adică, pentru ce să nu ne permitem şi noi o escapadă? N-o merităm după cât am muncit?!
SANDRA: Însutit, dar mie insula asta nu-mi place pentru că e vulcanică. Şi de vulcani mă tem! Că ...

ÎNSOȚITOAREA UNU: Că ...
SANDRA: Fuga, că explodează!
(*Se ridică să plece, iar bărbatul o urmează cam fără voie. Din nou acasă în sufragerie după ce au trecut câteva luni.*)
SANDRA: Țucu, ai auzit ce-au pățit ăia, care s-au lăsat duşi cu preşul la tombolă?
MARIUS: Cum le ştii tu pe toate Iubi, mai ceva ca oracolul din Delfi!
SANDRA: Niciun oracol. A fost uşor să aflu, de pe internet! De fapt şmecheria aia cu promoția de cadouri, mi s-a părut de la început o capcană răsuflată!
MARIUS: N-am primit nimic. Să fi dat adresa greşit?
SANDRA: Ei, aş, noi greşit!? Ei au trecut-o greşit, sau n-au trecut-o de fel! O momeală, ca să ne agațe în cârlig! Vaucerul, în insula Lanzarote, era fără acoperire pentru că hotelul nu exista! Au plătit avionul dus-întors şi au stricat mai mulți bani! Cu cortul nu au putut sta, căci nisipul era negru de şisturi vulcanice pisate!
MARIUS: Cu cortul e mai bine pe plajă la 2 Mai sau Vama Veche, unde avem nisip fin! Tot mai bine e să rămâi acasă! Pâinea bună de acasă!
SANDRA: Sau iarba verde de acasă! Dacă iluzii nu poți cumpăra, pe care alții țin să ți le vândă cu tot dinadinsul! Săracul de român!
MARIUS: Înşelat de toți, chiar de toți!
SANDRA: Oare când se va face dreptate?!

SCENA 2

(*Iubire materialistă. Sandra a devenit magnată. Agentul s-a reprofilat în sportiv. În apropierea saunei.*)
SANDRA: Un masaj la gât şi pe tâmple ar fi ceva eficient!
SPORTIVUL: Nu aveți chef de ceva zbenguială în pat?
SANDRA: Dacă te plătesc pentru ceva, am pretenția să fii corect şi să nu oferi altceva! Pentru care onorarul poate fii diferit!?. Sau să fie cerut de cealaltă parte?
SPORTIVUL: Vă consideram o femeie realistă!
SANDRA: În fine, dă-i înainte cu masajul! Ooooh!
SPORTIVUL: Oftați prea excitant, iar formele corpului sunt apetisante. Carnea şi pielea se păstrează elastice, neaşteptat de tinere!
SANDRA (*persiflator*): Dar mintea e coaptă destul!
SPORTIVUL: Să vă fac un masaj total cu cremă de corp? Redă elasticitatea şi luciul pielii. Mai puneți numai douăzeci!
SANDRA: Vreau chitanță pe toată suma.

SPORTIVUL: O, dar sunteți atât de rea! Nemiloasă chiar!
SANDRA: Corectă! Vezi pe unde ajungi cu degetele. Îți spun să le ții acasă.
SPORTIVUL: Dar nu vă place?!
SANDRA: Ba da, dar pentru azi ajunge! Nu te plătesc ca să îmi faci percheziție intimă! Trebuie să intru la aburi. Caramba sportsmane!
(*În interiorul unui oficiu cu publicul al unei bănci comerciale. Însoțitoarea unu a reuşit să obțină un serviciu stabil de funcționară. Marius a îmbătrânit.)*
FUNCȚIONARA: M-aş mulțumi cu ceva mult mai uman decât un cec. Sunt precum un colibri, care bate din aripi pentru a respira şi absoarbe tot nectarul de aur sau bani lichizi!
MARIUS: Ştii, iubirea, pentru unii bărbați înfloreşte mult prea târziu, din păcate!
FUNCȚIONARA: Niciodată nu e prea târziu să-ți ieşi din pielea cotidiană! Formalismul ăsta de rațiune închistată mă omoară! Gândurile prea multe te îmbătrânesc!
MARIUS: Primeşte un buchet de flori din partea unei inimi; care nu se ofileşte niciodată!
FUNCȚIONARA (*le ia şi le miroase*): Nu miros, precum banii. De ce aleargă mereu unii după bani? Poate şi eu ... De pomană!!!
MARIUS: Pentru că nu îi au! Pentru unii banii înseamnă putere. Cumpără, corup, devin şefi şi se înconjoară de o gaşcă de subalterni lingăi!
FUNCȚIONARA: Pentru mine zerourile astea ar însemna doar libertate. Aş face o excursie în Tenerife.
(*Se apropie de bătrân privindu-l incitant*)
MARIUS: Tenerife, numai atât !? Fenta asta o cunosc şi nu o mai pot gusta! Simt că viața mea se sfârşeşte cu încetul...
FUNCȚIONARA: A mea de-abia începe. Aşa e lumea. O viață pentru o altă viață. Redă-mi liberatea Marius! Ia-mă cu tine ca să părăsesc biroul ăsta sordid!
MARIUS: De unde ştii cum mă cheamă? (*dându-şi seama*) De pe fila de CEC? Diferența de vârstă nu-ți impune să nu mă tutuieşti!?
FUNCȚIONARA: Dar aş putea fi o fată iubitoare. Zău, ai numai puțintică încredere. Nu crezi că se merită să încercăm? Dăruieşte-mi ultimii ani din viața ta şi-o să te fac fericit! Fi măcar o dată generos!
MARIUS: De unde ştii tu, că m-ai putea face fericit? (*pentru sine*) O tânără fără experiență, o idealistă incurabilă! Cât despre generos?! Pot să fiu, dar nu ştiu cât de mult. Şi generozitatea nu poate fi infinită, trebuie să aibă unele limite. Nectarul conturilor se evaporă şi pasărea colibri îşi iau zborul!

SCENA 3

(*Dezmembrarea partidului monolitic în prozeliți ineficienți. Corupția şi marasmul economic. Exodul populației. Mascatul cu cagulă ține pulan şi scut. Agentul, fost sportiv, acum îmbogățit. Însoțitoarea doi a intrat după alegeri în parlament.*)

MARIUS: Dreptatea e în ceruri, iar CC-ul mult mai aproape, în capitală!

SANDRA: Şi viața pe Pământ grea, acum când toți românii am sărăcit! Ştiți criza!

ÎMBOGĂȚITUL (*din clientela de partid cu o figură insolentă*): Nu toți au sărăcit, noi ne-am îmbogățit! Priviți-mă! Sunt un geniu politico-financiar. Uitați-vă bine la mine, că nu mă intimidați! N-am fost bun la şcoală, dar la şmecherii nu mă întrece nimeni! Spumos de Bucureşti! Dacă la campanie am donat numai zece mii de parai, acum am câteva contracte de peste o sută de mii de parai! Îmi puteți spune, senior şi mare latifundiar! Pe biştarii publici, adică ai gogomanilor din sală! Ha, ha!

MARIUS: Ăsta da joc piramidal! Adevărată filantropie! Sa faci un câştig de peste o sută de ori mai mult în numai doi ani! Bravos, aşa ne place!

SANDRA: Taci, Țucule, nu vorbi prostii! Am vrut şi eu să intru în joc şi am fost să mă înscriu în partid. S-a uitat la mine zâmbind ironic, ca la o proastă. Vă sunăm noi ... şi ...

MARIUS: Şiii, la o adică???

SANDRA: N-au mai sunat deloc! Şi propagau că, cică au nevoie de femei de top!

MARIUS: Poate top-less!

SANDRA: Țucule, bagă bine de seamă, te rog nu fi măgar!

MARIUS: Nu Iubi, dar femeile la ăia cum crezi că se promoveză?! O relație de fuste se face, pe bune, dând fusta jos!

SANDRA: Curată oligarhie! Nici cu ăştia nu ne procopsim!

(*Îmbogățitul iese şi apare parlamentara.*)

PARLAMENTARA: (*îmbrăcată de la boutique cu o față de pe sticlă, emanând o mină atotştiutoare*) Un sistem democratic perfect, care atinge chiar şi demografia! Sunt parlamentară, noi propunem şi tot noi votăm! Cercul divin a fost închis cu mine înăuntru! Am imunitare acum şi nu pot fi contaminată de corupție. În rest pot parlamenta orice ...

SANDRA: Fum în ochii proştilor!

MARIUS: Nu fi invidioasă, dacă n-ai putut ajunge printre ei! Să-i admirăm şi să respectăm algoritmul politic! Au toate drepturile, dacă au fost votați prin alegeri libere!

SANDRA: Cum libere, că te-ai făcut cu două plase cu alimente?!
MARIUS: Şi tu, cu un şorț strident precum licuricii, care repară drumurile! Putem găti noaptea! Numai să avem ce pune în oală?
SANDRA: Tare-aş fi vrut să apar şi eu pe sticlă? Să fii fost vedetă! Dar nu m-a invitat nimeni! Ce, parcă oaia aia țurcană, care arată bine numai de câți bani a stricat ca să fie țesălată şi machiată, merită mai mult?
MARIUS: Nu plânge Iubi! Asta-i soarta noastră să rămânem nişte anonimi! Ne-am îngropat în marea masă a oamenilor sărmani!
SANDRA: Plâng pentru că viața asta este atât de nedreaptă! Planeta asta îi chiar pierdută! Nimeni nu mai este nici măcar cu un picior pe pământ! I-am votat ca să ajungă în ceruri şi pe noi ne-au trimis în iad! Numai şi numai impozite mărite şi taxe, pe te miri ce?!
ADVOCATA: Banii furați nu mai pot fi recuperați, brrr (*suflă aerul printre buze, la care duce degetul arătător.*) Am fost procuror, dar mi-am dat demisia. Nu se mai făcea să tot dau neînceperea urmăririi penale! Aşa-i legislația la noi. Acum sunt imparțială, îmi apăr clientul orice ar fi făcut sau orice vrea!
(*Apare cetățeanul zburător îmbrăcat ca liliac!*)
PERECHEA: Uite-l pe Batman! Numai ăsta ne mai poate salva!
CETĂȚEANUL ZBURĂTOR: M-am aruncat în parlament şi am plutit peste fotolii până la tribuna oficială. Politica şi serviciile secrete sunt două rele necesare. Una face prostii iremediabile şi cealaltă o apără! Dați-mi voie să mă exprim, deşi îmi vine foarte greu să cred aşa ceva. Poate, dacă aş fi fost copil, dacă nu m-ar fi mințit de atâtea ori, le-aş fi acordat prezumția de nevinovăție, dar teribil de terfelită!
MARIUS: Dar, Batman, dacă nici tu nu ai nicio putere? Cineva trebuie să ne salveze din dezastrul ăsta?! Totul pare atât de încurcat! Am fost făcuți şah mat!
SANDRA: Ce-a păzit Uniunea? Dacă ar fi făcut un plan unic de decomunizare?! Ce poți explica unui simplist, care votează numai ce vede pe sticlă?! De ce la o marfă cu multă reclamă se zice că-i proastă? Dar cu omul politic nu-i tot aşa? Am văzut o emisiune când un economist, pe cinste ...
MARIUS: Care cerea majorarea impunerii averilor nejustificate, Iubi?!
SANDRA (*aprobă printr-o înclinare a capului*): ... era luat peste picior de comentator şi de un şmecher!
MARIUS: Şmecherilă îşi acoperea fața cu pulpanele hainei, vezi Doamne, ce mai grozăvii debita săracul specialist!

SANDRA: Şi comentatorul instiga spectatorii cu bufonerii brodate pe alături, îndemnându-i ba să râdă, ba să aplaude la flecuşteţe. Ţucule, numai pentru a ridiculiza abordarea serioasă a subiectului şi o soluţie posibilă!
MARIUS: Imposibil, Iubi! Corb la corb nu-şi scoate ochii. Fiscalitatea e făcută să dea cu biciul tot în săraci, nu în cei bogaţi! Ce-a putut face politica din ţara asta?
JANDARMUL (*cu cagulă, pulan şi scut*): Ce mai ţară! Banii reprezintă un scop numai atunci când nu îi ai! Cercul cercurilor, pe scurt CC-ul: în interior puterea politică şi în exterior aparatul de represiune.
(*Cei trei nemulţumiţi se grupează, opunându-se grupului format din avocatul la mijloc şi cei doi potenţaţi alături de jandarm. Jandarmul se uită la potenţaţi, care arată spre cei trei deveniţi grevişti. Batman scoate de sub mantie o pancartă pe care scrie: Jos Guvernul!*)
JANDARMUL: Voi ce vreţi pe aici?
MANIFESTANŢII: Facem marea grevă din capitală! Fiecare reprezentăm peste zece mii de sindicalişti. Vrem demisia guvernului!
JANDARMUL: Dar eu văd numai trei huligani!
MARIUS: Mai mult nu ştii să numeri! Chestie veche, pe asta o ştii doar: doi cu mapa şi unul cu sapa!
JANDARMUL: Huliganilor! Serviţi un pulan pe spate, iar tu zburătorule primeşte o lovitură de scut! Ca recidivist!
(*Batman cade. Când se ridică primeşte un şut în fund de la jandarm. Chestia se repetă din partea îmbogăţitului şi apoi a parlamentarei.*)
CETĂŢEANUL ZBURĂTOR: Şi de la tine? Şi doar te credeam o femeie fină!
PARLAMENTARA (*face o grimasă*): Dacă mă enervez pot şi muşca!
CETĂŢEANUL ZBURĂTOR: Sunt pasăre migratoare. În primăvara asta am aterizat din întâmplare în parlament. Mare noroc că nimeni nu m-a băgat în seama. Lucrările au continuat! Toamna asta îmi duc puii departe ... Peste ţări, iar dacă este nevoie şi peste mări.
ADVOCATA: Şi or să te urmeze ?!
CETĂŢEAN ZBURĂTOR: Imprudenţa de a nu asculta sfaturi bune te poate costa ratarea vieţii.
ADVOCATA: Ăsta da cap, un bostan bine copt!
MARIUS şi SANDRA (*la unison*): Dacă eram huligani rămâneam, dar am fost făcuţi numai golani şi haimanale şi atunci am şparlit-o şi noi peste graniţă.
CETĂŢEANUL ZBURĂTOR: În pofida diverselor scenarii apocaliptice, fragmentele cometei Schwass-Wach nu vor atinge Pământul. Don Holly, de la programul NASA, de detecţie a obiectelor din apropierea Terrei a

garantat că nu există niciun pericol, dat fiind că bucata principală, şi toate celelalte părți, rezultate din dezintegrare, vor trece la milioane de mile de Pământ.
MARIUS: Amănuntul ăsta chiar nu ne mai interesează. Chestia tare e că am scăpat şi de data asta. Ştii, comete, apar şi se mistuie cu coada în flăcări mereu prin apropierea planetei noastre. Mai grav ar fi dacă un astfel de corp ceresc ar intra în sfera de atracție şi am avea o coliziune.
SANDRA: Sfârşitul lumii se poate întâmpla şi înainte de coliziunea Terrei cu un corp ceresc! E decăderea rasei umane. Nu trebuie să sosească extratereştrii pentru a ne primi răsplata.
MARIUS: De ce nu putem fi solidari?
SANDRA: Ăstea sunt păcatele noastre: individia şi lipsa de solidaritate. O ființă umană este inimitabilă, dar societatea, care ne obligă să conviețuim în marile aglomerări urbane, pentru a beneficia de tot confortul, ne aduce de cele mai multe ori la acelaşi numitor. Trebuie să ne înțelegem şi pentru asta, dacă nu cer prea mult, să fim puțin mai altruişti!
MARIUS: Şi grangurii. De ce sunt mai uniți decât noi?!
SANDRA: Gaşca ălora ştie una şi bună! „Interesu' poartă fesu!“
CETĂȚEANUL ZBURĂTOR: Haideți, să nu mai zburăm cu capul prin nori! Să căutăm fesul, cel pe care noi cetățenii de rând, l-am cam pierdut ...

(*Cortina cade.)*

CUPRINS

ÎNVĂȚĂTORUL: Sfântul Duh nu m-a părăsit, nici atunci, când l-am înțolit pe săracu' Anastasie în haine de moroşan şi i-am aruncat trupul fără viață în hău. Poate oasele lui albite de ploi le va pisa zăganul cu clonțul! Şi ce-i? Câți ostaşi necunoscuți ai armatei române, dintre care unii bine cunoscuți mie, nu şi-au dat duhul părăsiți în ofensivă, în retragere, în contraofensivă sau în patrulare? Cine mai ştie în care operație militară la scară mare sau mică, în est ori în vest? Unii pur şi simplu au dispărut precum musculițele ălea care trăiesc peste-o băltoacă numai amiaza unei zile! Şi nu vor mai apărea niciodată, dar altele le vor lua locul! Pe toți îi uităm, numai cei dragi de acasă mai privesc cu jind pozele şi păstrează în priviri o resemnare mută. De ce tocmai dragostea lui s-a stins şi în loc a rămas vidul, care-l doare?
STAREȚUL: Lui Anastasie i-am făcut o slujbă, când ne-am rugat pentru odihna sufletului lui. Oricum, certitudinea vieții tale pe pământ contează mai mult decât incertitudinea vieții lui de apoi!
(*MAŞINA TIMPULUI*)

CONĂCHEU: Bravo, tovarăşi director! Aşa-mi placi, să nu întinăm dimnitatea clasii muncitoari. Suntem simpli şî diricți, curați pricum cristalu'. Oamini din popor, ci mai! Dă-mi voii să-ți strîng mâna tovărăşişti! (*se ridică amândoi, şi-şi scutură mâinile cu exuberanță*)
NEGRESCU (*face o grimasă*): Auu! Mi-ai scos-o din umăr!
(*TERIBILUL DOMN − EXTOVARĂŞUL CAMELEON*)

PAPION: Se poate totuşi ajunge la un pact. Aşa am făcut eu cu soția. Ştii dictonul meu: „Voi lupta până la ultima picătură de sânge, ca să ai dreptul să nu fii de acord cu mine“.
DACIANA: Sună frumos, dar prea e idealist! Nu ştiu cât e de eficient? Ticăloşii noştri sunt întotdeauna eficienți! Şi nu am putut face pact cu ei! Dacă nu am fost cu ei să bat din palme şi să hăulesc, m-au trecut pe linia moartă, după care pur şi simplu psihic m-au distrus. (*PRINȚUL MOŞTENITOR ÎN TRANSILVANIA*)

SUE: Vă aşteptăm la emisiunea Noapte Albă să comunicăm în direct cu toți nefericiții de pe lume, care încă nu se pot odihni în brațele somnului.
TÂNĂRUL: Mă auziți? Sunt Pascal. Nu vreau să mai trăiesc! Îmi puteți da posibilitatea să mă sinucid în direct?!
(*SFÂRŞITUL LUMII*)